

Mùa Thứ Năm

Cái Chết Kiểu Mỹ

Phần I

warning: có vài cảnh có thể hơi bạo lực, quý vị và các bạn nên cân nhắc trước khi xem.

This Story based on a true story, if you are a girl, don't view it

---

Tôi không nói truyện này hay. Tôi không nói truyện này hấp dẫn. Nhưng tôi nói, nó là truyện kinh dị.

Con đường phẳng lặng dường như chẳng có đích đến. Chiếc xe mui trần đỗ chới chới phóng băng băng. Bốn bề lặng lẽ những cây bụi lưa thưa ven đường, bầu trời phì phò thổi bằng sự âm u lạt lẽo. Khắp chân trời toàn những đám mây xám và ráo hoẵng, không có lấy một dấu hiệu nào của điềm lạnh. Nhưng có lẽ những điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến đám người trên chiếc xe mui trần kia, họ

vẫn cười đùa và trò chuyện hết sức vui vẻ. Lái chiếc xe là một cô gái người mỹ trạc cỡ mười chín, hai mươi, mắt đen hoáy. Cô bé có vẻ ngoài gần như là dân thể thao chính hiệu, kính mát đen, tóc soăn bụi bặm, một tay cầm lái còn tay kia cầm thuốc. Điều thuốc phì phèo nhả khói làm anh bạn bên cạnh hơi khó chịu, liên tục quạt tay xua khói đi. Nhìn vẻ mặt của anh chàng thì hoàn toàn trái hẳn với cô gái kia, anh chàng này tóc đen, da vàng, người Việt Nam chính gốc. Trong đám người thì anh ta có vẻ ù ờ, quê mùa nhất. Động tác của anh chàng làm cả bọn phì cười. Cô gái người mỹ nhếch mép rồi hít một hơi thuốc rất dài, vát mạnh điều thuốc đi rồi thả lái, quay qua anh chàng người Việt hôn mạnh. Vừa bị khói thuốc xả vào bất ngờ, anh chàng kia tê cứng, ánh mắt trợn ngược lên khi chiếc xe không người lái cứ băng băng, có vẻ hơi lạng chệch đi một chút. Anh chàng hét lên rồi xô mạnh cô gái người mỹ ra, cô ta cùng bọn bạn phía sau cười sặc sụa rồi tiếp tục cầm lái, bẻ xe đi đúng hướng. Một thằng nhóc đằng xa kêu lên châm chọc:

“ê, mày làm thằng boyfriend mới coong sợ té đái rồi kìa”

“đâu có, phải không anh yêu ?” Cô gái nhếch môi, liếc qua anh chàng đá nhẹ lông nheo

Vẻ đẹp hoang dại của cô nàng làm anh chàng thót tim, má hơi ửng. Điều này càng làm đám bạn ngồi sau phấn khích hơn. Chúng gồm hai thằng con trai mũi lõ và một cô gái tóc đen, trông thanh mảnh và gợi cảm vì cô có dòng máu lai của người la tinh. Cô gái chọt rú lên châm chọc:

“kìa, christine, chán rồi à, thêm đi chứ”

“từ từ nào, cưng, để cho anh yêu của tao thở đã chứ, mày coi, hơi thuốc hơi nồng, há”

Đám bạn rú lên cười. Anh chàng người việt hít một hơi sâu rồi phớt lờ bọn chúng, anh ta tựa mình qua cửa sổ ngắm nghía phong cảnh chung quanh, nhưng thực ra cũng chẳng có gì để ngắm, toàn là cây

bụi tro trợ. Cả bọn đang trên đường du lịch về miền Texas, anh chàng kia, tên là Duy, người Việt sang Mỹ du học. Thú thật là Duy hơi bất ngờ vì chẳng biết tại sao mình lại được gộp vào nhóm dân chơi bụi nhất trường. Thói quen của anh ta, chẳng bao giờ chấp nhận những cuộc rong chơi bao gồm xe đua thể thao và khói thuốc. Nhưng từ khi quen với Christine, dần dần Duy phải buộc mình hòa nhập với lối sống teen Mỹ. Về quê mùa cục mịch của một anh chàng xinh trai học giỏi luôn bị đám nhóc lôi ra làm trò đùa. Mặc dù, Duy yêu Christine thật sự. Về đẹp cuốn hút có phần hoang dã của cô ta chính là động lực khiến Duy đồng ý tất cả, kể cả những yêu cầu hơi quá đáng của Chris. Duy trở thành người chu cấp và bao thầu các cuộc ăn chơi của Chris và hội bạn. Ngay cả chuyến đi Texas này cũng là do Duy xin tiền ba mẹ mà bỏ ra. Mặc dù chán chẳng biết bỏ đâu cho hết, nhưng vừa lo lại vừa sợ Chris giận, Duy đành cắn răng chiều ý dù biết là hoàn toàn không nên. Đám bạn nổi khổ của Chris cũng chẳng phải tay vừa, hai thằng mũi lõ kia, một đứa là John, một thằng lực lưỡng rể tiền, khỏe và đàn. John từng bỏ bịch với Chris trước kia, anh ta cũng chẳng mặn mà lắm cái chuyện Duy nhập hội với cả bọn, nhưng từ khi John bỏ học, cha mẹ anh ta không thêm chu cấp tiền nữa, thế là đâm ra kẹt cứng. Nếu không có tiền do Duy bỏ ra thì anh ta chẳng thể nào còn hít khói phi phèo và những cuộc nhậu nhẹt triền miên nữa. Giờ thì John bỏ với cô gái gốc La Tinh kia, Anna. Anna không quậy bằng Chris nhưng cũng thuộc hàng chịu chơi. Anna chẳng thèm xài tiền của Duy vì cô nàng cũng thuộc dạng gia thế, chỉ là thích thú muốn theo đám bạn chọc ghẹo Duy chơi. Trong đám thì Harry là đứa lể độ và đàn hoàng nhất. Harry là bạn thân của John, học cũng khá, cùng trường với Duy. Thấy Duy bị đám bạn chọc ghẹo hoài, anh ta cũng hơi tỏ ra thông cảm, thỉnh thoảng còn nói giúp vài tiếng để can ra. Trong đám thì có thể coi Harry là bạn tốt nhất của Duy, trừ Chris, người yêu

của anh chàng. So với John thì Chris cũng chẳng tử tế gì với Duy cho cam, thậm chí còn chưa thân mật thật sự với Duy bao giờ. Duy có cảm tưởng như anh chàng thú cảnh của Chris và có nhiệm vụ cung cấp tiền bạc cho cô ta. Nhưng dù sao Duy cũng biết tính Chris, một là một, hai là hai, tuy quậy nhưng không có máu hèn. Tính cách của Chris có thể coi là hơi giống một đứa con trai, chơi thì chơi, nhưng cũng đàng hoàng ra phết. Duy chẳng bao giờ chịu thiệt thòi trong các cuộc chơi, thậm chí anh chàng còn hơi cảm thấy vị trí của mình bị đảo ngược. Đôi lúc Duy tự hỏi, không biết ai là boyfriend còn ai là girlfriend nữa.

“ê, làm cái gì đó vui đi ?” John bỗng tên tiếng

“làm gì đây ?” Chris thắc mắc, hỏi với lại ra sau

“tao không biết” John ngắc ngứ, nhún vai “làm cái gì vui, ngồi xe mãi, tao chán quá”

John nói rồi quay qua hôn nhẹ lên cổ Anna, cô nàng cười lên khúc khích. Chris nhếch mép rồi hát cầm ra sau:

“ê, tao có trò này vui lắm”

“trò gì ?” John hỏi một cách hào hứng, anh chàng chồm lên mong đợi

Chris với tay bật CD trong máy xe lên. Âm thanh dữ dội của bản nhạc Rock bắt đầu vang lên the thé. Cả đám đặng xa gật gù khoái trá, John vươn qua đập tay cái bóp với Harry, hai đứa cười phá lên. Chris bắt đầu thực hiện “trò vui” của cô nàng. Ngay lập tức cảm thấy không may, Duy bắt đầu hắng giọng. Duy chẳng là cái đỉnh gì nên sự đe dọa của anh chàng chẳng bao giờ hãm nổi phanh của Chris. Cô ta phớt lờ Duy rồi đột ngột đứng lên, đạp mạnh chót xe, mở hết tốc độ. Chiếc xe bắt đầu tăng tốc, xé gió chạy đi như tay đua công thức một. Cả đám bạn dường như quá hưng phấn, chúng ré lên om sòm một cách rất đã. Chris không dừng lại ở đó, cô nàng còn đứng thẳng lên và buông tay lái ra. Vù, chiếc xe kít nhẹ vút lửa rồi chéch

ngược đi, phóng nhanh càng dữ dội. Chris lôi ra hai chai rượu và thấy ra đằng sau cho John một chai, mấy đứa mở nắp chai trong khi chiếc xe vẫn phóng đi ve ve. Bất chấp tiếng thét ngăn lại của Duy, bọn kia mở rượu rồi đổ ra bạt mạng.

“dừng lại, DỪNG LẠI, có cái gì kìa”

Tiếng thét lần này của Duy đạt hiệu quả một cách kỳ lạ, Chris chợt phát hiện ra có vật cản ở phía trước, cô ta bắt đầu ngồi mạnh xuống kéo thắng. Cả đám ré lên kinh hoàng khi chiếc xe mất đà hãm quanh lại trượt mạnh, soay mất mấy vòng. Một cái bóng lùn tịt đang đứng ở bên vệ đường, hoàn toàn bất động khi cái xe xém chút cán ngược qua. Mặc cho Chris gồng mình kéo thắng, chiếc xe xoay mạnh rồi tông một cái rầm dễ sợ vào gốc cây ven đường. Cả bọn huych ụi tông vào nhau, có đứa còn đập mạnh đầu vào thành xe rồi xiu oạch đi. Ngay khi chiếc xe hoàn toàn dừng lại, cả bọn thi nhau hít thở rồi dồn sức nhảy ra khỏi xe. Tiếc của và hoảng sợ khi thấy chiếc xe méo một góc, Duy quát thét om sòm. John vừa xoa xoa cái be sườn vừa điên tiết quát:

“câm đi, ngốc”

Anh chàng điên cuồng nhảy mấy bật chạy đến chỗ cái bóng kia, một cô bé đang đứng đó run như cây sậy. John tát vào mặt con bé cái bốp làm nó ngã lẩn ra. Mạnh như John thì chỉ đập nhẹ một cái Duy cũng thấy đau, thế mà khi nó gân hết sức tát thì còn gì là con người ta nữa. Duy xông lên xô mạnh John ra thét:

“mày làm gì thế”

Duy đỡ cô bé lên trong khi John làm bầm chửi thề, vừa định động cho nó thêm một cái nữa. Ngay lập tức Chris vùng tới quát:

“đủ rồi đó, John, rút ra khỏi đó đi”

John gầm mặt nhỏ phụt một bãi nước bọt rồi lê bước đi, mặt anh ta lúc này thiệt là dễ sợ. Duy vẫn còn hơi choáng vì cú đụng xe lúc nãy, nhưng vẫn cố hỏi cô bé:

“em có làm sao không ?”

Không nói được nên lời, nước mắt cô bé chảy dài ra. Trông cô bé nhỏ nhắn nhưng vẻ mặt hơi già, chắc cũng cỡ mười mấy tuổi. Cô bé không trả lời Duy, khuôn mặt và hốc mắt của cô ta vô thần, chỉ có nước mắt ào ạt chảy xuống má. Duy cho là cô ta quá hoảng sợ vì cú húc xe lúc nãy. Anh chàng nói:

“Chris, em kiểm tra chiếc xe đi”

“nó vẫn còn đi được, em xem rồi” Chris bắt đầu ngồi vào xe vào rổ ga

Đúng như cô nàng nói, chiếc xe vẫn còn đi được. Chris cho xe di chuyển lên lề đường rồi hát đầu ra hiệu cho bọn bạn ngồi hết lên, nói:

“thôi lên xe đi, Duy, anh dẫn cô em kia lên luôn, chúng ta không thể bỏ cô bé kia ở đây được, có thể cho cô ta đi nhờ một đoạn”

Duy gạt đầu rồi đỡ cô bé kia ra băng ghế sau. Vẫn không nói một lời, cô bé cứ lẳng lặng di chuyển theo lực đẩy của Duy, trông cô ta trắng bệch và lạnh lẽo đến kỳ lạ. John hậm hực đổi chỗ với Anna vì không muốn thấy mặt cô bé kia, dám nếu ngồi gần, anh ta sẽ đá cô ta văng ra khỏi cốp xe lắm. Duy ngồi vào chỗ rồi gạt đầu ra hiệu cho Christine chạy đi. Chiếc xe vẫn băng băng trên đường đi, hướng thẳng tới. Cơn chấn động vừa rồi làm cả bọn điếng hồn và mệt mỏi. Chris có vẻ hoảng loạn, cô ta bây giờ dùng cả hai tay cầm lái, hết sức cẩn thận và chăm chú. Đi được gần bốn tiếng nữa, Duy bắt đầu nói:

“em mệt rồi, đường còn xa, tìm nhà trọ nghỉ đi”

“được thôi, nếu anh tìm thấy một cái” Chris cất giọng chán nản, mắt cô bây giờ hơi thâm lại nhưng vẫn cố giương ra nhìn đường.

Quả đúng như thế, chẳng có một căn nhà trọ nào cả, tất cả chỉ âm u toàn cây bụi, trời bắt đầu tối. Duy không nghĩ là con đường này chẳng có quán trọ nào. Lúc đầu khi đề nghị du lịch texas, anh đã

bảo nên đi bằng máy bay nhưng Chris không nghe. Cô ta bảo có một con đường rất tuyệt, đi xe thể thao để hóng mát cho thoải mái. Giờ thì thôi rồi, Duy không tính đến chuyện kiểm tra con đường này trước, nếu mà giờ cái xe giờ chúng thì coi như cả bọn bị kẹt, hầu như chẳng có cây xăng hay tiệm sửa nào quanh đây cả. Thậm chí cả một căn nhà nhỏ cũng không, hoàn toàn hoang vu và vắng lặng.

Harry ngồi đằng sau, nãy giờ anh ta cố ngồi xát vào để cô bé kia dễ thở. Harry khơi chuyện và hỏi cô ta nhà ở đâu, nhưng mãi mà vẫn chẳng thấy cô bé lạ mặt nói tiếng nào, nước mắt nước mũi cứ đua nhau hoen huốc.

“em muốn đi đâu” Harry hỏi

Cô bé kia ngược mặt lên, lẩm bẫm

“nhà...nhà...về nhà”

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, thắc mắc. Harry hơi nhọc nhằn, anh chàng cố hỏi đi hỏi lại nhưng cô bé kia chỉ nói được có thế. Trời tối dần, cả bọn vẫn còn hơi choáng và mệt mỏi nên cứ để yên. Bỗng nhiên, Chris thấy một ngã quẹo, đằng kia khá xa trên đồi có bóng dáng của một nông trang nhỏ. Duy nhìn thật kỹ và thấy có lẽ nên ghé vào đó xin nghỉ chân, có thể đó là một cửa hàng hoặc cái gì đó tương tự. Nhưng, đột ngột, cô bé đằng sau bắt đầu lẩm bẫm, những tiếng khác:

“không, đừng đi tới đó” nước mắt cô ta bắt đầu chảy ra lúc ngắn, lúc dài. Cô bé khổ sở lắc đầu quày quặt rồi co tay chà lên mặt vẻ sợ hãi. “nhằm đường rồi, nhằm đường rồi”

Harry nhìn cô bé một cách lo lắng, vừa định chạm tay vào hỏi thì bỗng nhiên, cô ta xông lên hét toáng:

“nhằm đường, NHẦM RỒI”

Đột ngột cô ta nhảy lên gào rú ra phía trước kéo mặt Chris ra sau làm cả bọn rú lên. Chris điên cuồng quát thét, Duy cố kéo tay cô bé

kia ra, cô ta tìm mọi cách để bẻ cần lái trên tay Chris. Đám trẻ hoảng loạn, Anna hét lên:

“lạy chúa, có ai đó tống con bé đó ra khỏi xe đi”

Harry cố đỡ tay cô bé ra, chiếc xe loạng choạng cua quẹo như xay xỉn. Đột ngột, John điên tiết dùng sức đâm mạnh vào sau ót cô bé nghe cái cốp. Đợi khi cô ta hơi hạ nhiệt đi, John nắm lấy cổ áo sơ mi của cô ta lôi ngược lại phía sau. Cánh tay quá thô bạo của John làm lưng áo của cô ta bị xé toạt, lộ ra những vết cắt sâu rướm máu hoen ướm đỏ au. Anna rú lên nhào người ra phía sau lấp bắp. Harry xô John đang hết hồn ra rồi nắm lấy người cô bé, hỏi:

“tại sao, tại sao lưng em lại bị như thế ?”

Cô bé lủi thủi lắc đầu khóc lóc như điên như khùng, miệng vẫn lảm bảm những từ ngữ cũ. Lập tức, Harry thấy trong eo có cái gì loang loáng và lạnh ngắt. Tiếng phụng nhẹ xuyên qua tai của Duy. Trước sự chứng kiến đầy kinh hoàng của đám bạn, cô bé kia vừa rút một con dao bầu từ ngực áo của mình ra và đâm mạnh vào bụng Harry. Anh ta há hốc mồm không nói được một tiếng rồi ngã ra, miệng lép nhép. John lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, không cô động lắm nhưng cũng đủ cho anh chàng dùng chân đạp mạnh vào bụng cô bé, tống cô ta ra khỏi người Harry.

“lạy chúa, lạy chúa, làm ơn vớt con nhỏ bệnh hoạn đó ra khỏi xe đi, làm ơn đi” Anna nức nở cào cào vào người John. Lập tức chiếc xe được Chris thắng lại, cửa sau xe mở ra nhanh chóng, cô bé kia bị John túm ngược tay và xô ra đường, lăn mấy vòng, bất tỉnh. Cánh cửa đóng mạnh lại đánh rầm rồi phóng vội đi tiếp. Harry đang ôm cái eo đầy máu của mình nằm bẹp xuống đáy xe. Anna khóc thê thảm, cô hoàn toàn mất bình tĩnh. John và Duy cố hết sức cùng nhau đỡ Harry ngồi dậy. Duy lúng túng rút con dao ra, một vũng máu bắn mạnh phụt một vũng lên áo Duy. Anh ta vớt con dao xuống, nó kêu lanh canh lạnh ngắt. Duy xé một mảnh áo sạch rồi

buộc nó lên eo của Harry để cầm máu, mặt anh này bắt đầu tái đi nhanh chóng. Duy nâng người đỡ Harry nằm xuống, tựa đầu lên gối của Anna, vẫn đang khóc sụt sùi. Chris nói hấp tấp:

“Cố lên, chúng ta sắp đến căn nhà kia rồi, nó có đèn, chúng ta sẽ vào sơ cứu nhanh thôi”

Chiếc xe cuối cùng cũng quẹo lên chiếc dốc con khó chịu. Đúng trăng bắt đầu tỏ, căn nhà mở đèn sáng hừng cả một vùng. Chris cua xe vài vòng rồi băng qua một góc sân, bên cạnh một thửa ruộng xấu xí, bập bùng ánh trăng. Đây là một nông trại, Chris đậu xe bên cạnh sân nhà rồi cùng Duy mở cửa xe, đỡ Harry vào căn nhà kia. Đường đất thật khó chịu. Harry liên tục rên rỉ vì đau, vết thương không cho phép anh chàng cử động mạnh được, anh ta cứ lê lét những bước chân thật chậm chạp. Bóng tối chạng vạng chỗ có chỗ không khiến không khí cực kỳ khó chịu và bệnh hoạn. John nhảy lên phía trước căn nhà, đập lên những bụi gỗ hơi mục và thô lỗ đập cửa rầm rầm.

“Có ai đó không, làm ơn mở cửa ?”

I

Bóng đêm như chỉ chực đổ ập xuống đầu cả bọn. Ngoại trừ tiếng rên rỉ thê thảm của Harry thì tuyệt, chẳng có một một tiếng động nào hoặc bóng người nào nhá lên cả. Sốt ruột vì máu đỏ dần loang khắp mảnh vải buộc ngang eo Harry, Chris điên tiết xông tới động rầm rầm vào cửa chính. Chỉ nghe vài tiếng cọt két lãnh đạm của chiếc cửa kiểu gỗ, trong nhà không ai chịu lên tiếng mặc dù đèn vẫn tỏa khắp một vùng.

“xông đại vô đĩ” John đề nghị

“không được” Duy phản đối “nhỡ đâu có chuyện gì”

“đồ nhát chết” John quát, anh chàng co một chân lên chuẩn bị đập mạnh cánh cửa

“John” Anna kêu lên, chạy tới níu áo anh chàng “đừng làm thế”

Không màng đến sự khó chịu của Duy và nằn nì của Ann, anh chàng lực lưỡng hít một hơi dài rồi đá mạnh chân trái vào cửa.

Cánh cửa bung rầm dội mạnh ra sau, bay tung luôn cái bản lề, nằm thê thảm dưới đất. John hét đầu ra hiệu cho Chris đỡ Harry vào.

Không đồng tình trước sự lỗ mãng của bạn nhưng chẳng còn cách nào khác, Duy đành phụ cô bạn gái khiến Harry tội nghiệp tiến vào trong ngôi nhà.

Trong phòng bày biện rất quái và thô sơ. Chiếc sàn gỗ có vẻ hơi mục, những bước chân của đám trẻ cứ vang lên thành tiếng mỗi khi có đứa nào di chuyển mạnh. Nội thất khá rộng và có phần hơi nóng, xung quanh hơi âm u và ngột. Chỉ có một cái bóng tròn treo lủng lẳng trên trần, phát ra những tia vàng đục và chói. Đồ đạc thì không nhiều, chỉ có một cái tràng kỷ bằng gỗ khá cũ đặt sát gốc tường, Harry được đặt nằm trên đó. Chris khẽ hỏi:

“đau lắm không ?”

Harry nhắm mắt vừa lắc đầu ra chiều mệt mỏi. Trong lúc đó thì John từ cửa hành lang bên trái lục đục bước ra, cau gắt:

“chó thật, chẳng có ai cả”

“tao nghĩ mày nên đi tìm một viên thuốc hay cái gì đại loại như thế”

Chris thờ hất ra, nói

“không có, tao coi rồi” John tiếp tục kêu ca, anh chàng thả mình cái ụych bệt xuống sàn, ngồi chồm hồm và hít thở “cái ổ này tởm thật, toàn rác, tao nghĩ mình nên đi khỏi đây phút cho rồi, tìm một nhà hàng hay khách sạn gì đó”

“không được” Duy phản đối “Harry đang bị thương, không thể di

chuyển được, vả lại trời quá tối rồi, tao nghĩ từ đây đến khoảng 30 dặm nữa chẳng có gì ngoài lùm bụi đâu”

Lụp cụp

Một tiếng gì đó rợn lên khiến cả bọn giật thót. Nó vang vang và nghe rất khó chịu, hết như tiếng kèn trôm pét bị bịt hơi.

“cái gì thế ?” Chris hỏi

Không ai trả lời, ngay cả John cũng nín khe. Ngoài cửa tối om như mực, ánh sáng phát ra từ căn nhà chỉ thoảng đi có mỗi một đoạn ngắn, từ đó trở đi thì tầm mắt không thể nhìn thêm được. Nhưng tiếng động lạ đó cũng ngưng bật từ sau phát đầu tiên, đám bạn cũng không nói gì thêm nữa. Anna lặng lẽ ra khỏi nhà, cô ta nhanh chóng đập lên chiếc cửa gãy rời rồi vòng qua lè gỗ trước căn nhà. Anna mò tới cái xe mui trần và moi từ đằng sau cốp xe vài túi thức ăn. Vừa lôi hết ra thì John cũng lật đật chạy tới bê hộ vài bao nặng. Hai người cùng đem thức ăn vào nhà rồi trải ra.

“ăn thôi, tao nghĩ nhà này cũng chẳng có gì để bỏ bụng đâu, tao không hy vọng nhiều vào đám rau cải trên ruộng”

Mọi người bày đại ra trên sàn phòng khách, họ chẳng mất công đi kiếm nhà bếp làm gì nữa. Mỗi người chia nhau những thực phẩm khô và bánh mì đóng gói, riêng Harry chỉ uống vài hộp sữa nhỏ, anh chàng chẳng muốn nuốt thêm thứ gì.

“làm sao đây, không thể để Harry như thế được” Anna hỏi

“chứ làm sao ?” John lại bùng lên “tao đã bảo chờ nó đi khỏi chốn này thì không chịu”

“mày coi” đến lượt Chris quát “chờ nó đi trong khi trời tối mịt mà không biết dừng lại ở đâu trong vòng 4 tiếng đồng hồ tới, đủ rồi, tao nghĩ tối nay chúng ta sẽ ở lại đây”

Cười gằn trước câu nói của Chris, John bực dọc đá bay một mẩu bánh mì vụn rồi thủng thẳng bước ra khỏi nhà.

“mày đi đâu đó ?” Chris hỏi

“dạo” John đáp cộc lốc rồi vút khỏi tầm mắt của Christine. Anna hơi lo nhưng cũng chẳng hơi đâu mở miệng ngăn cản John, cô nàng cũng mệt lắm rồi. Duy thì đang lo lắng cho vết thương trên eo của Harry, giờ thì nó đã hết chảy máu, Duy vừa tìm ra ở sau nhà một hồ nước sạch, anh chàng vệ sinh cho vết thương của bạn xong thì băng nó lại thật kỹ. Ai cũng ngáp dài ngái ngủ. Thế là mặc cho John cứ tự tiện hóng mát, phần ai nấy tìm chỗ để dựa mình một chút. Duy ga lăng cố kiếm ra mấy cái đệm dơ hãy đưa cho Christine và Anna, sau đó anh chàng cũng lăn vào một góc phòng thiu thiu ngủ. Gần mấy tiếng sau, Duy chìm vào cơn mê khá khó chịu. Đầu nó hơi mụ mị không biết vì sao, bỗng nhiên, có tiếng thét lớn xé bật tai mọi người. Duy là người đứng bật dậy đầu tiên, theo bản năng, anh chạy thẳng ra cửa sổ xem xét, nhưng tất cả chỉ cũng toàn là những hình ảnh tối hù đáng sợ. Christine đề nghị:

“anh ra kiểm tra xem, John vẫn chưa về”

Duy đồng ý, anh mở đồng hồ đeo tay lên, đã 2h sáng rồi! Duy mò ra khỏi cửa và bắt đầu gọi lớn tên John. Anh vòng ra hành lang và xem xét các khoảng ruộng còn sáng, tự hỏi ai là chủ của trang trại này. Chắc chắn hẳn chẳng phải là một nông gia lành nghề vì rau trên ruộng đã khô quắt queo cả, và từ từ, Duy tập trung và phát hiện có tiếng gì đó đằng xa. Duy bật chiếc đèn pin mini gắn trên điện thoại soi tỏ gốc đường, hướng phát ra tiếng động. Anh chàng thận trọng cất bước, vừa đưa tay sờ soạng cho chắc ăn. Được chừng hơn một đoạn ruộng, Duy thấy hình như phía trước có gì...đột ngột, một tiếng hét rợn tay lại vang lên nữa, ở đằng sau, ngay sau khu nhà. Duy vút ngay cái ý định khám phá mục tiêu cũ, tiếng hét làm anh nảy điếng người và linh cảm có chuyện chẳng lành. Duy rít chân thật nhanh và chạy thẳng ra sau hông căn nhà.

BỐP, một cú ngáng chân của ai đó làm Duy ngã uỳnh ra, té lăn cù, đập mặt xuống mớ đất đen ngòm. Duy vừa hoảng hốt vừa điên tiết

đứng bật dậy tìm nguyên nhân, ngay lập tức anh phát hiện ra kẻ khôn kiếp luôn bày trò chọc phá mình, John. Cậu chàng đứng hí hửng tréo một chân cười cợt.

“coi nào, anh bạn” hấn ta châm chọc “không đến nỗi sợ vậy chứ, tao không nghĩ mày lại chạy ra, tao cứ mong là Chris hay ít nhất là Anna cơ”

“Chris là của tao” Duy gằn giọng, nửa vì ghen, nửa vì âm ức cái vụ gạt chân

“bỏ đi” John nhún vai “lại đây, tao chỉ cho mày coi cái này hay lắm”

“cái gì ?” Duy sẵn giọng, nhưng hơi ngạc nhiên vì hiếm khi John ngừng chuyện gây hấn lại đột ngột, bình thường thì thể nào hấn cũng chọc cho Duy ức chết lên mới thôi.

John hát đầu rồi biến vụt ra phía sau, Duy tò mò chạy đuổi theo.

Con đường càng lúc càng tối, đằng sau khu nhà không mở đèn nên mọi thứ đều chỉ vụt lên bởi ánh đèn pin xiu xiu của cái điện thoại. Ở đây ráo hoăng và chẳng có gì đặc biệt, hầu như toàn là cây, và có cả một thửa bắp, một giàn từng hàng cái cây bắp sắp sắp song song với nhau. Nhìn cây bắp cũng héo chẳng thua gì đám rau ngoài kia, nhưng sao có người lại rảnh rỗi trồng nhiều như vậy nhỉ? Thật sự là rất nhiều, nhiều và rất rộng, đến mức Duy nghĩ là cần cả tiếng đồng hồ để cuốc bộ ra khỏi ruộng bắp này. Và anh chàng chợt nhác thấy bóng John, đang vẩy tay ở một góc bắp.

Duy dợm bước tới hỏi:

“cái gì thế ?”

“mày coi, tao kiếm được mớ này, tuyệt chứ hả ?”

Duy cuối cùng cũng chiêm ngưỡng được cái thành tích của John này giờ, tuy nhiên anh cũng không tìm nổi cái há hốc mồm ngạc nhiên. Ở cái góc này có cả đồng điện thoại, còn có cả vòng tay, lắc, khuyên tai, nhẫn, dây chuyền... đủ cả. Chúng không bị chôn kín như kiểu giấu kho báu mà lôm lôm lên như thể mời gọi người ta tới

lấy. Nhưng Duy hơi nghi đây là tác phẩm của John

“mày mới đào lên à ?”

“không, tao cũng vừa mới thấy”

“vậy tiếng thét lúc nãy, hai lần, là do mày hét vì tìm thấy đồng của nai này há ?”

“đồ ngu, làm quái gì tao phải ré lên như đàn bà hả, mày biết không, tao cũng nghe thấy y như thế, vì vậy tao định chạy về báo cho tụi bây biết. Đứng từ xa thì thấy mày lật đật chạy tới, tao ngửa chân muốn ngáng giò mày chơi vậy mà”

“vậy tiếng thét đó là của ai ?” Duy trố mắt, hơi thấy lạnh sống lưng
“chả biết, mà cóc quan tâm” John hát hàm “tao còn thấy chỗ này hay lắm, đi không ?”

Duy đồng ý, anh chàng nghĩ chắc là có cái gì còn thú vị hơn mới giữ chân được thằng lực điền này lâu thế. Cả hai đưa tất tả chạy vụt đi trong đêm tối, vừa đuổi theo bước chân nhanh nhẩu như động cơ máy của John, Duy vừa hỏi với theo:

“ê, mày không có đèn pin, sao di chuyển nhanh nhẩu thế ?”

“ai bảo không ? Mày đang chiếu đèn đó thôi, thằng ngu”

“hừm” Duy hừ giọng, hơi chiếu lệch cái điện thoại đi “ý tao là nãy giờ kia kìa”

“tao có “hột quet” đây, thằng đù” John cộc cằn, vẻ hơi khoái vì liên tục được bắt nạt người ta

Cuối cùng chúng cũng tới được nơi cần tới, hóa ra đằng sau khu nhà này còn có một cái kho nhỏ tách biệt, nó xây kín và xa quá nên nhìn ngoài dĩ nhiên không thấy. Duy theo chân John bước chầm chầm vào trong. Duy thấy có sẵn một cánh cửa mục nằm ngay đơ phía dưới chân, hẳn là do lúc nãy sốt ruột tìm tòi, John đã chẳng ngại gia chủ mà đá cho nó mấy phát. Thằng này chẳng đời nào dư hơi để tìm cách mở một cái cửa cho đúng đắn. Duy bước sâu vào trong nhà, tối như mực, có cái gì nóng nóng phía trên, nhìn lên thì

thấy có nước nhònh đổ nhũ xuống. Duy cố tránh chỗ nước nhũ đó, tối quá nên dù có đèn cũng chẳng nhận định được thứ nước đó là gì. Trong cái kho này có một mùi thối như phân bốc lên, vừa tanh vừa nồng. Mấy lần Duy muốn ói rộc ra nhưng nhịn lại, anh chàng thấy John cứ băng băng bước đi như thể đã sống trong đây nhiều năm. Nhìn chung thì trong cái kho này chẳng chứa gì nhiều, chỉ có vài cái máy móc dùng để làm ruộng, nhưng sờ vào thì Duy cảm thấy hơi nhám, có lẽ đã gỉ rét lắm rồi. Đây đó có đặt vài cây búa và máy cưa, trông chúng ngã ngổn vào nhau đóng bụi thật là ngán. Duy hỏi: “mày định làm gì trong này, tao chẳng thấy có cái gì hay cả”

“từ từ, nãy giờ tao cũng mới đi tới đây chứ mấy. Tao định vào sâu trong kia, lúc nãy nghe có tiếng thét đầu tiên, tao dợm người chạy ra. Chạy ngang qua ruộng ngô thì vô tình thấy đồng của đó, rồi mới nghe tiếng hét thứ hai”

“nhưng tao nghĩ cái kho này chứa toàn đồ cũ, mày xem tiếp làm gì”

“mày nói giọng chán như một con nhóc, sợ rồi hả ?”

Duy làm bằm không đáp, quả thật không khí quanh đây làm nó hơi rợn thật.

“Mà mày làm cái gì lâu thế, đồ chó ?” John điên lên gắt “nhanh lên nào, tao cần cái điện thoại của mày, bật ga của tao gần hết rồi”

Duy ngán ngẩm đuổi theo sát nút, chịu khó chiếu đèn cho thẳng bạn. Chúng đi vào càng lúc càng sâu, chỗ nào cũng thấy những đinh và máy xén cỏ mọc nát chổng chềnh lên nhau. Bỗng, John dừng lại làm Duy đổ xầm vào

“cái quái gì...”

Duy la lên, nhưng dừng lại ngay trước vẻ mặt của John. Chính xác là không thể thấy cái mặt của anh ta được, nhưng chạm vào cơ thể, Duy hơi buồn cười khi thấy anh ta bắt đầu hơi run và chỉ chỗ

“mày...ôi mẹ ơi, Vịt” (* nguyên văn là Dude (ngốc), John gọi lái là Duck (vịt), thường đám bạn không gọi tên tiếng việt của Duy mà

dựa theo những chữ cái, chúng gọi duy là dude cho dễ)

“xem, xem kìa...”

Giờ thì John bắt đầu lạnh dần và lùi lại, Duy có cảm tưởng anh chàng đang cố bám vào người mình. Duy hơi nực cười cái kiểu nhát cáy của John, thằng bạn chuyên gia bắt nạt người cô thế. Và nó nhìn vào cái sản phẩm có thể khiến John sợ đến vỡ mật như vậy. Ánh mắt của Duy bắt đầu lùa vào trong ánh đèn pin, soi tỏ cái gốc kho. Và, không chỉ John, giờ thì Duy cũng hét toáng lên. Thật ra John không có hét, nhưng cái sự run rẩy của anh còn hơn cả la ó đập hét nữa. Duy vừa nhìn thấy cái mà lần đầu tiên trong đời nó, từ khi cha sinh mẹ đẻ ra mới chiêm nghiệm được. Mồ hôi túa ra trên mặt và trán Duy, anh khua tay và cháng người mạnh ra sau, vật vả như điên. Duy ói thẳng ra một bãi, vừa ói vừa hét. John đập người bỏ chạy trước, Duy té chàng hảng khi mất đà, và liên tục khua đẩy những cặp xương đang lạnh buốt của mình, gần như khóc. Cái mà họ nhìn thấy, là một cơ thể chết. Một nữa, phần bụng và thân đã bị cắt và vứt đi ở một gốc khác, còn cái thân trên này, dường như của một người đàn ông, đang bị mấy con chuột cống rúc vào và khui khui hốc mắt. Nửa khuôn mặt và chòm râu đã bị cạy nát bét, ruột trong bụng bị moi ra và vì bị cắt đi một nữa, chúng thi nhau trào trợn ra sàn, máu me be bét...

Duy không đợi thêm một giây nào để nhìn cái đồng đó nữa, mắt nhắm chặt, Duy vục mình đứng dậy và ù té bỏ chạy, miệng không ngừng la hét.

II

Quay lại thời điểm khi Duy ra khỏi nhà, câu chuyện đưa chúng ta về lúc Chris đánh phất dậy khi nghe tiếng thét thứ hai. Anna đang ngồi bên cạnh Harry đang say ngủ, anh vừa được cho uống một liều thuốc ngủ mà Chris cất sẵn trong ba lô. Cô nàng cũng bật người, che miệng lại hốt hải. Chris lẩm bẩm:

“cái gì thế ?”

“liệu có xảy ra chuyện gì không ?” Anna trù trù

“không” Chris lắc đầu “làm gì có chuyện gì, nhưng cũng phải ra xem thử, mà ở đây trông Harry, tao ra xem”

“không” Anna gạt phắt đi “tao không muốn ở một mình”

“mày không một mình, cưng ạ, tao đã bảo là ở đây trông Harry mà”

“Harry đang ngủ, vậy thì cũng cầm như tao ở một mình” Anna khó chịu, chạy tới nắm chặt tay Chris “mày ở lại, nhé”

Christine thở dài rồi cũng chiều ý bạn, cả hai cô gái quay lại ngồi bên cạnh nhau. Anna nghĩ nên ăn cái gì đó cho đỡ sợ, cô nàng vội mở một gói khoai tây chiên ra gặm. Christine lơ là, đột nhiên cô thấy lo cho bạn mình. John vốn mạnh mẽ nên không đáng ngại lắm, nhưng Duy vốn yếu ớt và hiền lành, liệu có chuyện gì xảy ra cho anh ta không ? Anna ăn mà như cái máy nghiền khoai, cho vào rồi lách cách nuốt vào bụng tiêu hóa. Cô nàng liên tục nhích sát rạt vào người Chris. Và càng sợ hơn, Anna đột nhiên nhích mạnh vào người Chris như tông cô bạn thân. Chris té ngã ra nhưng không quan tâm lắm, Anna kéo cô dậy mà cùng nhau nhìn chung quanh ngơ ngác. Vừa nãy có tiếng bước chân, rõ ràng có ai đó đang dậm bước trên thềm hành lang mục trước cửa.

“Duy ? Anh hả ?” Chris hỏi lớn, mắt co lại đề phòng

“John ? cưng ơi ?” Anna cũng lớn tiếng nói

Nhưng chẳng có Duy hay John lên tiếng với cả hai cô nàng, lại im lặng như lúc đầu. Cách, vừa hớp hơi để thở, cả hai lại dựng ngược

người lên. Sự im lặng khó chịu càng làm cho những bước chân vang lên to và vọng hơn. Chậm rãi và gần như trườn, một bàn tay trắng và mỏng hơi trong suốt bám lên thành cửa.

“Á á Á” Anna thét lên và đứng dậy

“im nào” Chris quát, đáng lẽ cô cũng hét lên như Anna, nhưng vừa kịp kìm lại vì phát hiện ra chủ nhân của bàn tay đó. Một người đàn bà mang tạp dề vừa bước vào trong nhà. Chris ngạc nhiên vì không thấy bà ta có biểu hiện hoảng sợ. Bà hoàn toàn đứng đưng trước cái cửa ngã xấp xuống, nhìn lướt qua ba người lạ trong nhà. Mặt bà ta trắng hơi bệnh, di chuyển một cách từ tốn và lạnh lẽo. Tóc của bà ta tết lại nhưng không kỹ, để xỏ thành từng mảng lát phủ trên trán và má. Tạp dề cũng như cái váy bà ta đang mặc đúng hẳn là của nhà nông, nhưng chúng dơ chưa từng thấy. Dù là nông dân cày ruộng thì chắc cũng không đến nỗi dơ dáy như bà. Bà ta gạt đầu trước cái vẻ ngờ ngàng của Chris và méu mặt của Anna. Cứ tưởng bà ta sẽ bỏ đi, căn cứ theo cái vẻ lạnh lùng và vô cảm của bà, nhưng bà ta chợt quay người sang một hàng lang, vừa đi vừa hỏi gọn lỏn:

“hư xe à ?”

“không ạ” Chris nói “bạn cháu bị thương, cháu nghĩ có thể tìm sự giúp đỡ ở đây, nhưng chẳng thấy ai mở cửa nên tụi cháu đành tự tiện. Xin lỗi vì cái cửa” Chris nói thêm

Người đàn bà lắc đầu rồi đi thẳng vào hành lang bên cạnh. Một lúc sau lại xuất hiện với túi nước và một cái chai trông như vỏ rượu Boxdo. Bà ta từ tốn tiến đến chỗ của đám Christine, đưa túi nước cho cô nàng rồi lùa tới chỗ Harry. Christine nhân lấy túi nước nhưng lại bỏ xuống. Đây là túi đựng nước để ra đồng của nông gia, Chris thấy lạ vì chẳng lẽ bà ta không kiếm nổi một ấm trà hay cái ly.

“ta xúc thuốc cho cậu ấy nhé ?” Bà ta quay đầu hỏi Anna

“vâng, được ạ” Chris đáp thay

Harry vừa bị bàn tay của bà ta chạm vào, anh chàng vội tỉnh bật dậy, chớp hô lên vì khuôn mặt của người đàn bà. Chris vội nói: “không sao, đây là chủ nhà, bà ấy bôi thuốc cho anh”

Harry hơi ngần ngừ, có vẻ vết thương của anh chẳng cần phải xử lý bằng thứ nước nhầy nhựa bà ta đổ ra từ cái chai. Nhưng chưa kịp từ chối, người đàn bà nhanh nhẩu xát bàn tay đầy nước lạ lên eo của Harry.

“khoan đã” Anna la lên “Bà không tháo băng ra thì làm sao xử lý đúng vết thương”

“không cần” Người đàn bà nói nhẹ

Thứ nước đó không làm cho Harry thấy đỡ hơn, không hiểu nó là thứ nước quái gì mà thấm sâu cả qua lớp băng. Harry rùng người, anh chàng kêu lên đau đớn, vừa ôm bụng và trợn mắt như đang nhức khủng khiếp. Christine và Anna vừa định xông tới thì đột ngột, Harry ngừng la và té xuống xỉu hẳn.

“bà đã làm gì ?” Anna quát lên the thé

“đây là nước thuốc của nhà nông, làm liền và sát trùng vết thương” Bà ta nói một cách lãnh đạm “thấm thuốc thì sẽ buồn ngủ”

Chris có vẻ hạ nhiệt vì thấy Harry đang thờ ơ đi, trông thoải mái hơn. Người đàn bà vừa làm xong công việc thì đùn người ra khỏi cái sofa, lượn đi lấy một cái ghế đẩu. Bà ta lôi từ một góc nhà ra một cái rổ đựng đồ may vá. Không có len hay chỉ gì cả, bà ta chỉ cầm mấy cây kim và cố mài bằng một thanh dũa bén ngọt. Cả hai bên không nói gì trong nhiều phút. Chris hơi ngọt nhạt và huých nhẹ Anna:

“đi vệ sinh không ?”

Anna gật đầu

“xin lỗi, nhà vệ sinh ở đâu ạ ?” Chris hỏi

“cuối hàng lang, cửa đầu tiên từ phải đếm qua” Bà ta nói mà không dứt mắt ra khỏi cây kim trên tay, trông nó càng lúc càng nhọn mà

vẫn cứ mài.

Hai cô bạn kéo nhau tìm căn phòng. Nó dơ và hôi như như bao giờ được dọn dẹp, trong nội phòng còn kinh khủng hơn cánh cửa bên ngoài nó. Cánh cửa lắc lẻo hết sức vô duyên và khó chịu, khắc chữ tục tằn trên đầu. (* nguyên văn là : ****, Shit khắc trên cánh cửa) Cái bồn cầu đầy nước, Anna chịu, không thể nào sử dụng được. Nhưng Chris thì chẳng khác nào một đứa con trai, cô nàng biến hẳn trong cái bồn vệ sinh một lúc rất lâu. Khi đi ra thì thấy Anna đang đứng đó chờ. Christine rửa tay rồi trò chuyện với Anna:

“không biết John và Vịt đi đâu rồi nhỉ ?”

“có lẽ nên hỏi bà đó” Anna hát đầu ra phía nhà trước

“đừng” Chris phản đối ngay “đừng hỏi”

“tại sao ?” Ann thắc mắc

“không biết, mà không thấy bà ta quá quái lạ à ?”

“có thể, nhưng có vẻ bà ta tốt, bà ta vừa xúc thuốc cho Harry, mà không thấy à ?”

“dù sao cũng nên tìm John và Vịt, tao gọi điện đây”

Cô nàng móc chiếc di động trượt ra bấm số, nhưng mãi một lúc vẫn không mở miệng trò chuyện. Christine cau mày rồi dứt điện thoại vào túi bảo:

“không có sóng”

“tao cũng vậy, hồi nãy tao thử rồi” Anna nói

“thôi, ra khỏi đây đã, cái mùi này làm tao muốn nôn”

Chris đẩy cửa, nhưng cô nàng bỗng khựng lại. Nó kẹt, ai đó đã khóa trái cửa. Chris giật thót mình, cô cố sức đẩy mạnh gần như tống vài cú bằng hết sức mạnh của mình, bất ngờ này làm Chris hơi khựng hoảng. Thấy bạn mình bỗng nhiên trở nên căng thẳng như thế, Ann hơi lạ nhưng vấn đề cái cửa làm cô nàng dành sự quan tâm của mình nhiều hơn, và cô chợt nhận ra, mình còn căng thẳng hơn bạn gấp mấy lần. Cô nàng gào lên, không gian như bít và cắt ra

làm nhiều mảnh, cả hai hoảng loạn. Christine dùng toàn bộ sức lực của mình lấy đà và đẩy cánh cửa, Anna cũng phụ bạn. Tiếng đập cửa rầm rập lẫn với tiếng kêu rú của Anna và Christine:

“mở cửa, MỞ CỬA”

Vụp, Chris mất đà vì cánh cửa bỗng bật ra, Anna đổ xầm xuống người bạn. Đau và tức tối, hoảng hồn nữa, cả hai cần tới mười phút để định thần và đứng dậy

“Okay, chuyện này hơi điên” Christine nói “nhưng mình nghĩ là có ai đó cố tình nhốt chúng ta, mày cũng nghĩ thế chứ ?”

“tao, tao không biết” Giọng Anna run run “tao nghĩ là cái cửa bị kẹt”

Cả hai đỡ nhau bước nhanh ra phòng khách, dù có bị nhốt hay không thì hai cô bạn cũng chẳng muốn lảng tránh trước cái phòng vệ sinh đó một giây nào nữa, cái mùi càng lúc càng làm họ lợm giọng.

Ra tới phía trước thì chỉ còn Harry nằm đó ngủ. Người đàn bà có vẻ là chủ nhà đó đã biến đi đâu mất. Có vẻ như muốn chứng minh mình là một người chủ tốt bụng và hiếu khách, bà ta cẩn thận đập lên người Harry một tấm chăn đen đúa và rách lỗ chỗ, không hiểu bà ta mài kim để làm gì trong khi những thứ cần đến chúng lại không được bảo quản cho đúng công dụng.

Vừa chớm đến xem xét Harry, Chris bỗng quay qua chỗ cửa chính “John, và... anh yêu”

Chris kêu lên, cô bỏ qua cái vẻ mặt nghiêm trọng và sự hoảng sợ tột cùng của họ. Christine chạy tới ôm và hôn Duy, John như ngã gục xuống trong vòng tay của Anna. Bỏ qua cái sự chăm nom và quan tâm hiếm hoi của Christine, Duy lấp bắp:

“ra... ra khỏi đây, lên xe và ra khỏi đây, NGAY LẬP TỨC”

Christine hết hồn

“cái gì, không cần đâu, lúc này bà chủ nhà đã đến, và....”

“CHRIS” Duy hét vào mặt của cô bạn gái, và chột hời hận trước hành động của mình. Duy nuốt nước bọt, anh chàng quệt mồ hôi đang tràn trên trán, chộp lấy hai bờ vai của Chris, nói:

“Chris, Christine, nghe anh này” Duy cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh “có một cái xác, ở đây có án mạng, anh nghĩ chúng ta cần ra khỏi đây, được không cưng ?”

Chris nhìn vào mắt Duy, chưa bao giờ cô thấy anh là một người bạn trai đúng nghĩa hơn thế. Có lẽ vì điều này nên không một chút ngần ngại, Chris hô lên:

“John, lại đỡ Harry, chúng ta cần ra khỏi đây, ngay lập tức”

Anna vội vã chạy đến hét tắt chặn ra và điều này quả là sai lầm lớn đến cô tiểu thư nhỏ nhắn. Cô ta hét lên, lớn đến gần rách cổ, ngay lúc chân cô đang khịu dần xuống, mắt trợn ngược:

“ôi lạy chúa tôi”

Đôi chân của Harry bị chặt đứt lìa ra, không một chút biểu hiện của đau đớn, cậu ta vẫn ngủ say như chết, mặt rất bình thản. Đôi chân Harry, đã bị “ai cũng biết là ai đó” lấy đi. Phần còn lại là những miếng thịt đỏ au vung vãi hơi thừa, thủ phạm không cẩn thận lắm trong việc chặt chân, hẳn làm thô và vụng đến mức, phần thịt ở trong chân bị sẻo hết sức thô kệch và gớm ghiếc, lủng lẳng như các mảng thịt lợn dư.

Á Á Á_ Anna gào lên thật ghê rợn, có thể như cô nàng chẳng bao giờ ngưng hét, miệng cô ta liên tục há ra, nước dãi văng tứ tung mà chẳng kịp thời gian để lau kỹ lại.

Mùa Thứ Năm

Cái Chết Kiểu Mỹ

Phần II

Đừng hỏi tại sao, cũng đừng thắc mắc làm quái gì viễn cảnh tiếp theo. Nỗi sợ tột cùng của một con người khi chứng kiến cái chân của bạn mình bị cắt nát bấy, tôi nghĩ, không thể miêu tả gọn lỏn trong vài dòng được. Mọi thứ lúc này tồi hơn hẳn, không chỉ vì cái ánh đèn vàng bệnh hoạn kia dừng dưng trước hoàn cảnh của nhóm bạn, mà còn bởi sự man rợ lẫn sự đau đớn dần nung lên trong tiềm thức mọi người. Harry vẫn đang thiếp đi, một cách thoải mái, có lẽ do thứ thuốc chết tiệt mà con mụ lúc nãy trét vào. Anh ta từ từ được nâng dậy bởi những bàn tay của Christine, John, Duy. Anna, lo chạy ra khỏi cửa để nhanh chóng đút chiếc chìa khóa vào cái xe mui trần. Cả bọn nháo nhào, cố bình tĩnh để khỏi đánh rơi những thứ mình nắm chặt trên tay, trong trường hợp của Anna, là cái chìa khóa; trong trường hợp của Harry, là cái đùi cụt của anh ta.

“nhanh, nhanh” Christine thở dốc, miệng lẩm bẩm hồi thúc một cách tự động “lên xe, khởi động đi”

Dù sao trong lúc hỗn loạn này, nhóm bạn cũng còn khá cẩn thận khi từ tốn nhét Harry nằm gọn lỏn trong băng ghế sau. Duy trân mắt, mọi người đã vào hết trong xe rồi, nhưng người cầm lái, Anna, vẫn

chưa khởi động máy

“sao thế ?” Duy hỏi

“nó... nó không hoạt động, coi này”

Anna chứng minh luôn bằng động tác thực. Cái chìa khóa đâm không thủng được lỗ của nó. Như hiểu ra cái gì đó, John chửi thề rồi bắt đầu vò đầu bứt tóc. Anna chỉ làm được mỗi một điều là ngồi một cách sững sốt, gương mặt hơi đờ ra không ý thức. Ngay lập tức, Duy hiểu cái mà mình cần làm. Anh chàng trèo lên băng ghế trước đổi chỗ với Christine, sau đó giật mạnh chiếc chìa khóa trên tay Anna. Cô bạn vô tình bị rách tay vì cái móc khóa nhọn hoắc cứa vào.

Duy chà mạnh ổ khóa rồi cố nhét vào, mạnh đến mức thậm chí anh cảm thấy hơi đau. Phụt, mũi chìa khóa bị quẹt lệch đi, nện vào một góc thành xe rồi văng đi.

“mẹ kiếp” Duy kêu lên

“để em thử” Chris thì thầm

Cô nàng lại đổi chỗ với anh bạn trai, hì hục bới cái gì đó dưới gầm xe ra. Chris lôi ra những sợi dây cước mỏng dính rồi khẽ bứt mạnh.

“sao em biết làm thế ?” Duy trố mắt ngạc nhiên, nửa thán phục

“nghe tay trái” Chris đáp gọn

Cô ma sát những sợi dây đứt lại với nhau. Thật tình Duy nhìn rất kỹ mà không phân biệt nổi tay ả tay ai nữa chứ đừng nói mấy sợi dây nhỏ xíu. Vậy mà Chris đã làm rất tài tình và mau lẹ. Rồi bỗng nhiên, mọi người như vỡ òa bởi tiếng rồ xe. Chris ngồi thẳng dậy đá vào chân ga không thương tiếc, cô nàng không quên đập mạnh tay trái với Duy

“khi về, làm ơn dạy anh trò này, hiệu quả đấy” Duy hích nhẹ trong khi chiếc xe lao mạnh đi.

Cả bọn cảm thấy ghét cái xe kiểu thể thao này cùng cực. Anna lầm bầm rằng từ đây đến cuối cuộc đời cô ta, sẽ chẳng bao giờ bước vào cái xe nào không có nắp nữa. Nhưng nhìn chung về mặt tích cực thì gió ẩm và khí đêm lạnh ngắt chẳng thể nào so sánh với cái cảm giác tòm lợm trong ngôi nhà kia. Khoảng hơn nửa tiếng sau, nhịp đập trái tim Duy hơi giảm tốc một chút, thậm tạ ơn vì anh đang ngồi trên một phương tiện chạy được. Và cảm giác đỡ lo ấy chưa kéo dài được bao lâu thì...

Kết...

Cái xe đột ngột thắng gấp làm cả bọn nhào đầu ra phía trước, bánh xe bị bề đà xoay quanh rin rít. Chiếc xe vừa đụng phải một cái hộp gì đó chắc ngang đường.

“thề có chúa, đây là lần thứ hai trong ngày” Anna quát lên

“suyt!” Christine đưa tay lên miệng ra hiệu cho cô bạn gái im lặng

Cô nàng bước tới và xem xét cái khối bị ngã đổ đó, được một chập thì mới lên tiếng:

“một cái trụ liên lạc”

“khốn kiếp thật” Anna lại la lên “có ai quan tâm đến bản thân chúng hơn cái trụ chết tiệt đó không ? Tại sao chúng ta không cứ việc kiểm tra lại cái xe và tiếp tục vút đi nhỉ ?”

“im đi Anna” Duy quát “bình tĩnh, nếu không...”

Chưa dứt lời thì một cái bốp choáng nổ ra. John lao vào dùng cái bàn tay lực sĩ của mình động mạnh vào mặt Duy, làm anh này ngã bổ xuống vì choáng.

“thằng khốn, mày là cái gì mà quát nạt bạn gái tao ?” John níu cổ áo Duy hăm dọa “câm họng, và chỉ cần thế thôi, hiểu chứ ?”

“dừng lại được chưa mấy thằng điên” Chris la ó, xô John ra khỏi người Duy “cái cần làm là tìm cách tránh xa khỏi những nguy hiểm của cái chốn này, chứ không phải đứng đó làm nổi”

Christine đỡ Duy dậy trong khi anh này cố lau vết máu trên miệng vừa chảy ra. Cả đám lại lũ lượt kéo lên xe. Cũng lần thứ hai trong ngày, chiếc xe tông gây tai nạn giao thông mà vẫn hoạt động tuyệt vời. Chris lại làm cho nó nổ máy mà không cần chìa khóa. Nhưng đi chưa được bao lâu thì ai cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện hay là dừng lại phút cho rồi. Bốn bề toàn là cây bụi tối hù, lạnh lẽo và đầy gió. Cát bụi hơi mờ và cuốn dọc theo chiều ánh đèn xe. Quả nhiên, như dự tính, chẳng có trạm xăng hoặc bất cứ cái nhà nào quanh đây. Chris bắt đầu mệt mỏi và buồn ngủ, thỉnh thoảng hơi cụp mắt lại ngủ quên.

“để anh thay em một đoạn” Duy nói

Chưa kịp đổi ca thì Anna bỗng reo lên:

“ê, coi kia, hình như có ánh đèn”

Quả có thể thật, một cái sạp nhỏ như căn lều xây bằng gạch. Một trụ xăng cũ mèm đặt ngay bên cạnh.

“ghé vào đó và ta có thể gọi nhờ điện thoại”

“được mà” Chris đồng tình

Mọi người lội bộ đến trước căn nhà đó và họ quyết định bỏ Harry ở lại trong xe. Dù muốn dù không, họ cũng cố hy vọng rằng, đây không phải cái kho giết người thứ hai. Chris gõ cửa và ngay lập tức nhận được hồi đáp

“ai vậy ?” Giọng nói này ngay lập tức tạo thiện cảm cho lũ trẻ, nó trầm ấm và không lãnh cảm như mụ chủ nhà kia.

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông trạc tuổi băm bước ra. Ông mặc một cái áo sơ mi rách lỗ chỗ. Thái độ niềm nở và quan tâm át hẳn bản mặt xấu xí đầy sẹo của ông đi.

“hư xe hả ?” Ông ta hỏi

“dạ không, dù lúc nãy cháu vừa tông cái trụ điện thoại, nhưng ông có thể cho cháu gọi nhờ điện thoại được không ?”

“được chứ, vào đây” Ông ta nói hơi cộc và lùa đám trẻ vào

Căn nhà này rõ ràng là một hiệu tạp phẩm đi kèm với trạm xăng. Tất cả đều được làm đúng chất như bất cứ thứ gì quanh đây: bản, bụi và mục gỗ... Ông ta tất tả nhảy vào trong quầy và lôi từ dưới đất ra một cái hộp điện thoại quay số gắn dây dài lòng thòng.

“đây” ông ta đẩy cái điện thoại “gọi đi”

“cảm ơn” Christine lẩm bẩm

Nhưng một lúc sau, cô nàng lại đặt máy xuống cau mặt than phiền:

“nó không hoạt động”

“đưa tôi xem” Ông chủ nói rồi giật phăng điện thoại. Cũng như Chris, ông lại đặt xuống rồi móc lên, quay số rồi nghi vấn:

“nhắc lại tôi xem, có phải lúc nãy các cậu nói, chiếc xe quý hóa của các cậu đâm trúng cái trụ liên lạc duy nhất ở đây không ?”

Christine cũng như đám bạn giơ tay hỏi trời, thất vọng tràn trề.

“ông còn cách nào liên lạc với cảnh sát không, chúng tôi muốn trình báo hai vụ án mạng”

“các cậu muốn nói gì ?” Ông ta nheo mắt lại nghi ngờ “án mạng à ?”

“căn nhà títt đằng xa kia, cách đây nửa giờ đi xe, hẳn ông biết, một vụ thảm sát ở đó, còn một vụ là bạn chúng tôi, đang ở ngoài kia”

“thật không tin được” Ông trẻ môi “những người trên đó rất tử tế, thật tử tế, theo như tôi biết”

“nếu tử tế thì chúng đã không bỏ đôi cặp giò của bạn tôi, lão khốn ạ!” John điên tiết chửi bới

“anh bạn trẻ ạ” lão già đột nhiên thay đổi thái độ, lão nhướn mắt lên và trẻ môi, trông lão quá đản và khó chịu hẳn “bất cứ anh bạn làm gì, thì nên học cách tôn trọng, lời khuyên chân thành đấy”

“và sao mọi người không trọ ở đây một đêm nhỉ, giờ là 3h sáng, còn lâu nữa mới đến thị trấn, tôi nghĩ chắc quý vị không quen với thời tiết ở đây”

“không đâu, chúng tôi...” Chris vừa nói đã bị Anna ngắt lời

“đúng đấy, tôi nghĩ vậy cũng được, không thể để Harry như thế mãi được, cậu ta cần chăm sóc”

Tranh cãi một hồi, cuối cùng vết thương của Harry cũng chiến thắng, cả bọn quyết định trọ lại nhà lão già.

Giờ tiếp theo chẳng ai có thể chợp mắt nổi. Một phần vì cái nhà bé như lỗ mũi người già chẳng dư giả phòng cho bọn trẻ ở. Tất cả túm tụm trên một cái giường trải drap đen xì. Harry được vác vào và ưu tiên nằm trên giường, anh chàng ngủ li bì. Thế cũng tốt, cả bọn chỉ sợ khi anh ta tỉnh lại thì coi như đó là lần cuối cùng Harry mở mắt luôn. Chết là một chuyện, ngắm cặp chân khi nó đang nửa loét nửa cụt lại là chuyện khác.

Cái phòng đã được Anna khóa kín cửa, không hiểu sao lúc này cô nàng thèm khác luôn luôn có được một cảm giác kín đáo và an toàn. Ở đó không có chút xíu điện chử đừng nói đến đèn ngủ, cả bọn lờ mờ trong bóng tối, ngồi sát và tựa vào nhau. Ánh trăng bị mây phủ đi lờ mờ, chỉ lập lòe hiển hiện trên những khuôn mặt phờ phạc, mệt lả nhưng chẳng thể ngủ được. Vài phút sau, có tiếng gọi cửa khe khẽ

“ai vậy ?”

“tôi” Tiếng nói trầm cọc lốc vang lên

Anna lật đật đứng lên mở cửa, mắt một lúc lâu cô mới mò ra ổ nắm khóa.

“tại sao cô khóa cửa ?” Ông chủ nghiêng rặng, cau mặt khó chịu

“không có gì, tôi chỉ hơi sợ”

“tôi đem trà cho các người” Ông ta nói rồi bước ra cửa, đẩy một cái bàn di động nhỏ vào, ở trên đó có đặt sẵn 4 tách trà nhỏ.

“uống đi” Ông ta thúc

Nể mặt ông già nên dù chẳng muốn chút nào, mỗi đũa cũng ráng hớp một tý

“xin lỗi” Chris nói “tôi uống không nổi”

“không sao” Ông ta nói nhỏ, cười cợt “chùng đó là đủ rồi”

“ý ông là sao...tôi...”

Christine không thể hoàn thành nốt câu nói, cô bắt đầu díp mắt, cố gượng và lấy tay cấu mạnh vào mặt, thở gấp:

“ông, ông cho chúng tôi uống thứ gì ?”

“một chút trà thôi mà” Ông ta cười cợt, nâng một trà lên và hất thẳng vào mặt Chris, cô ta nhắm mắt lại phì nước ra, nhưng không thể cố hơn được liền ngã rầm xuống. John chạy tới quát đồng lên, giơ tay định nện lão già, nhưng nhanh như cắt, lão lách qua lệ làng như một con cáo. Lão rút từ cái bàn đẩy ra một cây gậy sắt. Đúng lúc John quay mặt lại và kịp giơ tay lên đỡ, hay thậm chí thấy lão định làm gì, anh đã bị lão già thụi cho một gậy vào đầu ngất xỉu

“đã đến lúc mày học một tý tôn trọng, nhóc con à”

Không biết đã ngất bao lâu, Christine bắt đầu tỉnh dậy và thấy mình đang bị trói ở một gốc cây gỗ. Bây giờ đã là lúc chạng vạng, trời bắt đầu lóe lên những tia sáng lờ mờ. Nhưng càng lúc, Chris càng cảm thấy rờn rợn, tất cả đám bạn của cô đang bị nhốt ở bên cạnh, gần đó. Mỗi người bị cột vào một cây riêng biệt, chỉ có mỗi Harry, nằm ở giữa ruộng rau, có lẽ vì người nhốt cả đám ở đây đã nghĩ, Harry không thể chạy trốn với cái giò cụt như thế. Đúng lúc đó, anh chàng bắt đầu tỉnh lại:

“Harry...Harry” Christine kêu lên, cố đưa chân ra với lấy bạn mình

“Chris” Harry thốt lên, bắt đầu có cảm giác lại với mọi thứ “cái quái gì.....Ồi lạy chúa tôi, ôi...ôi lạy chúa, lạy chúa”

Anh ta bắt đầu la hét một cách điên loạn khi ánh mắt bắt đầu tiến xuống phía dưới, có lẽ anh đang nhận thức, anh không còn di chuyển được nữa. Nước mắt tuôn rơi, Harry như trở nên hoàn toàn mất trí, anh kêu gào một cách khủng khiếp, cái này đã đánh động ai đó lê chân tới.

“tỉnh rồi à ?” Mụ đàn bà lãnh đạm lên tiếng, trông mụ lúc này nhợt nhạt và khủng khiếp hơn

“lũ con nít này” Chris nhận ra lão già lúc nãy ở trạm xăng “thật là hư đốn, anh nghĩ phải dạy dỗ chúng, cưng à”

“được”

“trước tiên là thẳng nhóc cụt giò” Lão nói với một điệu bộ bỡn cợt

Mụ đàn bà bắt đầu lôi xềnh xệch Harry trên nền đất bản bắt chấp sự phản đối khủng khiếp của Harry, anh giãy nãy như một con lợn chuẩn bị bị thọc tiết, kêu lên eng éc và khóc lóc vô vọng.

“khoan, khoan, các người định làm gì ?” Christine thét lên

“BÓP”

Mụ đàn bà bước tới vả một cái như trời giáng vào mặt Chris, khiến cô nàng xây xẩm cả mặt mày, nhưng không vì thế mà cô nàng thôi phản ứng. Chris phun một ngụm máu nhỏ và tiếp tục chửi rủa:

“lũ chó, tụi bây muốn gì ?”

“cái này nè”

Mụ đàn bà móc trong túi ra một vốc muối sống, chạy tới chỗ của Harry rồi vùn vụt đên anh ta xuống. Xoèn xoẹt, mụ xát muối vào mấy máu thịt đang tuôn máu ra, mụ xát đến mức bàn tay của mụ cũng nhám đi. Harry ré như gần chết, cái đau quá mức chịu đựng, nhức đến long xương, muốn cắt phứt cái chân đi cho rồi. Hốc mắt của Chris muốn lòi ra, cô khóc và gào như điên

“ĐỪNG, LÀM ƠN, LÀM ƠN, ĐỪNG MÀ”

“Á Á Á, Á LÀM ƠN”

Tiếng cầu xin, sự hoảng loạn, gào rú hòa quyện với nhau. Lão già như rất khoái cái cảnh này, lão lấy một cái cuốc, cuốc từng thớ đất gần bụi rau ố gần đó. Ánh sáng bệnh hoạn lướt qua khuôn mặt gai góc của lão, lão cuốc huỳnh huých hết sức háo hức. Rồi, một cái gì đó nho nhỏ, đen đúa và rơm rớm nước rau ố tuôn ra. Christine kêu lên một tiếng độc nhất. Cái mà cô nhìn thấy nằm ngoài sức tưởng tượng của cô

Mùa Thứ Năm

Bạn có biết "Tình yêu màu gì ?

Truyện thứ nhất

Nắng Hạ Vào Ngày Đầu Thu

Rốt cuộc đến bây giờ, bầu trời vẫn xanh ơ là xanh. Thật là chán. Vũ hy vọng nó chuyển sang màu xám sậm hơn kia, mà có lẽ thêm một chút âm u nữa mới đúng là món khoái khẩu. Trong suốt mùa hè, Vũ đã lên một cái lịch kiểu “rô bin sơn” và dán nó trên cái tủ lạnh dưới bếp. Mỗi ngày trong mọi ngày, mỗi sáng trước mọi buổi bình minh, Vũ đều gạch một phát để đếm ngày trước khi làm công việc đánh răng hay ăn sáng. Thật sự nó chỉ mong mỗi, một khi kết thúc ngày cuối cùng của tháng tám, nó sẽ được hưởng một thời tiết mát mẻ hơn, nó sẽ gặp lại mùa thu ưa thích của mình. Nhưng cái ngày chuyển mùa vào tuần trước đã lạnh lùng phản phé nó.

Những buổi sáng đầu thu vẫn không khác được tí nào, mẹ Vũ vẫn phải nhún vai lắc đầu mỗi khi kéo rèm cửa đánh thức nó dậy, để rồi một mớ dải nắng vàng rực xông vào nện vô đầu nó cho lăn quay ra xỉu luôn.

Khuôn mặt chào buổi sáng đầy vẻ ỡm ờ và u ám của Vũ dường như không thể làm cho ánh mặt trời bớt rực rỡ đi được. Trời vẫn thật là nóng. Kể cũng lạ, đã qua tháng chín được một tuần rồi còn gì. Hôm thứ bảy tuần trước nó vừa đón lễ khai giảng năm học mới xong.

Năm nay Vũ đã lên năm hai, trường đại học Ngoại Ngữ Đà Nẵng, nhưng cái độ xuân thì của một chàng trai ngọc xít chưa bao giờ là vấn đề đối với nó. Vũ chẳng bao giờ quan tâm đến mấy chuyện được coi là khá nhạy cảm với cánh mày râu này, mà dù sao thì nó cũng có quan tâm nhiều lắm đến các sự kiện trên thế giới đầu ngoại trừ ba điều là bài tập, thời tiết và văn chương. Bạn bè của Vũ có thể nói là không ít, nhưng khi đề cập đến thứ tình cảm đặc biệt từ một đối tượng nào đó thì hoàn toàn không thể. Nói thì có vẻ kỳ khôi nhưng quả thật, Vũ tuy đẹp trai, cao ráo, học giỏi nhưng hầu như các cô bạn gái đều nhớn lên đôi chân mày và cười khúc khích mỗi khi ai đó xướng lên cái tên chàng ta. Vì sao nhỉ? Không ai giải thích được nhưng hình như, tính tình của Vũ có cái gì đó quái quái, hoặc là do anh chàng này suy nghĩ cao siêu quá nên không cô gái nào hâm mộ được chẳng? Cũng có thể Vũ thuộc tuýp “ngổ vô lối” mà bọn con gái đã lên danh sách đen, dám thế lắm !

Kết quả là đến cái tuổi người ta bỏ bịch gần cả trăm triệu năm rồi mà Vũ vẫn chỉ cứ chỉ ở nhà quanh quẩn với những trang word và website trên máy tính. Thật sự nó không bận tâm mấy trong chuyện này, chắc là do trời sinh thêm cho nó cái tư tưởng tồ tồ bên cạnh mái tóc dài lũ xũ chẳng?

Trong một không gian đã được chuẩn bị kỹ càng cho một mùa mưa lạnh, Vũ vươn vai và lừ đừ bóc mấy cuốn sách trên giá cho vào cặp. Cậu chàng chuẩn bị tới trường dự buổi họp tổ chức “hội thảo mùa thu”, được tổ chức bởi đoàn thanh niên liên chi mà Vũ là phó bí thư đảm trách phần văn nghệ. Quả thật, từ khi nhận nhiệm vụ này, Vũ có phần hối hận khi đã trót xung phong làm bí thư lớp hội năm nhất. Lúc trước ứng cử vào chức này, Vũ đâu có dè phải chung đụng với hai từ “văn nghệ”. Câu chuyện có lẽ là êm xuôi khi Vũ chỉ lo những công việc thuộc mức độ “giấy tờ”, nhưng một thời

gian sau khi thấy Vũ quá nhiệt tình với công việc, cô trưởng khoa quyết định thăng chức bất ngờ cho chàng luôn. Vì thế, cái sự từ chối hai từ “văn nghệ” không còn khả thi nữa, đặc biệt là hôm họp liên chi đầu năm, Bí thư trường đã giao phó cho Vũ đảm trách toàn bộ các tiết mục văn nghệ trường bất chấp sự phản đối quyết liệt của cu cậu. Vậy nên Vũ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, bắt đầu tìm cách làm quen với hai chữ “văn nghệ” và cố gắng hết mức có thể biến nó thành “văn nghệo”.

Vũ ra khỏi nhà mà không quên làm bầm rủa thảm mấy tiếng với cái sự oi bức sáng nay. Sau một hồi khó nhọc dắt chiếc xe máy cà tàng ra đường, Vũ cũng tìm được chút ít bóng mát qua hàng cây ven đường. Những tán lá khổng lồ của đủ loại cổ thụ cứ nhẹ nhàng phe phẩy, hoàn toàn không để ý đến những người đi đường, trong đó có cả Vũ. Những tia sáng óng ánh như hòa tan thành hàng tỉ mảnh vụn khi ngã vào những ràng lá phong đỏ trên đường. Hơi thở của từng mảng không khí thấm sâu vào má của Vũ khi chiếc xe máy lướt vù vù trên đường quốc lộ. Vũ vừa đi vừa ngẫm nghĩ, chẳng biết tí nữa nó sẽ làm ăn ra sao với các bí thư của tận chín lớp Cử Nhân Tiếng Anh. Chẳng lẽ lại bảo họ thích làm gì thì làm hả trời?

Luồng suy nghĩ của Vũ tạm thời bị dẹp bỏ khi nó gởi xe và bước vào tòa nhà Viện Anh Ngữ. Đúng lúc một cái gì đó quẹt vào người nó

“Ồi” Vũ la lên, nó nhìn quanh quất và phát hiện ra “hung thủ” là một cô gái tóc bím, tay cầm theo một cái nón bảo hiểm rõ là bự. Cô bé có một mái tóc đen nhánh được bím dài đến tận eo, lại còn chừa hai lọn tóc nhỏ ở hai bên. Không biết có phải do gió không nhưng Vũ có cảm giác chúng đang bay phe phẩy.

Cô bé chợt quay đầu khúc khích cười khi thấy bộ mặt hơi đỏ ra của

Vũ. Anh chàng này chẳng biết vì lý do gì mà cứ đưa mắt nhìn chăm chăm cô bạn, mặt ngáo ra hơi giống con khỉ đột.

“mình xin lỗi” Cô bé nói một cách vui vẻ “bạn có sao không?”

“ơ không” Vũ ú ớ. Nó dám cá đây hoàn toàn không phải giọng nói của nó, nó đã bị bể giọng từ năm lớp sáu rồi và đây hoàn toàn là giọng của một thằng cu mẫu giáo.

Vũ tăng hăng, nó thôi đưa mắt nhìn cô bé nhưng vẫn cúi xuống và di chuyển người một cách khó khăn. Cả Vũ và cô bé đó đều chọn đi vào thang máy số 4. Đứng trong thang máy mà Vũ cứ ngộ nguậy hết như đang bị luộc trong nồi nước sôi, quả thật cú va chạm lúc nãy vào lưng dưới khiến nó ngứa ngáy kinh khủng. Nếu bây giờ thang máy chỉ có mỗi mình nó thì Vũ đã đưa tay ra sau gãi sồn sột cho bố ghét rồi. Nhưng đằng này, bên cạnh là một cô bạn gái thì làm sao nó có thể hành động một cách “lỗ mãng” như thế chứ.

Thành ra nó cứ đứng một chỗ mà ngộ nguậy, cầu trời cho thang máy chạy nhanh nhanh giùm một chút.

Thấy cơ thể anh chàng lạ mặt cứ rung rung, cô bé tóc bím không thể nào không chú ý được. Cô bé e dè cất tiếng hỏi:

“ơ, bạn làm sao thế?”

“hờ?” Vũ giật mình “gì cơ?”

Thái độ của Vũ làm cô bạn bật cười khúc khích. Vũ lại ú ớ và cười đáp lại một cách khó khăn và cực kỳ ngốc nghếch. Cô bạn tóc bím đảo đôi mắt một mí một vòng, bụng thắc mắc không biết mình có nên hỏi lại lần nữa hay không. Cuối cùng, cô nàng quyết định lấy im lặng làm vàng. Hai người bạn xa lạ lại đứng yên chờ thang máy chạy hết. Và mặc dù cơn ngứa của Vũ đã lên tới đỉnh điểm khiến cho cô bé bên cạnh hơi e ngại và nhích qua một bên, anh chàng này cũng vẫn không thể nào hủy đi sĩ diện của mình. Thấy vẻ mặt của Vũ, cô bé tóc bím vừa hơi sợ lại vừa tức cười, cô bé đành hỏi

lại lần nữa:

“Ơ, bạn có cần gì không?”

Rốt cục cũng không thể chịu nổi, Vũ nghĩ chắc “xin phép” trước sẽ đỡ quê hơn.

“mình ngửa ở...dưới lưng”

“à” Cô bé bật cười rần, thật sự là cười rất to và không thể nín nổi.

Đôi môi cô bé mím lại đẩy cơ thể nhẹ nhàng tựa vào thành thang máy. Sau một phút, cô bé vẫn còn mắc cười một cách kinh khủng. Thang máy mở ra ở tầng 11, ngay khi kẽ hở của cánh cửa mở rộng ra, cô bạn tóc bím không kịp ngăn lại tràn cười của mình trước hàng chục bóng người đang đứng trên hành lang. Ngưng bật tiếng rì rào này giờ, tất cả mọi người bắt đầu hướng sự tập trung về phía thang máy. Cô bạn tóc bím quăng lại cho Vũ một nụ cười cuối cùng, tóc cô bé lãng đãng bay như có ngọn gió vừa luồng qua, đầu cô bé quay lại trong khi đôi chân nhẹ bước chạy đi. Bỏ lại một Vũ “ngố” đứng yên như trời trồng.

Năm phút sau, Vũ mới lò dò bước được tới phòng họp và ổn định. Sau một hồi giải quyết được rắc rối với các nhóm nhạc và lịch trình tập dượt, biểu diễn. Vũ thở dài hết sức mệt mỏi, tự hỏi không biết hội diễn mùa thu năm nay có ra gì không? Trong khi Vũ còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ tiêu cực thì một giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

“Ơ, bạn là phó bí thư chi đoàn à?”

Cơ thể Vũ như bị ai đó kéo giãn ra thẳng đứng, nó từ từ quay lại thì cái miệng há rộng ra ngạc nhiên. Đó chính là cô bé tóc bím có đôi mắt một mí mà lúc này, nó đã gặp ở thang máy. Cô bé vừa nhìn lại cái mặt của nó lại chột phì cười làm Vũ lại thấy cò cào trong bụng vô cùng.

“mình tên là Dung, học bên lớp 09, bạn cho hỏi mỗi lớp có được đăng ký thêm tiết mục không?”

Vũ lắc đầu, mọi tiết mục trước đó đã duyệt sẵn, đến bây giờ thì chỉ đợi ngày diễn mà thôi. Cô bé tóc bím hơi xụ mặt, nhưng trên miệng vẫn nhoẽn nụ cười xinh xắn.

“cảm ơn bạn” Dung nhẹ nhàng nói. Không kịp đáp lại, Vũ đã để cô bạn chạy đi mất. Không hiểu sao mỗi lần thấy cô bé, đầu óc của Vũ cứ ngờ ngợ. Tâm trạng này kéo dài mãi cho đến khi buổi họp được giải tán, Vũ vẫn thù người nghĩ về những sợi tóc bay lất phất của cô bạn lạ lùng. Vũ nhún vai và thu dọn mấy mẫu giấy ghi chú rồi ra khỏi phòng.

Tiếng chân của Vũ bước nhịp theo tiếng huýt gió khe khẽ, qua những cánh cửa sổ ở bức tường bên trái, không khí lừ đừ gợn gió lẩn tẩn, mấy nhúm mây lười nhác thả mình trên bầu trời xanh ngắt. Vũ chỉ giật bản mình lần thứ hai trong ngày vào lúc một bàn tay đập cái bốp vào đầu nó.

“ê, nghĩ gì mà thù ra vậy?” Giọng một ai đó kêu lên, nhìn kỹ hóa ra là thằng bạn trong liên chi, thằng Dũng.

“không có gì” Vũ nhún vai đáp.

“xạo đi mà” Dũng cười hì hì, đưa tay thốn nhẹ vào bụng Vũ một cái. Điều này dường như giúp Vũ nhớ lại chuyện gì đó, nó reo lên:

“ê, mà cũng học CNA09 phải không?”

“ừ” Dũng ngạc nhiên đáp “nhưng mà học 05 cơ mà”

Vũ kể lại cho Dũng nghe chuyện lúc nãy, sau khi kết thúc, Vũ thấy hơi lạ khi khuôn mặt Dũng tự dưng trở nên chưng hửng. Nó ậm ừ

“à, nhỏ đó hả”

“ừ, mà học cùng lớp nên biết mà, phải không”

“ừ, thì biết” Dũng nhún vai, vẻ mặt hơi cau lại

Vũ không hiểu cái nhún vai lẫn thái độ của bạn mình nên cứ nói tiếp:

“tao không kịp nói tên tao cho nhỏ đó”

Dũng lại nhún vai...

Hai đứa sóng bước mắt một lúc mà không trò chuyện gì thêm, chỉ khi bước vào thang máy, Dũng chợt lên tiếng:

“ê, mày là phó bí thư liên chi nên có quyền đăng ký 1 tiết mục riêng phải không?”

Vũ xác nhận

“vậy thì, mày đăng ký thay cho nhỏ Dung một bài đi, được không?”

“Nhưng tao đâu biết nhỏ có hát hay không, nhớ đâu...”

“yên tâm, nhỏ hát hay số 1” Dũng nhe răng, nói giọng chắc chắn

“nếu mày đồng ý thì ngày mai tao sẽ nói với nhỏ, được chứ?”

Vũ nhún vai, thắc mắc “nhưng tại sao phải thế?”

“không có gì, tại ...nhỏ đó thích hát lắm, nhưng trong lớp tao chỉ tổ chức nhóm nhảy chứ không hát nên nhỏ muốn đăng ký thêm, vậy thôi”

Vũ ậm ừ, không biết đó có phải một ngày kỳ lạ không. Vũ chỉ nhớ có mỗi những lọn tóc gợn gió của cô bạn lạ lùng...

Hai hôm sau, Vũ nhận được tin nhắn của Dũng, bảo Dung sẽ tới nhà nó tập hát chung. Cú này quả là chơi shock đối Vũ, ngoài những đứa bạn trai thân thiết thì chưa có cô bạn gái nào ghé vào thái ấp riêng của nó. Mà đây lại là một người bạn mới tinh nữa chứ. Nhưng đã lỡ nhận lời rồi, không lẽ bây giờ nó lại chối. Thế là nó chỉ đành nói câu “thôi rồi Vũ ơi”

Sáng thứ bảy hôm đó là ngày hẹn. Không biết ông trời có cố tình chọc quê Vũ không mà hôm đó thời tiết đẹp tới mức không tin được. Không gian như nở rộng ra nhiều hơn gấp hai mươi mấy lần. Con đường từ phía cửa sổ phòng Vũ nhìn ra trông hệt như đang nghiêng nghiêng khi hình bóng một cô bé tóc bím lướt trên một

chiếc xe đạp vòng tới. Mắt Vũ có vẻ hơi mờ đi như không phân biệt được chiếc áo hồng phấn mà cô bé mặc với màu của những đóa hoa lan treo trước cửa nhà. Nụ cười cô bé vẫn như lần đầu tiên Vũ nhìn thấy, tươi như những đốm sao mọc sớm trên bầu trời bình minh... Vũ thừ người ra và đột ngột ba chân bốn cẳng chạy xuống mở cửa.

Dung đứng đó, tựa nhẹ vào chiếc xe đạp và chúm chím cười khi thấy Vũ bước xuống. Anh chàng này gặp một tí khó khăn khi cố gắng mời cô bạn vào nhà, không hiểu vì lý do gì mà Vũ làm động tác vấp té với một cây tăm xỉa răng nhỏ xíu lăn dưới sàn nhà.

Sau khi ngồi xuống một cách thoải mái và được gia chủ mời một ly trà đá, Dung lấy ra một tờ giấy chép nhạc đưa cho Vũ và giải thích: “Mình sẽ hát chung bài này, bạn biết bài này không? Nó thật sự hơi mới, mình nghĩ là...”

Vũ ngắt ngang câu nói, khuôn mặt chợt trở nên hào hứng:

“mình biết bài này, bài “The best days” của Taylor Swift”

“đúng rồi” Dung reo lên, miệng cô bé cười một cách rạng rỡ

“nhưng đây là nhạc mới, với lại là nhạc chỉ dành cho một người nữa”

“không sao, mình chia lời ra hát chung cũng được mà”

Vũ nhún vai, nó chăm chú nhìn bản nhạc, những câu từ này nó đã biết từ lâu, nhưng nó chẳng có ý định hát chung vào một ngày nào đó như hôm nay... Dung không để ý lắm đến chi tiết này. Sau một lúc bàn thảo về việc chia lời, hai đứa đi vào giai đoạn hát thử ngay. Khuôn mặt hình trái xoan của Dung chắc cũng không trơn, mượt và thanh nhẹ như giọng hát của cô bé. Vũ cảm thấy dường như Dung đang thể hiện bài hát bằng chính hơi thở của mình... Đến một lúc, nó không nhận ra được, từ lúc nào bản thân mình đã hòa cùng nhịp điệu của bài hát với cô bé tóc bím.

Buổi sáng hôm đó, trời không còn nóng như mọi hôm. Vũ ít khi thấy được một ngày nắng vàng lại dễ chịu như thế, những lời ca từ của bài hát cứ tung tăng nhảy nhót trong cổ họng của nó suốt một tuần lễ. Từ sau hôm đó, ngày nào nó cũng gặp Dung, cô bé có mái tóc bím dài.

Chỉ mỗi một hôm, cô bé tới hơi trễ, Vũ cứ chạy qua chạy lại khắp nhà, cứ như anh chàng đang mắc cái gì đó mà không giải quyết được vậy. Nhưng Dung hình như chẳng qua giờ làm ai thất vọng, tuy đến muộn như cô bé vẫn tới. Chỉ có điều, nụ cười thường lệ trên môi cô bé hơi ếm đi bởi nét xanh xao hơi hiện rõ trên trán. Vũ rất thắc mắc nhưng không hỏi, chỉ bởi vì Dung vẫn vui tươi như mọi khi, lúc giọng hát của cô bé cất lên, Vũ như lại cảm thấy màu mắt của cô bé vẫn sáng như màu của ánh nắng trời.

Nhưng đến hôm sau, hôm sau nữa và hôm sau của hôm sau nữa, Vũ không thể không còn nhận ra, Dung càng lúc càng trở nên xanh xao và mệt mỏi hơn...

“bạn làm sao vậy, dạo này mình thấy bạn không được khỏe lắm”

“không có gì mà” Dung mỉm cười

“không đâu, hình như bạn bị gì ấy, bạn có đi khám bác sĩ không?”

“không, mà có gì đâu mà khám” Dung cười mím chi, cô bé giơ tay cốc lên trán Vũ một cái. Vụ này làm anh chàng kia đánh lô tô trong bụng, và hiển nhiên là quên mất tiêu những thắc mắc của mình.

Chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng Vũ đã cảm thấy sự có mặt của Dung dường như quá quen với nó...Quá quen, tới mức Vũ cảm thấy có cái gì đó lạo xạo trong tâm hồn của mình. Vũ không nhận ra, đó chính xác là cái gì nhưng nó cảm thấy, tuy bên ngoài nhiệt độ vẫn tăng thật cao, nhưng trong tâm hồn nó, mỗi lời ca của Dung, cô bạn tóc bím như làn gió mềm mại quét đi những khó chịu trong lòng nó...

“thế nào, nhạc nhẽo sao rồi ?”

Dũng nhe răng cười khi gặp Vũ ở cuộc họp liên chi

“cũng được”

“Dung sao rồi?”

“sao là sao?” Vũ ngạc nhiên

“à không” Dũng quay đi, vừa thở nhẹ vừa nhún vai

Không tinh tường lắm khi quan sát thái độ người đối diện, nhưng hình như Dũng có cái gì đó áp úng khi nói về Dung

“có gì muốn nói à?” Vũ hỏi

Dũng nhún vai, điều này không còn tác dụng bỏ qua câu chuyện nữa mà càng làm cho Vũ tò mò hơn

“sao, có gì kể tao nghe coi”

Dũng tỏ ra mệt mỏi, nó nhẹ đưa đầu ra nhìn chung quanh. Môi trên của Dũng hơi cong lên một cách khó chịu

“thì tao cũng mới biết thôi, Dung bị ung thư vòm họng, chỉ một thời gian ngắn nữa, Dung sẽ không còn nói được...Chuyện này lớp tao sau khi đăng ký tiết mục xong, lớp trưởng lớp tao mới biết được, tụi tao định hủy tiết mục của lớp để thay cho Dung hát, nhưng mà bạn ấy không chịu. May mà có mày nên Dung mới được hát, chắc là bản nhạc lần cuối cùng, Dung hát hay lắm...” Giọng Dũng đứt quãng, một nỗi khó chịu chận ngay cổ họng nó làm cho lời nói trở nên nghèn nghẹn...

Đôi tai của Vũ mất một lúc đánh rơi tầm kiểm soát, não bộ của nó ngay lập tức từ chối tiếp nhận thông tin này...hình ảnh những sợi tóc phe phẩy thoáng qua đầu Vũ... Nó cảm thấy ánh nắng trở nên gay gắt và khó chịu hơn. Không khí trong lồng ngực nó trở nên bức bối, bí và khó chịu...

Những ngày hôm sau, bài hát của Dung đưa không còn mấp máy

trên môi Vũ nữa. Dung cảm thấy Vũ không còn hứng thú trong việc tập nhạc, cô bé vẫn luôn nở nụ cười trên môi và gạ hỏi lý do với Vũ. Đến ngày tập cuối cùng, trước khi diễn, Dung hỏi Vũ quyết định vận toàn bộ công lực hết sức “đàn ông” của mình để mời Dung đi uống trà sữa.

Dung đã mấy lần cười lớn khi thấy Vũ cứ lục đục mò mấy hạt trên châu dưới đáy hộp. Không biết anh chàng loáy ngoáy thế nào mà búng một phát làm văng mấy hạt trên châu lên mặt của Dung...

“Ờ, Dung ời?” Vũ ậm ừ hỏi khi hai đứa đi bộ về nhà Vũ để Dung lấy chiếc xe đạp...

“gì hở ?” Dung nghiêng đầu, cười nhẹ

Nhìn khuôn mặt cô bé, Vũ cảm thấy mắt như mờ đi, nhẹ nhàng, nhưng có cái gì đó thấp thoáng... Vũ không định nghĩa được chính xác được ý đó, nó chỉ cảm thấy trong đầu, và trong ánh mắt của Dung... Vũ thật sự muốn hỏi cô bé lần nữa, nhưng nó không tài nào thốt ra lời, không biết nên nói ra sao...

“mấy hôm nay bạn làm sao thế?” Dung hỏi

“không có gì mà” Vũ cười gượng

“có mà” Dung nhướn một bên chân mày lên, cô bé vờ cười thấp xuống rồi ngược mặt lên nhìn Vũ, cô bé diều môi “99,9% là có” Vũ ậm ừ cười mặt xuống, Dung khẽ nghiêng đầu qua thắc mắc một cách vô tư...

“bạn sẽ...không còn nói được nữa à?” Vũ lí nhí hỏi

“à”

Đôi môi khẽ nhởn một nụ cười khác, một nụ cười trong trẻo đến khác thường

“ừ” Dung quay người lại “sao bạn biết ?”

“Dũng nói” Vũ đáp gọn

Hai đứa đã đứng trước cửa, chiếc xe đạp của Dung đã được dắt ra sẵn..

“thôi mình về nhé”

Không kịp nói một tiếng, như lúc ban đầu...hết như khi ở trong thang máy, Vũ cũng không kịp nói gì. Chỉ thấy Dung lại một lần nữa quay đi, bím tóc hất qua ngang lưng, một lần nữa Dung chột quay lại nhìn cậu, những lọn tóc ở hai bên hất lên như mấy con sóng. Khuôn mặt của cô bé nhẹ và vui vẻ...cũng như lần đầu tiên

...

Chẳng bao lâu cũng đến ngày biểu diễn, sau khi chọn rộn trong phòng chuẩn bị Vũ cảm thấy hết sức khó chịu và vô cùng nghẹt thở. Chỉ còn 1 phút nữa là nhóm nhạc trước đó kết thúc cuộc biểu diễn, nhưng sao đến bây giờ Dung vẫn chưa đến. Một nỗi nôn nao xâm chiếm toàn bộ hai bán cầu não của Vũ...Nhỡ mà Dung không đến... Nhưng không có lý do gì, chỉ trừ khi... Vũ không muốn nghĩ tới nữa, nó đi tới đi lui lấp lửng quanh cánh cửa phòng...

Và kia rồi, đó là Dung, có thêm một người nữa, một người con trai, lớn và khá đẹp... Vũ cảm thấy bực bội, không biết lý do. Trong khi Dung rồi rít xin lỗi:

“xin lỗi Vũ nha, mình tới hơi trễ, mình...phải đến bệnh viện sáng nay”

Đến giờ, sau khi nhìn kỹ, Dũng mới nhận ra vẻ mặt của Dung quá xanh xao, quá mệt mỏi, nhưng mặc dù vậy, đôi môi cô bé vẫn nhoẻn cười.

“ba mẹ đã ra khán đài ngồi trước, em còn chuẩn bị gì nữa không?”

Người con trai đi chung với Dung chột hỏi
“không, em vào thay đồ tí thôi” Dung mỉm cười
“ê, hai em làm gì đó, sắp tới lượt rồi này” Một chị tóc dài mặc chiếc
áo màu xanh la lên ơi ới, một tay kéo Dung và Vũ lại
“anh ra khán đài trước đi” Dung gọi với theo

“ai thế?” Vũ hỏi, sau khi Dung đã thay một chiếc váy trắng (mà Vũ
không thể không bật một tiếng kêu ngạc nhiên). Giọng hơi cao hơn
bình thường, nhưng chắc nó không tự nhận ra được.

“anh trai mình” Dung đáp, vừa được hai chị áo xanh khác thoa một
lớp phấn “mà sao” Dung ngạc nhiên bổ xung trước vẻ mặt chột đổi
phất 360 độ của Vũ. Chắc chắn bây giờ, Vũ có thể hát với tông cao
nhất có thể, miệng nó nhoẻn một nụ cười có vẻ hơi lố lỉnh. Không
biết hai chị kia có hiểu gì không mà chột che miệng nhìn nhau cười
khúc khích... Đến Dung cũng chột bật lên một tiếng cười hơi
gượng, mặt cô bé se lại nhìn Vũ

...

Dung bước nhẹ trên khán đài, trong khi Dung tự tin bao nhiêu thì Vũ
“tê tái” bấy nhiêu. Lần đầu tiên trong cuộc đời làm con trai của nó
phải hát trước “chỉ số khán giả trên 10 người”. Vũ bước đi run run,
chột vấp một cái và thuận đà nhảy lò cò mấy bước về phía trước.
Khán đài vang lên tiếng cười ầm ĩ. Dung đi nhanh cùng Vũ cho vừa
nhịp, cô nàng nhíu mày lại thì thầm

“bình tĩnh lên nào”

Không để cho Vũ có đủ thời gian trấn tĩnh lại, tiếng nhạc đệm của
bài “The best days” bắt đầu cất lên...

“vẫn không biết tại sao những chiếc lá lại chuyển màu vào thu
vẫn chưa hiểu tại sao những người bạn của mình lại quá tuyệt

vời...”

Vũ thực sự chưa từng nhìn thấy điều gì đẹp đến như vậy, có lẽ nó chưa từng nhận ra hay chưa từng được thấy... Nhưng chiếc máy màu nắng mặt trời lướt trên khuôn mặt đáng yêu như mùa thu của Vũ... Vũ đã cảm thấy, mình thật sự đã lớn

“và bây giờ mình đã nhận ra, chỉ có những ngày tươi đẹp nhất trên khuôn mặt bạn

mới có thể khiến những chiếc lá chuyển màu rực rỡ như vậy...”

...

Giờ thì Vũ đã được nhìn thật kỹ Dung, nhìn khuôn mặt dịu dàng với mái tóc bím vắt dài bên vai... Cô bé đang thật yên lặng và nhẹ nhàng trên chiếc giường bệnh. Cách đó mấy phút, Dung đã tỉnh lại và khẽ mỉm cười khi thấy Vũ ngồi bên...

“Bạn tới lâu chưa?”

Những dòng này không phải do Dung dùng miệng để nói, cô bé đã dùng tay để viết trên một tấm bảng nhỏ

“cũng chưa lâu” Vũ đáp

Dung lại mỉm cười, cô bé cựa người soay qua phía Vũ. Cả hai nhìn nhau mà chẳng biết nói gì, Vũ cũng chưa được đáp lại câu trả lời... Ngay khi tiếng vỗ tay vang lên từ Hội Diễn hôm đó, Vũ đã bất ngờ hôn nhẹ vào má Dung, không ngờ, nụ cười chưa kịp nở hết trọn vẹn, Dung đã ngã xuống... Thực sự lúc đó Vũ không biết nó đã lo cho cái gì hơn thế trong đời mình chưa...

Bây giờ, bầu trời mùa thu vẫn còn rực rỡ lắm nhưng chỉ cần nhìn thấy Dung lúc này đây, Vũ đã cảm thấy, những ngày nắng vào mùa thu cũng đã thật là mát...

Mùa Thứ Năm

Bạn có biết "Tình yêu màu gì ?

Truyện thứ hai

Yahoo for "Old Man"

("bạn có tin offline:

Fally (9h:11): này, hôm nay bạn khỏe chứ, mình đã nghĩ đến bạn suốt cả buổi sáng này, công ty của mình thật sự quá sức ồn ào vì một nhân viên bị tuột can-xi trong lúc đang làm việc. Một người bạn bảo rằng cô ấy đã nhin ăn sáng quá nhiều. Mặc dù vậy nhưng mình chắc mọi việc sẽ không sao, nếu bạn hỏi thì mình có thể khẳng định cái sự nhin ăn để đạt thành tích trong công cuộc chiến đấu với sàndiễn người mẫu là hoàn toàn vô ích. Mình không thể tưởng tượng được nếu những buổi sáng của mình thiếu đi món bún chả cá và phở bò viên, cuộc sống của mình chắc chắn sẽ là một thảm họa. Dĩ nhiên mình rất hy vọng bạn sẽ không phiền lòng lắm, nhưng xin thông báo thêm một điều nho nhỏ nữa: mình không có một vòng eo quá tuyệt đâu. Nhắn lại cho mình ngay khi bạn đọc tin này nhen, mình hiện đang ở công ty và không tài nào kiếm ra một chút thời gian để đi ăn trưa. Hẹn gặp vào tối nay hay có thể sớm hơn!")

Ông Tâm đọc đi đọc lại những dòng này, sau khi đọc xong và phì cười trước mấy chữ "bún chả cá", ông bắt đầu kích chuột vào ô "trả lời"

“mình hiện đang chuẩn bị về nhà, mình mới làm xong công việc của hôm nay và đã mua đồ ăn sẵn cho bữa tối. Hẹn tối sẽ gặp và mình hy vọng cô bạn đó sẽ không sao.”

Không đợi cho chữ “send” được nhấn, dường như đến một chút gió mạnh nào đó còn vội vã hơn cả sự nhanh nhẩu của người đàn ông đứng tuổi. Ông liếc lại một lần cuối nick name “2nd Fall, cái nick tối thui đang im lìm kia có vẻ đã quá quen thuộc với cặp mắt đeo kính dày đặc của ông. Bàn tay của ông nhanh chóng đóng chiếc laptop quen thuộc lại, bỏ nó vào chiếc cặp da đen cũ và thu dọn lại mớ đồ đạc linh tinh. Đồ ăn sẵn cho bữa tối của ông chỉ là một ổ bánh mì kẹp thịt với chà bông vàng...

Căn nhà thuê của ông Tâm vừa được mở cửa, ánh sáng nhẹ nhàng của một buổi hoàng hôn nhuộm mây sậm như luồn mạnh vào các ngõ ngách trên tường. Những căn phòng mà ông Tâm đã nhìn đi nhìn lại gần mười năm nay, giờ lại tạo được cho ông một cảm giác mới rất đặc biệt. Mười năm thuê nhà, người đàn ông độc thân đã đứng tuổi, mái tóc muối hoa râm hơn nữa đầu gần như tìm ra được hơi thở của cuộc sống cách đây mấy tháng. Sau khi được con cái nhắn tin mời sang Mỹ định cư, bà chủ nhà đã đánh tiếng với ông Tâm, bà có ý định sẽ bán hẳn cho ông căn nhà với giá rất rẻ, nhưng thực sự bà vẫn còn đang băn khoăn lắm.

Bà chủ nhà góa chồng, sống một mình ở căn nhà kế bên, năm nay số tuổi của bà cũng đã gần bằng tổng số mùa xuân mà ông Tâm đã

trải qua. Bà rất cảm thông với hoàn cảnh của ông Tâm, người đàn ông mất gốc không gia đình. Từng trải qua cuộc sống hết sức nghèo khổ thời trai trẻ và thêm một trận cháy nhà vào năm 2000, ông Tâm trở thành kẻ thất nghiệp và hoàn toàn trắng tay. Nhờ một người hàng xóm tốt bụng và giàu có, đã giới thiệu cho ông đến làm việc tại công ty một người bạn ở Hà Nội. Tuy hoàn cảnh nghèo khổ, ông Tâm cũng cố gắng có một sự nghiệp học hành rất đàng hoàng. Dù mất hết văn bằng, chứng chỉ tốt nghiệp đại học, người hàng xóm cũng rất thông cảm và coi trọng tài năng của ông. Quyết định nhận ông vào công ty với chân biên tập viên cho tờ báo Tuổi trẻ, đời của ông Tâm có vẻ trở nên suôn sẻ hơn, ông không còn hy vọng gì nhiều với cái tuổi này, chỉ cần kiếm đủ cái ăn cho đến hết đời, ông đã rất mãn nguyện.

Bà chủ nhà biết thế và rất quý ông. Bà gặp ông khi ông còn chân bước chân ráo tới Hà Nội. Lúc đó, bà đang cố đẩy một chiếc xe máy vào cho khách, chẳng ngờ vụng về thế nào lại bị phỏng ống bô ở chân, cũng may ông Tâm đang mua hàng gần đấy, ông đã tình nguyện chở bà đến bệnh viện.

Qua việc đó, bà và ông Tâm đã trở thành những người bạn tốt. Biết ông không có chỗ nương thân nên bà chủ nhà giàu có đã mượn một số thợ xây đến, ngăn căn nhà rộng rãi của mình làm đôi và chia cho ông Tâm một nửa để thuê. Giá thuê không mắc lắm, hầu như tháng nào ông cũng trả đủ, thật sự không dễ gì thuê được một căn nhà rộng rãi như thế trong lòng Hà Nội quá chật chội này.

Ông Tâm và bà chủ nhà tuy rất quý nhau nhưng họ thực sự không tiếp xúc nhiều lắm. Họ sống ở hai bên của căn nhà, thảnh thơi, hai người có qua chỗ của nhau để thăm hỏi và trò chuyện, nhưng

họ dường như chưa bao giờ có đủ thời gian để nói với nhau về những chuyện cần nói...

Cách đây một năm, cũng vào một mùa thu đầy gió thế này, ông Tâm rất vui khi để dành đủ tiền để mua một chiếc máy vi tính bàn và bắt mạng internet. Nhờ chúng, ông không còn quá mê thích chiếc máy vi tính ở công ty, bây giờ thì ông có thể thoải mái tự phục vụ cho sở thích văn chương của mình..., thêm chút niềm vui cho một cuộc sống quá khô cằn của mình.

Điều làm ông thật sự cảm thấy cuộc đời ông trở nên đặc biệt hơn, lạ lẫm hơn, chính là khi ông bắt đầu tải chương trình Yahoo!Chat Về máy và tham gia mạng làm quen. Nói là mạng làm quen, nhưng ông thật chẳng biết nên làm quen với ai và làm như thế nào. Chỉ có một hôm, khi bà chủ nhà vô tình vào phòng ông và mang cho ông ít cá tươi, ngay sau tối hôm đó, ông đã nhận được lời mời làm quen của một nick name lạ tên là 2nd Fall. Nguyên văn cuộc trò chuyện như sau:

Nguyenvantam: 2

Fally: 2

Fally: xin chào

Nguyenvantam: dạ xin chào ạ

Fally: :))

Fally: sao bạn lại dạ ghê thế

Nguyenvantam: ơ

Nguyenvantam: xin chào

Fally: ừ

Fally: chào

Nguyenvantam: chào bạn

Fally: bạn tính chào mình đến mấy lần đây ?

Nguyenvantam: ơ

Fally: sao ?

Fally: ^^~

Nguyenvantam: bạn là ai

Fally: ừ

Fally: hỏi được một câu rồi đấy

Nguyenvantam: ơ

Fally: :))

Fally: đừng "ơ" nữa

Fally: mình còn chưa trả lời cơ mà

Nguyenvantam: ơ ừ

Fally: nhưng mà vậy

Fally: có lẽ mình sẽ không trả lời câu này

Fally: đồng ý không ?

Nguyenvantam: ơ

Nguyenvantam: vì sao

Fally: bởi vì đây sẽ một bí mật và dĩ nhiên vì tính chất bí mật của nó, mình muốn nó mãi là một bí mật, hiểu chứ ?

Nguyenvantam: ơ, mình đã hiểu rồi bạn ạ

Fally: vậy bạn có ý kiến gì không ?

Nguyenvantam: ơ, mình vẫn muốn biết bạn là ai, nếu không thì làm sao mình có thể nói chuyện. Ý của mình là nếu người ta nói chuyện mà không biết đối phương là ai, cũng như không biết đối phương tên gì thì sẽ gây một số khó khăn. Nếu thật sự bạn muốn giữ bí mật thì có thể tùy bạn, nhưng thật sự bạn nên cho mình biết bạn là ai để có thể dễ nói chuyện hơn.

Fally: =))

Fally: trời đất

Fally: mình có thể thông báo với bạn là mình bị yếu tim

Fally: nên đừng nói những câu quá dài như thế này

Fally: nếu bạn nói dài quá thì theo thói quen mình sẽ nín thở mà đọc, mũi mình thì có thể chịu được nhưng không chắc tim mình có bị thông xuống theo thời gian chờ và ngâm cứu những gì bạn nói không

Nguyenvantam: ơ, ừ

Nguyenvantam: mình rất xin lỗi bạn

Fally: mình chấp nhận lời xin lỗi

Fally: và dĩ nhiên mình sẽ tiếp tục giữ bí mật

Fally: được chứ

Fally: cảm ơn

Fally: mình đếm tới 3 mà bạn không nói thì coi như bạn đồng ý

Fally: 1

Fally: 2

Fally: 3

Fally: cảm ơn vì sự hợp tác

Fally: =))

Nguyenvantam đang trả lời

Nguyenvantam: ơ...

Fally: mình có thể thấy khuôn mặt ngạc của bạn

Fally: vậy từ nay bạn có thể gọi mình là Fally, như tên nick, và nhân tiện, bạn khỏi cần giới thiệu về bản thân, mình biết tổng hết rồi

Fally: thế nhé

Fally: ngủ ngon

Fally: mai gặp

Fally: bai bai

Fally: à, có một ghi chú nhỏ cho bạn : mình là lady

Tình cờ và vô cùng đột ngột, câu thông báo cuối cùng làm ông Tâm rất thắc mắc. Ông không hiểu vì sao người lạ đó lại biết địa chỉ nick chat của ông, cả lời giới thiệu giới tính trước khi tạm biệt cũng làm ông rất xao xuyến. Từ hơn hai mươi mấy năm nay, ông chẳng bao giờ nghĩ đến vấn đề trai gái. Lúc đầu còn ngồi trong ghế nhà trường, ông định sau khi có sự nghiệp mới tính đến chuyện bồ bịch. Đến khi có công ăn việc làm, quá nhiều khó khăn ông gặp phải càng khiến ông quên đi nhiều thứ. Ngoảnh đi ngoảnh lại, ông thấy qua tấm gương trên nhà vệ sinh hình ảnh một người đàn ông tóc muối tiêu gầy gò và mệt mỏi.

Và từ sau lời chat của người lạ mặt. Ông Tâm bắt đầu lần mò và đánh lên những dòng chữ ngô nghê và hết sức “tính chất thảo luận một vấn đề trọng đại” như thế trong một khoảng thời gian khá lâu. Nhưng cũng như những chiếc lá non bắt đầu chuyển màu đậm hơn vào mùa thu, câu từ và lời nói trên mạng của ông và người bạn bí ẩn trở nên tươi trẻ và thân mật hơn, nói cách khác như mọi người vẫn nói thì là “teen” hơn...

Fally: túi nay u làm jì vợi ?

Nguyenvantam: ko có jê, ngồi chat bt thoai

Fally: ko hiểu hôm nay sao trời trở gió, lạnh qé ^^~

Nguyenvantam: u nên mặc thêm áo ấm, mình nghĩ đã bắt đầu chuyển trời, gần đến trung thu rồi mờ

Fally: ừa, bạn cũng vậy nhe

Nguyenvantam: ừa, thanh kiu

Fally: :)) mình ko nghĩ bữa ni u lại tiến bộ như thía đóa keke

Nguyenvantam: keke gần mực thì đen mù

Fally: hôm nay bạn làm đề ?

Fally: bt thoải, mình đã biên tập xong cuốn sách nấu ăn cúì cùng, có thể mai sẽ bắt đầu biên tập loạt sách mới

Fally: ừa, bạn vất vả ghê

Nguyenvantam: còn bạn thì sao

Fally: không có chi, cũng ok hết à

Fally: mình ko bek công ty dạo này làm sao, mình nghĩ cũng có quá nhiều việc nên nhân viên mệt mỏi lắm hay sao í

Nguyenvantam: ừa, cố lên

Nguyenvantam: tụi mình cùng cố gắng nha

Fally: ừa, được mà

Nguyenvantam: keke

Dần dần, những câu chuyện và những buổi tối ngồi bên máy tính dần trở thành một phần cuộc sống của họ. Người phụ nữ bí ẩn vẫn thường xuyên hỏi thăm và trò chuyện với ông Tâm. Cả hai trở thành những người bạn thân thiết của nhau, chia sẻ cho nhau những gì khó nói nhất. Những buổi trò chuyện có khi diễn ra trong một đêm nóng nẩy, đầy ngọt ngào. Nhưng cũng có hôm ông phải lắng nghe từng giọng nói trong tưởng tượng, xuất phát từ những câu từ gọn lỏn trên màn hình. Những câu chuyện tiếp tục như chương sách chưa đọc đến hồi kết trong những tiếng mơ lớn, đôi khi còn có sấm chát rất mạnh. Bên cạnh một ly cà phê nóng hổi, một điếu thuốc bốc khói dang dở. Chỉ trừ những ngày hiếm hoi một trong hai người thường bận một việc gì đó thôi, còn thì Hầu như không khi nào họ

không gặp nhau trên mạng vào buổi tối. Nhưng nếu không gặp, họ cũng để lại cho nhau những tin nhắn offline. Ông Tâm chỉ hơi thắc mắc về những ngày cúp điện, lúc đó đến cả tin nhắn, Fally, người phụ nữ bí ẩn đó cũng chẳng để lại cho ông...

Qua những lần trò chuyện, cuộc sống của cả hai dần được truyền đạt cho nhau. Cả hai đều không biết, những cặp bạn chat khác có như họ không, nhưng hình như họ cảm thấy: tuy không thấy nhau tận mặt nhưng đều hiểu được, cả ông Tâm lẫn người phụ nữ của “mùa thu thứ hai” đều có thể cảm nhận được từng nhịp gõ bàn phím của nhau...qua từng chữ cái, họ dường như có thể giật mình khi cùng gõ chung một nút...cũng có thể do hai tâm hồn từng một lúc nào đã già cõi đó nhận ra được sự đồng cảm về nhiều mặt của nhau chẳng...?

Một ngày trời mưa

“anh Tâm có làm sao không ? sao lại dầm mưa ướt hết thế kia?” Bà chủ nhà từ trên cửa sổ bên phải gọi với xuống khi thấy ông hàng xóm cũng là khách thuê nhà đang dầm mưa từ một đoạn đường rất xa.

“không sao, chị ạ” Ông Tâm người ướt sũng, cố trả lời trong khi đang mở cánh cửa bên trái và dắt xe vào.

Một vài phút sau, tiếng chân bà Tâm lịch bạch chạy qua hỏi thăm

ông. Ông Tâm rất ngạc nhiên khi thấy thái độ lo lắng của bà chủ nhà. Sự thể hiện của bà chủ làm ông Tâm cảm thấy rất cảm động, mặc dù đang run lên vì lạnh, nhưng hình như ông thấy một chút gì ấm áp đang sưởi lấy trái tim vốn chưa bao giờ được quan tâm quá nhiều của ông.

“ông anh không cần thận gì hết” bà chủ nói giọng cần nắn, trong khi cùng ngồi trên một trong hai cái ghế đôi dựng ở hai bên cửa sổ. Cả hai đang cùng ngồi ngắm mưa, trong khi ông Tâm nhấm nháp một chút cà phê nóng cho đỡ lạnh. “ai đời mùa này mà không chịu đem theo áo mưa, cũng may ông anh vừa về kịp một đoạn”

‘vâng, bà chị nói phải. Quả thực tôi không ngờ tự dưng trời lại mưa dữ thế” ông Tâm cười đáp.

Cả hai chẳng nói gì nhiều. Nhưng chiều hôm đó, cả hai đã ngồi ngắm mưa cùng nhau rất là lâu...

“Fally: hôm nay bạn làm sao?”

Nguyenvantam: không có gì, nhưng hôm nay mình phải dầm mưa về

Fally: :O vì sao vậy ?

Nguyenvantam: hôm nay đi vẫn thấy trời bình thường, ai ngờ khi về lại mưa rất to

Fally: troài, hum nay trời âm u, gió ù ù, dzậy mà bảo bình thường

Nguyenvantam: ừa, mình không để ý lắm

Fally: vậy bạn ăn gì chưa

Nguyenvantam: rồi, mình có ăn mì gói, vừa ăn xong
Fally: ăn một mình à ?
Fally: ừa
Fally: thật không ?
Nguyenvantam: sao lại hỏi vậy ?
Fally: hông bek
Fally: hỏi vậy thoai
Nguyenvantam: ừa, thật ra, là bà chủ nhà đã nấu, cả hai chúng tôi cùng ăn
Nguyenvantam: nhưng mà ăn xong thì bà ấy về ngay
Fally: thì cũng thế thoai, tự nhiên nói xạo
Nguyenvantam: không bik nữa, tự nhiên nó thế
Fally: thế là thế nào
Nguyenvantam: hihi, ai mà bik
Fally: :))
Fally: hum nay bạn lạ thật
Fally: keke
Nguyenvantam: hì hì, à mình muốn hỏi bạn cái này
Fally: cái gì
Fally: hỏi đi
Nguyenvantam: à
Nguyenvantam: ko có jì
Fally: sao thế ?
Nguyenvantam: ko có jì mà, mình gõ nhầm thoai
Fally: vậy à :))
Fally: bạn ngốc thật
Nguyenvantam: ừ, ngốc ghê
Fally: =)). Mình đang cười đấy
Nguyenvantam: mình có thể thấy mà...

Những gì đã qua thật không bao giờ có thể như những người ta nói. Chuyện đã qua thì cho qua luôn, nhưng với ông Tâm, những chuyện đã qua trong những ngày ở một nửa ngôi nhà bên trái thì không bao giờ có thể quên được. Cả tâm hồn lẫn các tế bào trong cơ thể ông Tâm đều nhận ra được, hình như tất cả thuộc về ông, tất cả những gì ông thấy đang dần tươi và mới lại. Mọi thứ với ông đều sôi nổi và sục sạo như đang bắt đầu một điều gì đó. Lý do vì sao ông có cảm giác đó, chính ông cũng không nói ra thành lời được, chỉ có thể cảm giác một cách mơ hồ trong tâm trí...

Thứ hai hôm đó, ông Tâm đã rất bất ngờ khi nhận được lời mời của bà chủ nhà hẹn ăn tối ở một nửa căn hộ bên kia. Mặc dù ông có hơi thắc mắc, nhưng vì một lý do nào đó, ông đã cảm thấy rất nôn nao và về nhà rất sớm...

Bữa cơm thật là thịnh soạn, có cả cá chiên sốt cà và thịt kho, cùng với một nồi canh rất là thơm. Ông Tâm ăn rất ngon lành, một phần là vì ông có tính nhà quê bẩm sinh, thường không biết khách sáo là gì. Còn bà chủ nhà vốn là người Hà Nội, và cũng như người ta nói, “tự nhiên như người Hà Nội” còn gì...

“ông anh này, tôi muốn bàn với ông anh chuyện này” bà chủ mở lời khi đã dọn bàn xong, cả hai đang cùng tráng miệng bằng mấy trái táo xanh...

“gì vậy chị ?” Ông Tâm nói, vẻ ngạc nhiên

“tháng trước ấy mà, con gái tôi bên Mỹ vừa gọi điện về, nó đã bảo tôi thu xếp để chuyển qua đó ở với nó. Thực ra đã 1 tháng rồi, tôi suy nghĩ rất nhiều, bây giờ tôi cũng muốn quyết định luôn”

‘vậy bà chị nghĩ sao?’

“tôi định sẽ đồng ý, tôi cũng nghĩ bây giờ sống một mình buồn quá, qua đó sống với con với cái cho vui”

Mắt của ông Tâm bỗng nhiên mở lớn:

“thế còn ngôi nhà này?”

“à” Bà chủ nhà cười nhẹ “không sao, ông anh đừng lo, tôi định nói với ông anh đây, tôi sẽ bán rẻ luôn cả ngôi nhà này lại cho ông anh luôn, có được không?”

“vậy à” Ông Tâm thờ phào, mặt giãn ra “nhưng rẻ là sao hở chị ?”

Bà chủ nhà cười nhẹ, không nói.

Bầu trời bên ngoài chiếc cửa sổ đã được bà chủ mở rộng ra...Cơn mưa lất phất từ bầu trời bị mây phủ mờ đi đen bóng. Một không khí vô cùng ẩm cúng giãn ra từ căn bếp nhỏ của bà chủ nhà. Ông Tâm tối đó không vội về, mà bà chủ nhà cũng không muốn thế. Cả hai đều có một suy nghĩ riêng. Cửa bà chủ thì ông Tâm không hề biết, nhưng của ông Tâm, bà chủ lại có một cái nhìn. Cái nhìn của bà như hiểu rằng, ông Tâm có lẽ chưa từng được ăn một bữa cơm như hôm nay, một kiểu của gia đình.

Ánh mắt của ông Tâm hơi mờ, hôm đó ông thấy rất thư giãn và ấm cúng...Cơn mưa lẫn phần như tiếng nhạc rung rinh, hòa thêm vào một không khí rất lạ... không tả nổi trong căn phòng này...

Fally: hôm nay bạn làm sao?

Nguyenvantam: vui, hôm nay mình được ăn một bữa rất ngon

Fally: ;) sướng nha, ai nấu vậy

Nguyenvantam: bà chủ nhà mời

Fally: vậy à ?

Nguyenvantam: ừa, mình thật sự rất vui

Fally: ...

Nguyenvantam: bạn sao thế ?

Fally: không sao

Fally: mình muốn nói cái này

Nguyenvantam: hỏi chuyện gì ?

Fally: bạn có muốn gặp mình không ?

Nguyenvantam: có chứ :O bạn sẽ gặp mình à ?

Nguyenvantam: thật không vậy ?

Fally: mình chưa nói thế mà :))

Nguyenvantam: à, ừ nhỉ

Fally: nhưng mình định thế đấy keke

Nguyenvantam: hihi

Fally: :))

Fally: vậy, chủ nhật này bạn có rảnh không ?

Nguyenvantam: có chứ

Fally: vậy, chiều khoảng 3h, mình sẽ gặp bạn ở công viên nhé ?

Nếu trời không mưa

Nguyenvantam: Mưa cũng gặp :D

Nguyenvantam: ko gặp ko dề

Fally: =)) ừ, ko gặp ko dề

Như một người đàn ông có một tâm trạng tuyệt vời nhất trong đời, ông Tâm đã chuẩn bị rất kỹ cho cuộc hẹn của mình...Áo ông ít khi có màu tươi như thế, cũng ít khi ông chọn một cái áo thật là sạch như thế. Từng bước chân của ông như thơ thới và bay lên trời. Buổi sáng này, khi soi gương, ông đã rất ngạc nhiên khi không còn thấy một người đàn ông xấu xí gầy gò và già cỗi nữa, thay vào đó là một chàng trai mười tám tuổi, đang chuẩn bị đi xem mắt và tham gia vào cuộc hẹn đầu tiên trong đời của mình...

Công viên vắng lặng, tuy không mưa nhưng có lẽ không khí quá lạnh khiến cho người ta ngại ra đây ngắm cảnh. Tuy nhiên, không vì thế mà những thân cây bụi màu đỏ tươi lẫn bầu trời màu hồng nhạt bớt đẹp đi... Không gian của một hương hoa mát lạnh xoay quanh trên một chiếc ghế dài kiểu đặt ở trước làn cỏ xanh thắm... Khi ông Tâm bước đến gần, chỉ xém một chút nữa, những ngón tay của ông sẽ rụng xuống, mang theo bó hoa hồng tươi rói vừa được gói cẩn thận...

Một cô bé chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi đang ngồi trên chiếc ghế kiểu đó. Bên cạnh chiếc ghế trống không, vẻ mặt của cô bé rõ ràng là đang chờ đợi ai đó. Nhìn đi nhìn lại, nhưng ông Tâm không còn thấy bất cứ ai trên những chiếc ghế còn lại quanh công viên, không những thế. Ngay đến một bóng người cũng không có...

Vẻ mặt cô bé hoàn toàn tương tự như người đàn ông già cỗi trước

mặt, ngay khi ông toan ngồi xuống bên cạnh cô bé. Vì những chiếc ghế khác đều đã được ghi bảng “đang sơn, đừng ngồi”... Một mùa mưa nhiều như thế mà lại đi sơn ghế thì cũng thật là lạ. Tuy nhiên, ông Tâm cũng hơi ngạp ngừng, nhưng cô bé đã xích qua một chút, ra hiệu mời ông ngồi chung...

Mất đến mười lăm phút cả hai không thể nào nói một câu xã giao với nhau. Khuôn mặt của họ ngày càng trở nên lo lắng và co mạnh theo từng giây trôi qua... Đến một thời điểm, không vì một lý do gì, cũng không hiểu tại sao... cả hai không còn lo lắng nữa

Họ quay qua nhìn nhau, ông Tâm thấy cô bé ăn mặc rất chững diện, có thể coi là một đứa con nhà giàu có. Nhưng không vì thế mà khuôn mặt cô trở nên khó chịu khi nhìn ông, cô bé quay lại và bỗng nhiên, cô bật ra một nụ cười... cô cúi mặt xuống và hơi lắc đầu... Sau đó, thật bất ngờ, cô bé nhìn ông Tâm... cô hơi mỉm cười rồi đột ngột, hôn lên má của ông.

Cô bé buông ông ra, dường như cô bé đang khóc. Ông Tâm cũng gần đến lúc không thể chịu nổi, nước mắt và hơi thở nén đọng tới mức dồn lại trong ngực của ông

“Dung ơi, anh ở đây nè, em đang làm gì thế ?”

Không thể biểu lộ được cảm xúc nào cao hơn sự bất ngờ và ngạc nhiên trên khuôn mặt mình nữa, cô bé chột quay ra sau tìm nơi bắt

nguồn câu nói đó...Và, một chàng trai trẻ đang nhẹ mím cười nhìn cô bé, trên tay cũng cầm một bó hoa hồng đỏ. Cô bé lẩn ông Tâm lại mắt một lúc nữa nhìn nhau và chợt bật cười lớn. Dung quệt nước mắt và đứng dậy. Trước khi kịp ra đi, cô bé lại nhìn ông Tâm. Ông chợt gạt đầu và mím cười, tay mò xuống và bứt một nhánh hoa, tặng cho cô bé. Dung cười mím chi và lại hôn lên má ông, cô bé nhận đóa hoa và đi đến bên cạnh chàng trai

“anh xin lỗi, anh không kịp đưa hình anh trên mạng” chàng trai nói

“không sao, đó là ba của em đấy”

“vậy à?” chàng trai cười nói “em giống ba quá”

Dung cười khúc khích và quay lại, đưa tay vẫy chào người đàn ông một cái cuối cùng. Ông Tâm mím cười, một lúc sau ông lại nhìn xung quanh, giờ thì chẳng có ai cả ngoại trừ bản thân ông. Ông Tâm chợt vươn vai và nghĩ đến những ngày vừa qua, ông nghĩ nhiều thứ, nghĩ đến công việc, nghĩ đến bữa tối, nghĩ đến quá khứ...và không hiểu sao ông lại nghĩ đến bà chủ nhà, mà hoàn toàn không nhớ đến yahoo chat... Ông chợt cúi xuống nhìn bó hoa đỏ thắm và tự cười với mình, ông vươn vai và đứng thẳng dậy...chuẩn bị đi về và tiếp tục cuộc sống của mình...nhưng chỉ một giây sau

“xin lỗi, anh chờ em lâu chưa?”

Ông từ từ quay lại, ngọn gió đang lướt nhẹ bên mái tóc của ông, hơi ẩm ướt trong không khí đang ngửi lấy bàn tay gân guốc của

ông...Trước mặt ông, chính là bà chủ nhà... Sau ngày hôm đó, ông không bao giờ quên được, không bao giờ không cảm thấy được lý do mà mọi chiếc lá đều chuyển màu vào thu thứ hai, mà có thể là thứ ba, hay thứ tư nữa...

Mùa Thứ Năm

Bạn có biết "Tình yêu màu gì ?

Truyện thứ ba

Bản Tình Ca Gấu Con

“cô ơi, ai thế ạ ?”

“bạn mới của lớp ta, em đến làm quen đi”

“bạn ấy là hoàng tử hờ cô”

Cô giáo bật cười giòn giã, đưa tay cốc đầu tôi một cái rồi bỏ đi để lấy thêm đồ chơi cho những đứa trẻ khác. Những kí ức còn lưu lại trong tôi là một cậu bé tóc hơi dài và lượn thành một lọn rất nhỏ phe phẩy nhẹ bên vai trái. Đôi mắt to và nhòe mọng về ướt át. Lần đầu tiên tôi thấy một cậu bé lạ đến thế, lạ đến mức tôi chắc chắn rằng, đây chính là định nghĩa hoàn hảo nhất cho hai từ “đẹp trai”. Lần đầu tiên tôi có thể thấy cậu bé ấy, là lúc tôi nghĩ là tôi là người ngốc nhất trên thế giới này, ngốc hơn cả con cún đi lạc mấy tuần trước nữa. Ít ra, ngay sau đó mấy giây, không hiểu sao tôi đã rất muốn tỏ ra tôi thật là xinh xắn và người lớn. Và tôi đã làm đấy ! Để minh họa cho việc này, tôi mỉm cười làm duyên (hay cái cách mẹ tôi hay bày thế) và ngồi cách cậu bạn mới đó hai cái ghế. Tôi đã cố tình ngồi sau lưng lại, hy vọng là cậu bạn sẽ tò mò về cái mặt của tôi, tôi thật là thông minh.

Tôi đã cố tỏ ra không để ý đến cậu bạn mới trong vòng hai ngày. Tận hai ngày cơ đấy, ôi, tôi nôn nao và khó chịu biết bao ! Hy vọng là sẽ chẳng bao giờ có ai biết tôi đã ngốc đến thế. Cả quãng đời sau khi lớn lên, ngay cả lúc học những ngôi trường bụi hơn và sống hạnh phúc mãi mãi về sau, tôi vẫn bực mình và tự hỏi tại sao việc đầu tiên tôi phải làm là chạy đến “thơm” lên má cậu ta một cái. Rốt cuộc thì mình cũng mới chỉ là một con bé nhỏ xíu học mẫu giáo thôi mà, ai đâu mà để ý nhờ ?

Sang ngày thứ ba, tôi đã không thể nào nhịn nổi khi anh bạn hoàng tử kia cứ mãi nói chuyện với những đứa con trai khác. Tôi rất là bực mình và thậm chí khó chịu trong bụng. Và thế là, một cô bé xinh xắn luôn biết phải làm gì để được một cậu bạn trai để ý, tôi nghe trên tivi người ta hay nói thế. Tôi nghĩ vậy là đúng !

Tôi có thể nghe trái tim của mình đập rất mạnh, tôi đã tự nghĩ có lẽ lúc đó trái tim của mình đã tăng nhịp nhanh đến mức không một lá phượng nào có thể rơi xuống đất kịp lúc. Nó căng căng và căng ra theo mỗi bước đi tới chỗ của bạn ấy.

Í da, tôi đỏ mặt chết mất thôi ! Tôi vấp phải một cục đất sét. Tuy không té nhưng tôi đã hét toáng lên. Phải, tôi đã hét lên, một cách ngốc nghếch và hết sức vớ vẩn. Và cứ thế mà tôi đã đứng chờ một cục ra đấy, trời ạ, tôi nghĩ rằng, bạn ấy đã nhìn thấy hoặc là nghe thấy tiếng hét của tôi. Và...bạn ấy cười.

Tôi đã nghĩ rằng, hoàng tử là người đẹp trai nhất, không ai sánh bằng hoàng tử, hoàng tử lớn lên sẽ thành vua. Ba của tôi cũng là một người rất đẹp trai, tôi nghe mẹ tôi nói vậy. Suy ra, ba tôi cũng từng là một hoàng tử và bây giờ ông ấy đang là vua và trị vì một đất nước xa xăm nào đó tên là “Gia Đình”. Í, vậy tôi có thể xếp ba tôi đứng thứ nhì và anh bạn ấy đứng thứ nhất.

Đúng rồi, bạn ấy đứng thứ nhất. Tôi tin như thế và càng chắc chắn hơn khi thấy bạn ấy cười, mà tôi chắc chắn chắc chắn là cười với

tôi. Điều đó làm tôi lúng túng, tôi không biết làm gì tiếp theo và cũng không thể điều khiển nhịp tim. Tôi sửng sờ và không hiểu cảm giác này là gì, tôi hình như không thở được, hình như tim tôi đang loạn nhịp và tôi nghĩ tôi cần được ai đó đưa tới phòng y tế.

Không, tôi đã nghĩ rằng, đây chính là cảm giác khi “yêu”. Tôi nghe người ta nói vậy, thỉnh thoảng còn nghe chính cả cô giáo mình nói nữa. Nhưng không giống như lúc nói chuyện với chúng tôi. Khi nghe cô giáo nói chuyện yêu với một cô giáo khác, tôi thấy cô cười rất tươi và điệu bộ hết như một trong những đứa ngốc nhất lớp tôi vậy, còn đỏ mặt nữa chứ ! Tôi thì không biết tôi có đỏ mặt không vì lúc đó tôi không mang theo gương. Nhưng tôi có thể khẳng định là lúc đó tôi đang đứng sửng như trời trồng. Tất cả những đứa con nít khác đang quay lại nhìn chăm chăm lấy tôi, kể cả bạn ấy nữa. Bọn chúng dường như nhất thời không để ý đến món đồ chơi rô bô khoái khẩu mà bọn chúng vẫn tranh giành. Và...điều đó càng làm tôi thêm khổ sở, tại sao mọi người lại nhìn tôi lâu thế. Tôi bối rối vì cảm giác lạ lùng trong lồng ngực, kể cả cảm giác khó chịu khi mọi người cứ chăm chăm nhìn tôi nữa. Và, khi bạn không còn biết làm gì và bó tay với mọi việc...bạn cứ thế mà khóc thôi.

Đúng rồi, giải pháp thật đơn giản cho mọi trường hợp, tôi nghĩ là nó luôn hữu hiệu mỗi khi tôi dùng phương pháp này với ba của tôi là vua. Vua đã chịu nhượng bộ tôi thì đương nhiên hoàng tử cũng thế. Ừa, mà nhượng bộ về điều gì nhỉ ? Tôi cũng không rõ lắm, nhưng, biết làm sao bây giờ, tôi không có thời gian suy nghĩ nhiều. Vậy là nước mắt túa ra như nó chưa từng được chảy. Tôi đứng khóc ngon lành. Nhiều và to đến mức bầu trời như đang chuyển sang mưa rào mà không cần mây đen.

Điều tôi không ngờ tới nhất là bọn chúng (tất cả những đứa quanh tôi và “thằng nhóc” hoàng tử đó) đã rống lên cười. To và dai như lũ bò ngu ngốc. Với một lý do đần độn nào đó, bọn chúng cứ cười mãi

không thôi, tôi rất bất ngờ. Bất ngờ tới mức tôi tức anh ách, tức đến mức tôi... lại tiếp tục khóc. Khóc không ngừng nghỉ, và một hồi lâu sau, tôi nghĩ cuối cùng nước mắt của tôi cũng đã phát huy tác dụng. Tôi mừng quá và cười thăm trong bụng, nhưng dĩ nhiên bề ngoài tôi vẫn khóc. Nhưng việc mấy tiếng cười rúc rích khi nãy hoàn toàn biến mất đã thật sự làm tôi hài lòng. Chắc là tôi khóc to quá, tôi nghĩ thế, và bọn chúng đã hồi hận khi cười trong lúc tôi đang khóc. Quá thích chí vì đã là người chiến thắng, tôi không khóc nữa và cười thật to.

Í, tôi còn không biết là tôi đang cười nữa cơ. Tiếng rất to, bằng cả nửa lớp lúc nãy cộng lại. Mà, trời ơi, sao cả đám kia lại ngậy ra nhìn mình nữa thế này. Kể cả thằng nhóc hoàng tử nữa chứ. Tức chết đi được. Vừa khóc vừa cười, tôi vừa nhận ra, chẳng lẽ mình lại là đũa ăn mùi... cái ấy à? Tức quá đi thôi.

Và vì một lý do nào đó mà có trời mới biết được, tôi lại quay ra khóc um lên. Tôi nghĩ tôi trông hết như một con khùng và có lẽ ai đó sẽ nói đúng y như thế đấy.

Và, bỗng nhiên tôi nhận ra tôi không có khóc một cách quá vô ích. Trong khi tôi khóc, tôi đã không nhận ra có ai đó đã bước tới bên tôi và khi tôi kịp kiểm đủ thời gian mở mắt ra, tôi đã thấy đôi môi thật là mỏng của cậu ấy. Điều duy nhất lúc đó tôi suy nghĩ, là cậu bạn hoàng tử này có một cái môi nhỏ ơ là nhỏ, đã thế lại còn mím nhẹ lại lúc đứng trước mặt tôi nữa chứ. Tôi cứ tưởng bạn ấy không có miệng, chỉ có hai cái má hơi phình phính mà thôi
“bạn đừng khóc nữa, mình cho bạn này”

Và hoàng tử đã trao cho tôi một con gì đấy bù bự. Tôi nghĩ mọi nàng công chúa khác sẽ nhìn tôi một cách ghen tị vì những hoàng tử của họ cũng lắm chỉ tặng họ một cái nhẫn nhỏ xíu. Còn tôi, hoàng tử miệng nhỏ đã xòe ra một con gấu màu xanh lá cây, nhồi bằng bông gòn xốp, to hơn hẳn hai cái bàn tay luôn chứ đừng nói một

ngón tay đeo nhẫn.

Tôi há miệng, tôi không biết nên nói gì hay làm gì, tôi chưa từng nhận quà của hoàng tử và mẹ tôi không dạy tôi cách xử sự cho thật đúng đắn. Dĩ nhiên là tôi đã nhận lấy món quà thật là lễ phép, mẹ tôi đã dạy lễ phép và lịch sự làm nên một công chúa nhỏ thanh lịch. Và, như trong truyện vẫn thường làm, mà tôi nghĩ truyện nói thì cũng như mẹ dạy, giống nhau cả thôi.

Và, tôi nghĩ mọi nàng công chúa sẽ cảm ơn hoàng tử.

Tôi luôn mặc váy, cảm ơn trời. Tôi sẽ không biết làm gì nếu không có váy.

Tôi chạm nhẹ lấy hai mép váy và cố xòe chúng ra, trong khi một chân tôi khuya xuống một tý. Tôi nghĩ, chắc chắn mọi hoàng tử sẽ rất hài lòng khi nhìn thấy cử chỉ lịch thiệp này của một công chúa. Nhưng chẳng hiểu ra làm sao, tên hoàng tử này lại há hốc mồm ra nhìn tôi, thật là trơ trẽn hết mức, thật thiếu lịch sự. Nhưng tôi nghĩ tôi sẽ phải cho hoàng tử một cơ hội. Đó mới là một công chúa vị tha và dễ mến. Tôi đã ném bàn tay phải lên và hy vọng hoàng tử sẽ chụp lấy dễ dàng, nhưng trời ơi, tôi lại gặp phải khó khăn nữa rồi. Có tiếng bốp gì đó vang lên, tôi nghe thấy tiếng hoàng tử khóc. Hình như hoàng tử không chụp kịp lấy bàn tay của tôi mà vô tình để nó quất vào cằm. Thật là một hoàng tử ngốc nghếch và vụng về chưa từng thấy.

Nhưng thật là tiếc tôi chưa kịp tìm ra từ để an ủi vị hoàng tử tội nghiệp. Chỉ vì cô giáo đã kịp trở vào lớp và phát hiện thấy tiếng khóc của anh ấy. Quả thực cô giáo đã phì cười và tôi hiểu, cái đó nghĩa là sự việc không nghiêm trọng lắm. Thú thật là tôi có hơi lo lo và bây giờ tôi đã có thể thờ phào. Nhưng chưa kịp vui vẻ trở lại thì cô giáo đã bắt hoàng tử mang đi mát, trong khi đó lại xoa đầu tôi rồi đẩy về phía một nhóm trẻ khác.

“sao con bạo lực thế, đừng thế nữa, hư lắm”

Những lời cô giáo nói khiến tôi suýt bật khóc. Ngay cả khi anh bạn hoàng tử trước khi đi lại quay đầu mỉm cười buồn với tôi nữa. Phải chăng tôi đã thật sự sai, tôi đã hoàn toàn sai lầm và đánh mất hoàng tử về tay cô giáo. Hoàng tử sẽ không bao giờ ngó đến tôi và chơi với tôi nữa. Và, tôi đâu có muốn làm một công chúa bạo lực. Tối hôm đó tôi đã bỏ cơm, tôi đã khóc và nằm trong phòng suốt mấy tiếng đồng hồ. Tôi đã ôm con gấu, quà tặng của hoàng tử mà khóc. Tôi khóc hu hu rất sụt sướt. Tôi không biết một công chúa trong truyện có bao nhiêu kiểu khóc, nhưng tôi cứ thế mà há miệng ra òa lên thôi. Trong buổi tối hôm đó, tôi buồn ơ là buồn khi mỗi lần thấy con gấu màu xanh, nhưng tôi tuyệt đối không rời nó. Tôi nghĩ là tôi khoái chú gấu xanh này vì tôi không thấy nó bán ở đâu cả. Và tôi thiếp ngủ sau khi khóc mệt xong. Ngay lúc đó, tôi vẫn còn nghĩ đến hoàng tử của tôi, tôi chắc anh bạn đó rất buồn khi đang ở trong tay của cô giáo.

Sáng hôm sau, tôi đến trường thật là sớm, tôi ngạc nhiên khi thấy anh bạn hoàng tử lại ngồi đó, chỗ mà bữa đầu tiên, bạn ấy đã ngồi. Hoàng tử đã mỉm cười khi nhìn thấy tôi. Ngay lập tức, tôi đã thầm cảm ơn khi cô giáo đã tốt bụng giải phóng hoàng tử, tôi đoán, có lẽ vì thấy hoàng tử buồn phiền khi bị giam cầm nên cô giáo đã thả anh ấy ra. Tôi nghĩ thế.

Tôi thấy, tôi sẽ cao thượng và làm điều mà mọi công chúa có thể làm. Tôi nghĩ bạn ấy sẽ cũng buồn khi sống cùng tôi, trận khóc hôm qua của bạn ấy là một ví dụ. Tôi nghĩ, tôi sẽ làm một điều tốt với hoàng tử.

Tôi bước đến bên cạnh bạn ấy, rất từ tốn, và tôi lại xòe rộng chiếc váy nhẹ thêu hoa mà mẹ đã may cho tôi.

Tôi quỳ nhẹ xuống và đứng lên

“mình hy vọng bạn sẽ vui khi mình nói cho bạn biết điều này. Lớp mình có rất nhiều bạn gái khác rất là xinh, không kém gì mình, bạn muốn chọn ai làm hoàng... í, làm bạn cứ nói với mình, mình sẽ giúp cho”

Căn cứ vào vẻ mặt của anh bạn hoàng tử, có vẻ như bạn ấy không hiểu lời nói của mình cho lắm. Nhưng bạn ấy lại cười, và mình lại rất ngạc nhiên khi lại thấy khuôn mặt bạn ấy. Giống như là mình có thể đếm được những nụ cười hiện ra trên bờ môi bạn ấy vậy, bạn ấy cười rất tươi, nhẹ ời là nhẹ.

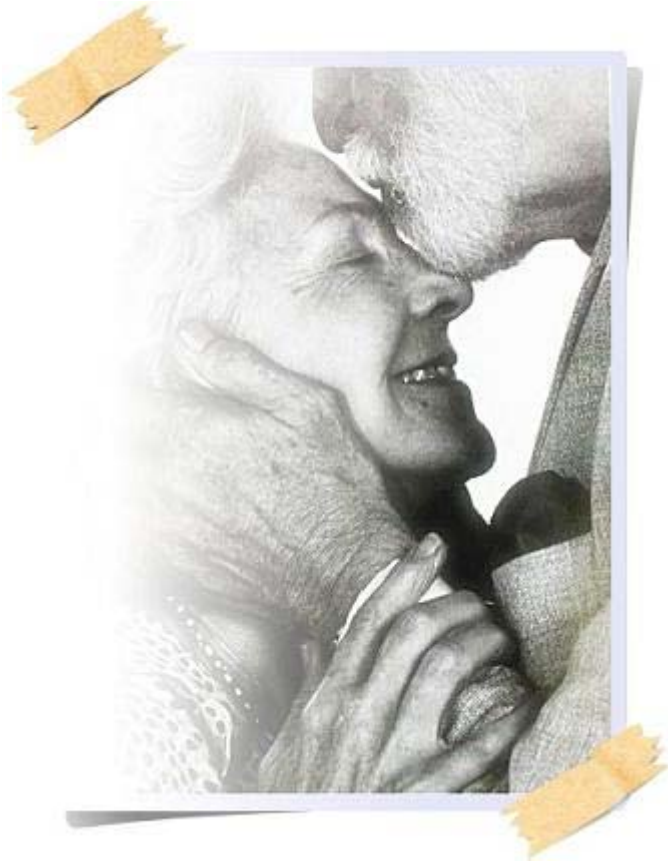
“lớp chúng ta, mình chỉ thích mỗi bạn thôi”

Và, tôi đã không biết định nghĩa rằng, hai từ niềm vui có tổng cộng bao nhiêu cách đánh vần ? Nhưng đến bây giờ, lúc không chắc tôi có đang hạnh phúc mãi mãi về sau không? Nhưng tôi vẫn luôn nghĩ, lần đầu tiên, tôi đã thấy...bạn ấy thật là dễ thương...

Mùa Thứ Năm

Bảy tuần, ông yêu bà.

Câu chuyện sau xin viết để tặng những người già neo đơn.

Tuần thứ nhất.

Ở quê,

ông chưa yêu bà.

Ông gặp bà từ hồi bà còn trẻ, trẻ măng. Hồi đó nhà ông cũng nghèo mà nhà bà cũng chẳng giàu chi. Cả hai gặp nhau không một chút cảm giác yêu đương, cái mà người ta vẫn gọi là tình yêu sét đánh. Sinh ra ở cái thời một sống chín chết, đám cưới của họ khổ chưa từng thấy. Vậy mà họ cũng gặp nhau hoài, run rủi thế nào, họ lại cưới nhau. Họ trở thành vợ chồng, vậy đấy.

Và, không suorót suorót như trên truyền hình, không ca cẩm như trong cải lương, không lãng mạn như tiểu thuyết diễm tình, ông không có cảm giác yêu nồng cháy với bà. Đan vào nhau, từng nhịp một của cuộc sống, họ cứ thế mà tiếp tục, tồn tại như những người

bạn đời, không hơn. Trái trên những cảm xúc nhạt nhẽo, ông và bà không thích những cái cách mà người Tây hay làm, họ theo kiểu truyền thống, chồng dạy vợ nghe, vợ làm chồng nghỉ. Chẳng bao giờ hai người hôn nhau, họ làm chuyện đó, nhưng đơn giản chỉ để duy trì nòi giống hoặc giả làm thỏa mãn nhau. Ông, cũng như bà, chưa từng biết cái hôn là gì. Hôn để biết tình yêu đẹp như thế nào, nhưng đó là với đám trẻ bây giờ, còn họ, họ không hôn vì chẳng thiết tình yêu, chẳng thiết cái cảm xúc cháy bỏng, mãnh liệt, có khả năng đốt chết hàng loạt con tim đó. Nhưng nói vậy, không có nghĩa họ không phải con người. Họ là người 100 %, chỉ có điều, là những người không có tình yêu, hoặc chưa biết đến tình yêu, hoặc hơn nữa, họ chưa thấu cái tình yêu họ có, có lẽ thế chẳng ?

Tuần thứ hai.

Ở quê,

Ông mất bà.

Đến một ngày, ông buồn, một nỗi buồn khủng khiếp đến với ông, một nỗi mất mát ráo hoảnh mà ông chưa bao giờ cảm thấy, đau hơn cả kim châm, nhức hơn cả lửa đốt. Bà đi mất. Không phải bà chết đâu, mà bà bị bắt, bị bắt với một tội danh lạ hoắc lạ hươ. Ông hỏi hận, đến chết vẫn còn hỏi vì cái buổi sáng đó, tiếng gọi cửa vang lên, và ông đã chính tay mở cửa cho họ vào. Đó là mấy anh, mấy chị cán bộ. Ông thường gọi họ như thế, họ trẻ măng, và cầm những giấy má chìn chịt chữ, ông chẳng đọc được chữ nào, chỉ nghe họ nói huyền thuyên, hẳn nhiên là ông cũng chẳng hiểu câu chi luôn. Chủ yếu, cái mà ông quan tâm, sự việc mà ông nhận ra, là họ bắt vợ ông.

Bắt mất bà.

Ông chỉ biết có thể, và chỉ thể mà thôi, họ bắt vợ ông mất rồi. Trấn tĩnh lại, ông mới nhận ra, vợ mình đã đi khỏi cùng với những người lạ mặt. Bà gói ghém đồ đạc nhanh chóng, khóc lóc ôm tòi, nước mắt nước mũi tèm hem, bà níu ông, tìm chỗ dựa nơi ông, nhờ ông bênh vực. Và, chắc chắn ông đã làm vậy. Đàn ông Việt Nam, được cái gì không được, được nhất là biết bảo vệ gia đình mình. Đó như bản năng, ông che chắn bà, làm cái việc mà người chồng phải làm, ông quát mắng và chống chọi lại cái bọn “vô duyên, khả ố”, từ ngữ mà ông hay dùng. Nhưng không được, cái tội của bà đã rành rành như thế, họ bắt bà đi vì: bà có nghi can đến một vụ án giết người, hung khí tìm được trong ruộng dưa của nhà bà, có cả nhân chứng đàng hoàng. Họ bắt bà, vì đã khẳng định và hoàn toàn được sự ủng hộ của công lý.

Thế là ông với bà chung hững, chẳng biết làm sao. Họ đưa ra một con dao bầu còn đỏ máu, ông rùng mình và bà thì ngất xỉu. Bà đã cao tuổi rồi, gần sáu mươi rồi còn gì, tóc bạc trắng cả.

Tuần thứ ba.

Trên đường đi, ở ngoại ô thành phố,

Ông nhớ bà.

Ông không tin, không tin vợ mình có tội, nhất định thế, nhất định là bà bị oan. Ông, một người hay coi và cập nhật tin tức trên kênh thời sự, từ khi xóm ông được tổ dân phố bắt điện và cáp truyền hình. Dĩ nhiên không phải là cáp kỹ thuật số rồi, cái tivi màu cổ lỗ xỉ nhà ông, chỉ bật được có mấy kênh ít xì xì. Hồi đó gắng lắm ông mới bán heo mua được, cả xóm có mỗi nhà ông xem được tivi đầu tiên, tự hào

lắm chứ bộ. Nhưng thôi, quay lại chuyện của ông. Ông không tin vào cái tội mà họ đặt cho bà, ông nghĩ họ đã vu oan cho ông. Cái tên gì gì... họ nói, cái người gì đã vu cho bà cái tội giết người, ông ghim trong bụng, ông quyết định lên thành phố, kiện cái người đó, đem vợ mình về.

Nhà ông có một ruộng dưa, hằng ngày đem trồng ra chợ bán. Ông lấy cuốc ra xem còn bao nhiêu, đào hết bỏ vào bị, bán luôn một lần. Trong nhà còn bao nhiêu tiền để dành, ông vét hết bỏ vào bị, chuẩn bị hành trình lên thành phố, cái chồn lạ lắm ông chỉ lên đó một lần. Ông dắt theo một con heo nái để phòng hờ, con heo ụ ụ làm phiền ông nhiều lắm. Nó khiến ông phải cuốc bằng chân lên huyện, chứ không phải bằng xe buýt hay xe lửa. Không có xe nào chịu nổi con heo, hay cả ông già què mùa chủ của nó nữa. Lục đục cái lưng khỏe như vâm, một tay ông cắp giỏ, một tay ông dắt heo, lết thết một ngày trời, vừa đi vừa nghĩ cũng tới được bến đò. Thế là từ đò, ông và con heo cũng tới được ngoại ô thành phố. Nhìn cái dáng ông lê dếp xềnh xệch, dắt heo như dắt con, đến là khổ. Người ta nhìn vào chỉ trố quá trời, lần đầu tiên họ thấy một ông già ăn bận què xệ dắt heo đi chơi. Ai hỏi ông đi đâu, ông bảo lên phố. Nhiều người không hỏi kỹ cứ tưởng lão này già mà còn học làm sang, lên phố chưng diện. Nhưng mà ông không có để ý, ông cam như hén, hỏi thì nói, không thì thôi, tính ông nó thế. Bởi vậy mà suốt ngày cứ ra ra vào vào, ông với bà chẳng nói với nhau đến dăm câu. Trừ lúc bà gọi ông ăn cơm, hay bà bảo ông nhắm rượu ít thôi, còn thì chỉ có ông vẫy bà vào buồng nói nhỏ...

Đường đi đò làm ông mệt lử, ngay cả con heo cũng chóng mặt lắm xệ cả ra. Đường đò lâu ơ là lâu khiến ông buồn chân buồn tay. Thường ông không trồng dưa thì cũng chạy qua chạy lại kiếm việc gì đó làm, chứ ít khi ông chịu ngồi không. Bây giờ, giữa miền sông nước lênh bênh, ông chọt hít vào những suy nghĩ về vợ mình.

Rồi cũng tới nơi, việc đầu tiên là đi tìm chỗ trọ. Trời đất, tìm chỗ ở được cũng là một chuyện khó lắm chứ chẳng chơi. Thật ra chỉ khó với mỗi ông, tiền thì kiệt, lúc nào cũng mặc cả, lại còn dắt theo con heo hôi thối kêu eng éc nhức bưng cả đầu. Ai thấy ông cũng tránh xa, còn thì dễ với người lắm tiền, vung ra vài chục hay vài trăm thì được ở chỗ sang ngay. Nhưng mà ông đâu có dám, ở thì ở đâu chẳng được, tiền phải dành để cứu vợ.

Thế là ông ở trong một cái chòi nhỏ, giá thuê rẻ bèo. Nhìn sơ thì chỗ đó giống cái chuồng hơi cái chòi, y chang luôn, đến cả con heo vừa vào thì rú lên như phải gió, trông nó mừng quýnh vì tưởng được về nhà. Ấy thế mà ông mừng hơn cả con heo, có chỗ thuê như vậy tốt quá, cứ tưởng phải tìm gốc nào trên con đường đất mà chui vào ngủ đỡ. Bụng ông đói meo, trong cái chòi ánh điện mập mờ như chớp tắt, ông móc một củ khoai từ trong giỏ ra nhai. Ngon tuyệt, trời lạnh ngắt cắt ra, thảng một tây rồi còn gì, ấy thế mà ông quên bê theo cái chăn. Nhưng mà chiếc áo ông khoác trên người, giờ thì ông cảm thấy ấm lạ lùng. Chắc là vì đó là cái áo vợ ông may, áo mới đang hoàng. Mùa nào bà cũng may áo mới cho chồng mặc đông. Nói thế mà ngẫm lại mới hiểu, áo mới của ông khâu lại từ áo cũ của bà năm ngoái, hai vợ chồng đổi nhau mặc cho khác màu. Tối đó ông ngủ sớm lắm, có con heo nằm bên cạnh cũng đỡ lạnh. Buồn quá, ngồi làm chi. Ông nằm xuống ngáy khì khì, cả ngày đi bộ tê rần cả chân, giá mà có bà ở đây vuốt dầu cho ông nhỉ ! Sau hôm đó, ông ốm luôn. Nằm một chỗ mà rên hừ hừ, có lẽ ông bị cảm vì mái chòi hở dũ quá, lại còn mặc áo mỏng và thiếu ăn. Ông xanh xao và chỉ nằm một chỗ, ước gì có bà ở đây, bà sẽ lo cho ông. Nhưng bà không có, mà chỉ có con heo trơ tráo nhìn ông, trông nó có vẻ lo lắng khi thấy điệu bộ của ông. Mỗi khi ông ốm, có thói quen rên dài lên: “bà ơi, bà”. Đó, lạ, nằm không cũng kêu, buồn cũng kêu mà vui cũng kêu. Thức cũng kêu mà ngủ cũng réo. Mỗi lần ông ốm

là mỗi lần bà mắt ngủ, nhưng mà bà lại thấy vui vui, chỉ có mình ông hay kêu bà chứ ai, mà mỗi lần ông ôm, bà thấy ông dễ thương đến lạ. Nói nào ngay, bà thấy ông đẹp trai và hiền hản ra. Cái câu “bà ơi, bà” nó âm ấm và dễ chịu làm sao...

Và giờ cũng vậy, ông cũng kêu như thế, mà chẳng có bà nào chạy tới, trừ “bà heo”. Nhưng mà bà thì chỉ biết nằm kêu ẹc ẹc thôi chứ biết làm gì. Cũng may làm sao, ông biết từ chăm mình. Cố vực dậy, ông lôi mấy đồ trong giỏ ra, có chai dầu gió bự, ông xúc lấy xúc để lên trán lên cổ. Rồi ông quay qua con heo, bôi lên hai thái dương của nó nữa. Gớm, heo mà ôm thì mấy bữa nữa ông biết bán thế nào. Ông lại moi hết đồng khoai ra, ních cho no bụng. Ông sợ ông cứ ôm hoài, vợ ông sẽ khổ, vì thế cứ ăn cho no đã, khỏe lại thì đi tìm cái khác mà nuốt. Người nhà quê sợ nhất là bị ôm, ôm rồi là bãi hoài, chẳng làm được gì, có mà đói. Tuần đó ông cứ ở lại nhà ngủ với con heo, chờ cho khỏe. Ấy thế mà cử ôm của ông dai phết. Ông thờ hất ra rồi quay sang ôm heo ngủ cho ấm, ngày qua ngày, đến gần cuối tuần ông mới đỡ dần.

Tuần này, ông khỏe rồi. Ông khỏe thì ông bắt đầu công việc ngay. Ông hỏi đường. Đừng tưởng thế mà dễ, trong cái hỏi đường tiềm ẩn biết bao nhiêu là chuyện vặt, mà chuyện nào đối với ông cũng khó hơn lên trời. Chuyện thứ nhất, quan trọng nhất, ông phải vô trung tâm thành phố, ở đó mới có luật sư. Chứ thành phố rộng lớn quá, ngoại ô thì cũng gần như chốn quê, làm gì có ai. Thế là ông khóa cửa, bỏ con heo lại trong chòi, lấy tiền mua vé xe lên phố. “Chu choa” lần thứ hai lên phố, ông đã thốt lên như vậy đấy. “Phố đẹp quá, cái gì cũng đẹp, người cũng đẹp, ai cũng đẹp hết” Ông trầm trồ nhìn ngắm. Hồi xưa lên phố tham gia chiến tranh, ông chỉ thấy đây đó mìn nổ lụp xụp, bụi cát vù vù. Giờ đây nhìn đâu cũng thấy kính lấp bóng lộn, trông mà lóa cả mắt mũi. Lại còn ồn nữa, ông lấy cục bông gòn xé ra nhét bót vào hai lỗ tai mình cho đỡ ồn.

Ở nhà quê yên tĩnh quen rồi, lên đây ồn quá, nhạc nhẽo xập xình, ông váng cả đầu.

Hỏi người này người kia, rốt cục ông cũng đến được phòng luật sư. Miệng ông móm mém, khiến cho ông luật sư khở sở ngồi vừa nghe vừa... suy đoán. Ông vừa ngồi vào là nói tràn lan đại hải, nói búa lua xua, phần lớn để mô tả vợ mình như thế nào, rồi bị bắt ra làm sao. Ông luật sư ráng ngồi nghe, nghe xong rồi mới tóm tắt lại câu chuyện giùm ông. Chủ yếu là ông muốn kiện tên người đó, người đã bắt vợ ông, rồi phải cứu cho được vợ ông ra. Cuối cùng luật sư hỏi, phần quan trọng nhất, chứ ông có bao nhiêu tiền ?

Ông lủi thủi ra về, trời lạnh, lòng ông cũng lạnh toát. Nhìn ông già lủi thủi đi ngang qua cái cầu phao, người ta ai thấy cũng liếc lại buồn buồn. Ông lạch bạch bước bộ cùng với cái bóng dân in đậm trên đất của mình. Trên đường nhạt thết, trống trải. Phải rồi, gần tết rồi mà, ai cũng lo làm lo ăn, lo vui cái hạnh phúc của mình. Còn ông, giờ ông chỉ có mỗi một mối lo duy nhất, liệu có đem vợ về được không ? Nhớ tới tết mà ông chột chạnh lòng. Mỗi cái tết với ông là một niềm vui nho nhỏ. Đời ông đã ăn gần năm mươi mất cái tết rồi, cũng nhàm. Nhưng mà y chang rượu, mỗi lần nhắm tết với vợ, nó men men và say say. Vợ ông hồi trẻ không đẹp, già rồi lại càng xấu, nhưng mà ở với nhau lâu thật là lâu, dần rồi trở thành cái tay, cái chân, thiếu không được. Mỗi lần bà đi đâu lâu một chút, đi chợ hoặc đứng trò chuyện với bà cụ xóm trên, là ông lại đâm lo lo. Người ta chọc là vợ ông có bồ, đôi lúc ông còn tưởng thế thật. Thế là ông cấm, bà đi đâu, ông theo đó, đi chợ cũng đi chung, đi chơi cũng đi chung, đi cà cũng chung nốt. Giờ nghĩ ông tự cười phì một mình. Tối đó, ông về chòi gặm khoai, vừa ngồi vừa vuốt đầu con heo mấy cái, y như mấy người vuốt con vật cưng của mình. Còn ông, cũng may mà còn con heo, chứ không thì ông buồn chết mất. Lần đầu tiên, ông nhận ra, cảm giác không có vợ ở bên cạnh, lâu và chán

nản như thế nào.

**Tuần thứ tư,
Ở thành phố, nhà đưa cháu mới,
Ông lo cho bà.**

Làm sao để có tiền ? Đó là một câu hỏi khó. Mất cả tuần, ông mới hình dung ra cả quá trình cứu vợ. Nó mới bắt khả thi làm sao. Vết hết trong giỏ mà chỉ có vài trăm ngàn. Ông thở dài thườn thượt, giá mà ông trẻ hơn chục tuổi, còn xin làm cái này cái kia. Già khú đế như ông xin làm, ai mà nhận.

Ấy vậy mà cũng có người nhận mới hay. Một cô hai chùng ba mươi tuổi, răng hô, mặt nhọn, xấu nghí. Cô thuê ông làm một cái nghề kì cục khi bắt gặp ông ngồi ở quán nước chè đầu kiệt nhà mình. Nghề của ông là giả làm ông nội. Đến là lạ, nhưng lại chẳng lạ chút nào, đối với cô gái kia. Cô ta dẫn ông về nhà, mời ông uống nước. Nhà trống hoăng, chỉ có vài đồ dùng lặt vặt, đặt bê bối và vụng về. Ông hỏi kỹ, làm ông nội là như thế nào. Thì ra, cô răng hô nhờ ông đi làm xui cho mình. Ý là gia đình nhà chồng đòi hỏi phải có cha mẹ thì mới cưới xin, chứ không thì bị cho là người không đàng hoàng. Vậy là cô răng hô thuê ông làm ông nội mình, đi dạm hỏi cho cô. Trời đất, hỏi nào giờ ông có làm cái này bao giờ đâu. Bà chẳng sanh cho ông nỗi đưa con nít nào để ảm chứ đừng nói đến chuyện cháu chắt. Hai người sống với nhau thui thủi, nhiều lúc thèm biết bao cái cảm giác làm cha, làm mẹ nhưng không được, lại chẳng ai nói ra. Đùng một cái, ông lại có một đứa cháu, lại còn phải đi hỏi cưới cho nó nữa. Vừa mừng mà vừa lo, lại có cảm giác là lạ. Mới đầu ông định từ chối, vì cái nghề này... kỳ quá. Nhưng mà nghĩ đến

bà, ông lại chẳng biết làm thế nào, cứ ngần ngừ mãi. Rồi cô rằng hờn nằn nì, tỉ tê với ông. Bảo là cô xấu quá nên ế, đến giờ mới gặp được một chàng, giờ mà không cưới thì chắc ở giá tới già quá. Nhìn cô có cái răng gò ghề, xấu xí, ông bất giác chợt cảm thương. Nếu mà ông có một đứa cháu như thế, nếu mà ông nghe rằng, nó không lấy được chồng chỉ vì vẻ ngoài của mình, chắc ông cũng buồn ghê lắm. Và ông đồng ý với cô, ông sẽ làm ông nội của cô, sẽ đi cưới chồng cho cô. Ông nhe răng cười, vừa tủi thân, vừa nhớ vợ vừa thấy cái gì đó vui vui len lỏi trong trái tim bằng phẳng của ông.

Tuần thứ năm.

Ở thành phố,

Ông yêu bà.

Ông ăn vận thật chỉnh chu. Cô cháu gái mới của ông bắt ông ở luôn lại nhà cô ta, đem theo con heo nũa. Cả đời ông, chắc đó là lần đầu tiên ông được ở trong nhà xây gạch trắng. Ông ăn đủ ba bữa, chẳng bỏ bữa nào. Ông được cho ngủ riêng một buồng, có thể nói là sướng chưa từng thấy. Và đến kỳ hạn định, ông bắt đầu công việc của mình. Ông dắt cô cháu gái, mà đúng ra là cô cháu gái dắt ông, đến một nhà hàng nơi nhà trai hẹn trước. Cuộc gặp gỡ hoàn toàn thất bại, theo đúng nghĩa đen của nó. Người ta chỉ lấy cơ phụ huynh này nọ, chứ nhìn cô là họ vốn đã không ưa rồi. Cả hai đành lủi thủi ra về, cô kia buồn, ông còn buồn hơn, cứ như người mất hồn vậy. Ông có cảm giác, chính vì sự xuất hiện của ông mà cô mất chồng, ông mặc cảm và bỏ đi, chưa lấy xu tiền công nào. Ông dắt con heo đi mất, cô kia chẳng kịp nói gì, cũng chẳng biết ông đi đâu để mà đuổi theo.

Ông về lại căn chòi đó, cố tìm cách khác. Ông quay lại chỗ luật sư, hỏi xem ông ta có cho khát nợ không ? Cả phòng luật cười ngất, công việc hành chính chứ có phải buôn lê buôn thóc đâu mà khát với chả thiếu. Người ta nhìn ông với cái kiểu thông cảm hết sức mỉa mai, cái nhìn thường trực của những cô cậu trẻ tuổi với người già quê.

Túng bần, ông chẳng biết làm gì, cứ ngồi một chỗ trong lều mà suy nghĩ. Tuần này trời trở mưa lớn, không đi đâu được. Trong căn chòi, ông lấy nhiều miếng vải mỏng và ni lông cũ, kéo đỡ vào những chỗ mưa dột. Sáng đến tối qua, ông co giò ngồi ngắm trời mưa.

Nhớ những lúc này, hồi còn ở quê, ông cũng cứ ngồi như thế.

Nhưng mà lúc đó có bà ngồi bên, bà bóp chân bóp tay cho ông, rù rì với ông mấy chuyện trên trời dưới đất, cũng đỡ buồn. Trời đất, giờ ông mới nhận ra, cái giọng bà nói mới dễ nghe và dễ thương biết bao. Hồi xưa còn trẻ, bà nói nhiều lắm, bà bảo lấy ông rồi, ông trầm tính quá, bà nói bù qua cho phần ông luôn. Thế là bà huyền thuyên suốt ngày, dần dần tuổi già lấy đi bớt phần nào sự nhiệt tình của bà, giọng bà khàn dần, rệu rã dần đi, vậy mà bà vẫn nói... Nói khi ông buồn, khi ông chán, khi ông thèm nghe bà nói. Bỗng nhiên, ông nhớ bà quá. Nhớ da diết, nhớ đến mức bỗng dưng khóe mắt nó rưng rưng. Hồi nào giờ có bao giờ xa bà lâu như vậy đâu, nhớ quá !

Ông lên cơn thèm rượu, nhưng mà không có rượu, ông moi khoai từ ra gặm, nhắm với nước lọc, cũng đỡ thèm. Rượu thì còn thể được, nhưng thiếu bà thì không có cái gì bù vô nổi. Ông thờ dãi cái thượt, ông lẩm bầm “bà ơi, bà...”. Hai từ cách nhau đến một quãng xa lơ xa lác, ông thấy sao mà cái đời ông nó ngu ngơ quá. Ngồi không làm gì, ông đâm ra nghĩ ngợi linh tinh. Suy nghĩ của ông chỉ quanh đi quẩn lại có mỗi hình bóng của bà. Con người ta bình thường đã quen hơi thứ gì rồi, thiếu đi lại thấy khó chịu, bứt rứt. Ông cũng vậy, không biết bà có vậy không nhỉ ?

Ông đột nhiên nhớ đến những ngày còn trẻ, lúc đó ông khỏe lắm, đi làm điền làm ruộng, làm đủ thứ cả. Rồi ông cưới bà, ông càng khỏe hơn. Nhưng mà cái đời ông sao mà khổ, có làm bao nhiêu cũng nghèo. Cả bà với cả ông, xưa thì sống nhà tranh, nay thì sống nhà đúc. Ông lại thờ dài thêm cái nữa. Giá mà chỉ một mình thôi cũng chả sao, ông thì gì cũng sống được, nhưng mà với bà thì không thể. Bà là con gái, mà con gái thì thường thích những thứ tốt đẹp. Cả đời bà chắc chưa thấy cái gì gọi là tốt đẹp, đến cái trâm hay cây son, ông cũng chẳng mua gì cho bà được. Vậy mà bà vẫn theo ông. Người Việt Nam mà, thay vì nói từ “yêu”, chắc họ sẽ nói là “thương”. Cái từ thương đó nó mặn mòi mà sâu nặng. Nhưng mà thương mãi cũng chẳng yêu, hay chưa nhận ra tình yêu. Người ta nói, cưới nhau về rồi từ từ bồi đắp tình cảm, kể cũng đúng thật. Nhưng mà sao từ đó tới giờ, cái tình cảm đã được bồi đầy đủ, có khi còn dư ra nữa, mà ông vẫn chẳng nhận ra. Ông không khi nào biểu lộ tình cảm với bà. Ví như ông vuốt tóc bà một cái hay là hôn lên má bà, bảo với bà là “tôi thương mình lắm...”. Không, ông chưa từng nói vậy, để rồi giờ đây, ông lại tiêng tiếc. Ông nhớ lại mấy lúc bà bị ốm trên ruộng, ông hoảng hồn, vừa thô lỗ vác bà vào trong giường như vác một cái tủ, lộc xộc đi nấu cháo cháy cạn cho bà ăn. Đấy, ông chẳng nhớ ra có khi nào ông đối xử hiền dịu, tử tế với bà lấy một chút không ? Ông lại thờ dài, lại buồn, buồn não nề. Mỗi lúc chiều lại là khi con người ta thấy sầu não nhất. Còn ông thì cứ sáng, chiều hay là tối, hoặc là những thời khắc chen giữa mấy lúc đó nữa, ông đều thấy thiếu bà. Ông thương, hay là yêu bà thiệt rồi.

**Tuần thứ sáu,
Trong thành phố,
Ông yêu bà, rất nhiều.**

Ông mừng quá.

Ông vui thật, niềm vui vỡ cả ra như nước bể chảy.

Tuần này ông tìm cách vô tù, thăm bà, và được biết bà đã được giải oan. Bà không giết người, cái tên gì đó đã cho người điều tra, và bắt được thủ phạm đã dáo dạt vào vườn của bà, tạo hiện trường giả. Thì ra thủ phạm thông đồng với quan chức địa phương, rồi họ vu cho bà cái tội đó. May quá, công an thấy kỳ, họ xét lại, rồi bí mật điều tra lại, mọi chuyện sáng tỏ. Bà đã được người ta cho xe chở về quê nhà, sao bà không chờ ông nhỉ. Mà làm sao bà biết ông lên kiểm bà chứ ? Thôi, gì gì thì, ông vui lắm, ông nhảy cẫng lên, reo um sùm, reo mấy câu đại loại như:

“bà ơi, bà”

“bà hồng có giết người, bà ơi,...bà”

“bà ơi, bà...”

Ông vui quá, vội trả tiền trợ cho chủ cái chòi. Ông bán phứt con heo đi, định bụng sẽ tới chợ mua cái gì đó đem về cho bà. Bỗng nhiên, ông muốn hẹn hò hay làm cái gì đó vui vui với bà. Như trên tivi ấy, họ làm đủ cả. Có người già khú đế, già còn hơn ông mà còn tái cưới nữa là.

Theo lời của mấy người sống quanh đó khuyên, ông nên mua cho bà cái gì bà thích nhất. Bà thích gì nhỉ ? Ông không biết, hỏi nào giờ ông có hỏi hay có biết bà thích cái gì đâu. Nhưng mà chắc bà thích đeo nhẫn. Hồi còn trẻ cưới về, ông nghèo sơ. Ông mua khay trầu rồi cưới bà luôn, chẳng có cái gì làm tin cả. Người ta cưới xin ăn nhau là cặp nhẫn, vậy mà cả đời trên tay bà chỉ toàn đất là đất, trẻ thì căng non, già thì nhăn nhúm, tay bà cứ trống trơn. Càng nghĩ ông càng thương bà, thương lắm cơ. Ông ra tiệm vàng, đem toàn bộ tiền mua hai cái nhẫn rẻ mà xấu nhất, rồi hí hửng ra tàu về nhanh với bà.

Lòng ông rộn ràn, bước chân thơ thới. Ông như trẻ ra chừng chục tuổi. Tiếng người nói nói cười cười làm ông bất giác thấy sướng theo. Tết mà, ai cũng chuẩn bị sắm đồ đón xuân.

Nhớ mấy năm rồi, năm nào hai ông bà cũng tựa lưng nhau ăn tết. Nó thành cái truyền thống. Bà mua thêm gạo và thịt lợn về nhào bánh chưng, ông hì hục lấy sợi gai quấn bánh. Năm nào ngày 30 ông với bà cũng thức trắng. Xem trên tivi, ông thấy người ta cứ mua bánh chưng sẵn ngoài tiệm, bánh không có buộc gai mà quấn bằng sợi ni lông, thế thì còn gì mà thích, còn gì là tết ? Với ông, quấn bánh gai với bà cũng là một cái thú. Càng lúc ông càng nhận ra, ông với bà có bao nhiêu là kỷ niệm, vợ chồng mà, người ta bảo càng già thì càng thương nhau, đúng thế thật.

Cái bánh, cái mứt, không khí chộn rộn mà sôi nổi hẳn. Ông ngồi trên xe đồ mà ngắm nhìn chung quanh. Không khí như có màu, cứ tới tết là nó lại đổi màu, từ không sang có. Ông tính khi về rồi sẽ dắt tay bà cùng đi mua bánh mứt, mua gà và đồ cúng về để sẵn. Từ nay không chỉ đi đứng cùng nhau, ông cũng sẽ cùng bà làm mọi việc. Đối với người già, họ quá lớn tuổi để chú ý đến sự đời, nhưng lại quá trẻ để tiếp tục yêu nhau nhiều hơn nữa. Trời ơi, càng nghĩ ông càng nôn nao, bụng ông cứ quặn quặn, sao mà tự nhiên ông thêm gặp bà thế này không biết...

Tuần thứ bảy,

Ở quê,

Bà cũng yêu ông, nhiều lắm.

Ông đứng trước cửa nhà rồi, nhưng mà ông không dám vào. Người ta bu quanh đông ngịt, có cả nhà báo, mấy người hay cầm máy ảnh,

cả đời ông chỉ chụp với bà có một lần. Có công an, cả đời ông chỉ làm bộ đội có vài lần. Có hàng xóm, cả đời ông chỉ nói chuyện với họ có triệu lần... Không có bà, người mà cả đời ông dành trọn cho...

Người ta chụp lấy tay ông, khóc lóc...

Có người hãm bước chân ông lại, vì ông đi nhanh quá...

Có người đỡ ông, vì ông bắt đầu khuya xuống...

Có người ôm lấy ông, vì ông bắt đầu khóc...

Có người đỡ và bấu chặt lấy ông vì ông bắt đầu rú và lồng lên...

Họ buông ông ra vì bà đang nằm ở đó.

Bà đã ra đi.

Người ta nói bà bị trúng gió, đã bảo nên ở lại bệnh viện để kiểm tra, nhưng bà không nghe, bà đòi phải về nhà với ông. Cũng như ông, bà nhớ ông, nhớ kinh khủng, thương ông, thương rất nhiều. Nhiều đến mức mà ông bắt giác cảm thấy xấu hổ. Nhưng cảm xúc của ông dường như bỏ tim ông mà đi đâu mất rồi. Ông ôm bà, ôm hoài, ông lay bà, lay mãi, nhưng bà không có trả lời ông. Cũng như khi ông hay gọi : “bà ơi, bà” Những lúc như thế, bà ba chân bốn cẳng chạy đến bên ông, quắc mắt vì có vài khi bà đang đi tiểu. Nhưng mà giờ, bà không có tới bên ông nữa. Bà không có ngêng cái mặt nhăn nheo ra trên ông nữa. Ông run rẩy nói:

“bà ơi, bà coi, tui mua nhẫn cho bà rồi nè. Tụi mình đám cưới lại, hen...”

Bà để ông đeo nhẫn vào, không phản kháng, nhưng cũng không trả lời. Đám người xung quanh như đang chết dần đi, câm lặng...

Không khí lại đổi màu, đen ngịt

“bà ơi, bà...”

Mùa Thứ Năm

Chiếc kéo trộm tóc

Liên sống ở một vùng quê nghèo cách rất xa ngoại ô thành phố Huế. Gia đình của Liên cuộc sống vô cùng chật vật. Cha mẹ cô bé suốt ngày phải nai lưng ra làm thêm. Tuy họ nhận rất nhiều công việc khác nhau, chính có, phụ cũng có nhưng vẫn không đủ nuôi no bụng hai đứa con gái. Em Liên năm nay đã lên lớp sáu, càng lên nhiều lớp thì lại càng tốn tiền học phí. Hết tiền nợ đến tiền kia, cha mẹ Liên hề nhận được đồng lương nào phải tiêu ngay đồng ấy, hiếm khi nào trích ra được dăm bảy xu để dành. Liên rất thương cho hoàn cảnh của cha mẹ mình, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào được. Cô bé chỉ còn cách học thật giỏi để sớm vào được đại học, rồi tìm cách vừa học vừa đi làm thêm để có tiền trang trải cho gia đình.

Cũng còn may, từ nhỏ Liên đã tỏ ra chăm chỉ và vô cùng thông minh. Cô bé liên tục đạt được những thành tích cao về học tập, điều này đã an ủi cha mẹ Liên rất nhiều. Và năm nay, Liên chính thức đậu vào trường Đại Học Kinh Tế, cô bé sẽ ra Đà Nẵng học trọ. Liên rất hồi hộp khi sắp được sống ở một môi trường hoàn toàn mới, không còn phải suốt ngày tay nắm chân đất, lao động vất vả nữa. Hôm nay cô bé sẽ lên đường đến nhà trọ mà cha mẹ đã tìm và đặt trước cho cô. Trên xe bus, Liên chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ để có thể dễ dàng ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Bất ngờ, có

một bà cụ đến xin ngồi ngay ghé bên cạnh.

“Cháu nhích vô cho bà ngồi với nhé” Bà cụ nói với cô bé bằng một vẻ rất hiền từ

“Dạ” Liên lễ phép thưa và làm động tác mời bà cụ ngồi xuống
Trên tay bà cụ cầm một cái giỏ gì đó rất lớn, miệng giỏ lại bịt kín nên Liên không thể thấy trong đó có gì. Bất gặp cái nhìn tò mò của Liên, bà cụ cười và hỏi:

“Cháu nhìn cái gì đấy ?”

“Dạ, không có gì ạ” Liên vội nói rồi quay đầu đi

“không sao” Bà cụ cười “cháu đừng ngồi xa đi thế, lại gần đây nói chuyện với bà”

Bà cụ có vẻ ân cần và rất thân thiết, cách cư xử của bà khiến Liên có cảm giác vô cùng ấm áp và dễ chịu.

“Cháu đi đâu ?” Bà cụ hỏi

“Cháu ra thành phố học bà ạ”

“Ồ” Bà cụ lại hỏi “thế nhà cháu ở đâu”

“Nhà cháu ở Huế, xa lắm bà ạ”

“Thế à”

Bà cụ gật gù, vô tình làm rơi cái giỏ, múi thắt đầu giỏ hơi chệch ra lộ nguyên một mảng sợi đen óng. Liên lật đật nhặt cái giỏ cho bà cụ, cô bé không khỏi tò mò liếc mắt nhìn vào mảng sợi đen đó.

“Trong giỏ là gì thế ạ ?” Liên thận trọng hỏi khi trao trả cái giỏ cho bà cụ

“Tóc đấy cháu ạ” Bà cụ cười nói

“Ồ!” Liên kêu lên kinh ngạc, vẻ mặt cô tỏ ra hơi sợ

“Cháu đừng sợ” Bà cụ vội trấn an khi nhìn thấy vẻ mặt cô bé

“Dạ” Liên nói “nhưng số tóc đó để làm gì vậy ạ ?”

“Ồ, bà đem chúng đi bán đấy cháu”

“Bán ở đâu vậy hả bà ?”

“Bán cho mấy tiệm làm tóc, họ dùng để nối tóc cho những cô gái

trẻ”

“Tóc này bà lấy ở đâu vậy ạ ?” Liên nhìn xuống, cái giỏ rất lớn. Lúc này cầm lên Liên cũng cảm thấy hơi nặng, nếu mà trong giỏ chỉ đựng toàn là tóc, vậy thì chắc hẳn số lượng tóc này phải nhiều ghê lắm.

“Bà ở trong chùa, đến mùa đi tu, người ta xuống tóc, bà thường nhặt lấy rồi đem bán đấy cháu”

Vậy là tóc của người tu hành. Trời đất, Liên chột rùng mình. Vậy là mấy bộ tóc giả cũng có thể do tóc thật tết thành. Thế mà từ đó đến giờ Liên cứ nghĩ chúng được làm bằng ni-lông hay gì đó. Nhưng nói gì thì nói, chứ tóc mà cũng buôn bán được thì thật là... Nhưng mà nếu vậy thì cũng tốt. Mẹ Liên bị chứng rụng tóc, nếu có dịp thì Liên cũng muốn mua cho bà một bộ tóc giả.

Chừng hai tiếng sau, Liên thiếp đi lúc nào không biết. Trong giấc mơ, Liên bỗng nhớ đến mẹ của mình. Không hiểu vì sao nhưng tóc bà ngày càng rụng xuống nhiều hơn. Ban đầu bà chỉ thấy có vài sợi rơi xuống lúc đang chải đầu. Vì ít quá nên bà cũng không để ý, nhưng về sau, ngày nào bà cũng phải lấy hai ngón tay quần hơn cả mớ tóc rụng rồi vứt đi. Liên thường vô tình nhìn thấy mấy cuộn tóc đó của bà, những lúc như thế, cô bé cảm thấy rất đau lòng. Mỗi buổi tối ngồi nói chuyện với mẹ mình, Liên thường ngắm mái tóc của bà, chúng giờ đây thưa thớt vô cùng, có thể nhìn rõ cả lớp da đầu trắng hếu bên trong. Liên vuốt tóc mẹ với nỗi buồn vô hạn, nếu có thể thì cô bé muốn đổi cho bà mái tóc dày óng ả của mình.

Trước khi xuống trạm, Liên cố hỏi bà cụ:

“Bà ơi, ngoài lấy tóc ở chùa, bà còn lấy ở đâu nữa không ạ”

Bà cụ cười hì hì rồi phát tay đi mất, chỉ lấp lửng vài câu:

“Ở đâu mà chẳng có hả cháu, tóc trong thiên hạ thiếu gì”

Liên cười lớn:

“nói như bà thì làm gì có ai bị hói”

Vài tháng sau, Liên đã dần ổn định được sinh hoạt lẫn cuộc sống học tập của mình. Cô bé không ở trọ trong cùng khu tập thể trường mà thuê riêng ở một nơi khác, giá rẻ và tự do hơn. Ngôi nhà đó không xa lắm nhưng nằm trong một con hẻm sâu có khá nhiều ngã rẽ rộng. Buổi tối Liên không thích ra khỏi nhà vì ở đó chung quanh rất vắng vẻ. Người ở đây có thói quen đi ngủ rất sớm, chín giờ tối đã vội tắt hết đèn điện. Tạo nên một bầu không gian khá âm đạm và lặng lẽ. Ngôi nhà Liên thuê tổng cộng có bảy người cùng ở. Mọi người nằm chung trong một căn phòng khá lớn, không có giường mà chỉ trải ra bảy cái nệm mỏng, xếp song song thành hai hàng đối xứng nhau. Tất cả người trọ trong nhà đều là con gái và cùng học chung một trường đại học. Tuy có vài người hơn tuổi, cao nhất đã lên tới năm ba rồi nhưng vì là con gái nên dễ kết thân, mọi người đối xử với nhau như chị em trong nhà.

Dần dà, Liên cũng làm quen được với rất nhiều bạn mới. Cuộc sống của Liên trở nên dễ chịu hơn và gần như đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời cô bé. Thời gian trôi qua, Liên bắt đầu tìm kiếm công việc để làm thêm. Tính tình năng động nên cô bé rất được lòng mọi người chung quanh. Có một tiệm bán trà sữa mời Liên với số tiền công khá cao, nhưng cô bé nghĩ đã làm thì nên làm một việc gì đó ý nghĩa hơn. Vậy là cô bé xin phụ xử lý đĩa nhạc cho một CD shop. Vừa có thời gian rỗi lại vừa làm quen với vi tính.

Năm học cứ thế yên ả trôi đi cho đến khi Liên nhận được một bức thư từ nhà gửi lên. Nội dung thư báo là cha Liên đã thất nghiệp. Người ta nghi ngờ ông ăn cắp nguyên vật liệu để bán kiếm lời. Tin dữ làm Liên choáng váng, cô bé không thể tin được cha mình lại làm những việc như thế. Sau ngày hôm đó, Liên có cảm giác hơi chán và mệt mỏi. Cô bạn thân ở cùng chỗ trọ tỏ ra rất thông cảm. Mỗi buổi tối cả hai thường tâm sự với nhau. Những cuộc tán gẫu

thường làm vui đi nỗi nhớ nhà của hai cô gái trẻ. Hai người chuyện gì cũng có thể kể cho nhau nghe, dần dần, họ trở nên vô cùng thân thiết. Liên trở nên thoáng và khá bất cẩn trong việc giữ gìn tài sản cá nhân. Một lần ổ khóa tủ của Liên bất ngờ bị hư, cô bạn đó đề nghị dùng chung ổ khóa tủ với Liên. Một buổi tối nhân ngày lễ Halloween, cô bạn thân của Liên bảo muốn đi chơi ở một câu lạc bộ rất vui gần trường. Cô ta rủ Liên đi cùng vì không thích đánh lẻ, vả lại cũng muốn cho Liên thư giãn một chút. Dù không mấy hứng thú nhưng nể bạn năn nỉ, Liên đành ậm ừ đồng ý. Đến giờ hẹn, hai cô bạn dắt nhau đi đến câu lạc bộ đó.

Không khí huyền ảo và âm ỉ làm Liên hơi choáng và khó chịu, chỉ một lúc là cô bé đã muốn đi về. Vừa định bảo với cô bạn Liên muốn về trước, ấy vậy mà thoáng cái, cô ta đã biến đi đâu mất. Hai tiếng sau, Liên bắt đầu bực mình vì phải chờ đợi trong cái không khí quá ồn ào này. Cô bé quyết định ra về trước mà không thêm đợi bạn đi cùng nữa.

Lúc về nhà, Liên thấy căn phòng nhộn nhịp hẳn. Thắc mắc hỏi thì được một chị năm ba trả lời:

“Em xem thử mình có bị mất gì không, hình như chúng ta vừa bị trộm”

Liên hốt hoảng chạy về chỗ để hành lý, lục lọi một hồi rồi cô bé mới chột lá toáng lên:

“Thôi chết rồi, tiền làm thêm và tiền để dành của em mất hết cả rồi?!”

“Sao? Có thật không?”

Liên ngồi bệt xuống òa ra nức nở, những người bạn của Liên thay phiên nhau an ủi cô bé, nhưng nỗi tiếc nuối cứ làm cho Liên khóc mãi không thôi.

Kiểm tra kỹ mới biết chẳng có ai mất mát gì cả. Ai cũng cất kỹ đồ đạc và khóa chốt cẩn thận. Chỉ có mỗi Liên dùng chung khóa với cô

bạn đó mới bị lấy hết tiền bạc. Hành lý của cô ta đã được đem đi từ trước, nhân lúc dụ khị được Liên chùn chân ở câu lạc bộ thì cô ta đã tìm cách lén về nhà, trộm tiền rồi chuồn đi. Cùng lúc đó, quán CD shop cũng chuyển địa điểm đến một nơi xa hơn, Liên không theo được, thế là cô bé cũng đành nghỉ việc. Tài chính eo hẹp cộng với số học phí đại học sắp đến kỳ phải chi nộp. Liên nhất thời lâm vào thế bí, cô bé đành phải hỏi mượn các cô bạn cùng phòng. Dù hết lòng giúp đỡ nhưng cái gì cũng phải có giới hạn. Cố lắm Liên mới giải quyết được phần học phí, nhưng sinh hoạt ăn ở thì phải làm sao? Còn chưa nói cô bé phải kiếm tiền trả nợ lại cho các bạn nữa. Cảm thông với hoàn cảnh của bạn mình. Hà, một cô bạn gái khá thân học cùng lớp thường xuyên an ủi và động viên Liên.

“Thôi đừng buồn nữa, từ từ thì cũng kiếm được tiền thôi”

“Nhưng làm thế nào chứ, mình đang rối lắm, chẳng biết làm sao cả”
Liên than thở

“À, hay là thế này, mình có một ông chú là thầy trong chùa, ngày mai là ngày xuống tóc của một số tăng lữ mới. Tụi mình vào chôm số tóc đó rồi đem bán cho mấy tiệm nối tóc, cũng được kha khá đó nhen.”

“Nhưng làm sao lấy được ?” Liên hỏi hộp hỏi

“Ừm, có cách, chiều mai Liên rảnh không, đi với Hà”

Theo như lời hẹn, hai cô gái gặp nhau ở trước cổng siêu thị. Họ cùng đi dạo và ăn tối với nhau. Liên hơi bối rối và nói nhỏ với Hà khi cả hai đang ở trong một quầy bán đồ lưu niệm:

“Ê, sao Hà bảo mình đi xin tóc mà”

“Trời đất” Hà ngạc nhiên nói lớn “ai bảo ‘xin’ lúc nào đâu, chôm chứ sao mà xin được”

Nói xong cô bé nhe răng cười tinh nghịch. Liên cứ riu riu đi theo như cái đuôi của bạn mình. Cho đến khoảng bảy giờ, Hà rủ Liên về

nhà và bảo:

“Tối nay ba mẹ Hà đi làm ca đêm hết rồi, mỗi mình Hà ở nhà. Tối nay Liên qua nhà Hà ngủ nha”

Liên thoát đầu còn hơi băn khoăn nhưng do Hà cứ nói mãi nên Liên đành chậm rãi gật đầu. Hai cô bé ở chơi với nhau trong nhà đến cỡ chín giờ hơn, thấy Hà không nhắc gì về việc “chôm tóc”, Liên sốt ruột liền hỏi:

“Nè, sao Hà bảo là mình đi chôm tóc mà, có đi thật không vậy ?”

Hà đang ngồi đung đưa chân trên ghế sa-lon, cô bé tỏ ra lười nhác liếc cái đồng hồ treo tường. Cô bé thở hắt ra rồi phóng mình khỏi ghế.

“rồi, đi thôi”

Hà dùng xe máy chở Liên đến gần một ngôi chùa khá cũ kỹ. Con đường lạ hoắc lạ huơ, lại còn cực kỳ khó đi. Nếu Hà không chỉ thì chắc chẳng bao giờ Liên biết có ngôi chùa này. Nó nhỏ và nằm sâu trong một con đường làng chưa được tráng nhựa. Sân chùa im ắng không một bóng người. Hà suýt nhẹ rồi cho xe vào một góc tối.

Dân ở đây cũng ngủ sớm chẳng kém gì khu nhà mà Liên đang trọ. Mới (bb) gần chín rưỡi mà chỗ nào cũng thấy tắt đèn tối thui, chỉ có ánh đèn đường leo lét, soi còn không đủ đám lá cây ven lề nữa là. Hai cô bé kéo nhau chạy vụt vào một ngõ tắt, Liên rùng mình khi thấy hai bên cạnh mình toàn lá là lá. Gió lạnh cứ lùa vào xào xạc làm Liên chột cảm thấy ớn lạnh. Rốt cục thì Hà cũng dừng lại và dặn dò Liên:

“Nghe nè, tóc người ta cất trong khu nhà kho, Liên đi theo mình và đừng hỏi gì hết, nghen”

Liên ậm ừ. Hà luồn mình qua một cái cửa hẹp, sau đó nắm tay Liên kéo qua luôn. Bên trong cánh cửa trồng một loài hoa gì đó, tối quá nên Liên chẳng thể nhận dạng rõ ràng được. Chỉ biết chúng có rất nhiều gai và mọc um tùm xung quanh. Rất dễ chạm phải.

“Cẩn thận nhen” Hà thăm thì

Liên cố lắm mới vượt qua được đồng hoa đầy gai bụi đó, nhưng vô tình, một sợi gai móc phải mái tóc dày của cô bé.

“ôi” Liên kêu lên đau đớn

“sao thế ?” Hà dừng lại hỏi

“mình bị kẹt, nó níu tóc mình”

“để mình xem”

Hà nói rồi quay người lại. Cô bé lẹ làng vung tay, lập tức máu tóc tuột ra khỏi cành gai ngay. Liên cảm ơn rồi nhanh chóng theo bạn chạy ra khỏi chỗ đó. Cả hai cùng nhau chạy rón rén trong bóng đêm u tối, vàng trắng tắt lịm trong những đám mây dày đặc. Chỉ có bóng điện đường leo lét chỗ sáng chỗ không. Ngôi chùa này trông vậy mà rộng khiếp, Liên nghĩ bụng, đi lâu thế rồi mà còn chưa tới được nhà kho. Hà thì không để ý gì nhiều, chỉ cắm cúi chạy theo lối vòng, khễ khàng tới mức Liên hơi nghi ngờ rằng, cô bé này có khiêu đi ăn trộm.

Cuối cùng, hai người dừng lại ở một cánh cửa gỗ, trông cũ và hơi mục. Cánh cửa bị khóa trái bằng một thanh gỗ trắng chắn qua. Hà nguyền Liên một cái rồi hai đứa cùng dùng sức, đẩy thanh gỗ sang một bên. Cánh cửa mở toang, hai đứa lèn vào ngay, Hà cẩn thận khép cửa lại rồi nhảy vào trong lục lọi cái gì đó. Choang, một luồng sáng vàng chóa chiếu thẳng vào mặt Liên, cô bé theo phản xạ lấy tay che lại ngay.

“Ở đâu ra vậy ?” Liên hỏi

“Trong này chứ đâu, lúc trước mình đã từng làm việc này hai lần rồi” Đúng là có kinh nghiệm có khác, không hiểu bán được bao nhiêu mà chịu khó ghê vậy.

“Nè, sao Hà bảo chú Hà là thầy trong chùa mà”

“Mình nói giỡn đó, làm gì có chú bác nào ở đây”

Câu nói của Hà làm Liên giật thót

“Thế... thế” Liên lấp bắp

“Không sao đâu” Hà quay lại nháy mắt trấn an cô bạn gái của mình
“mình đã bảo từng làm hai lần rồi mà”

Đã đến nước này thì còn làm gì hơn được nữa, chẳng lẽ dùng dùng làm mặt giận rồi bỏ về. Liên thở dài tiếp tục đi theo bạn, tuy trong bụng lúc này rối như tơ vò.

Đồ đạc trong phòng được xếp khá ngăn nắp và gọn ghẽ. Bàn ra bàn, ghế ra ghế. Hà chỉ Liên đi đến một cái tủ gỗ. Tủ khá nhỏ và không có khóa. Liên đứng cầm đèn rọi sáng cho Hà dễ làm việc. Bàn tay Hà cứ thoăn thoắt, mò chỗ này rồi mò chỗ kia. Bỗng cô bé kêu lên khoái chí rồi chỉ vào trong một cái hộc tủ:

“A, đây rồi!”

Những tưởng Hà sẽ mò vào góc tủ đó nhưng cô bé cho tay vào một hướng khác. Có một cái ngăn ở phía trên, bị bóng tối che khuất làm Liên tưởng chỗ đó trống. Hà cầm lên một cái bịch tròn gói bằng giấy trắng.

“Nè” Hà mừng rỡ đưa cái gói ra trước mặt Liên, khoe

“Ủa, mình tưởng bạn lấy trong kia cơ mà”

“Đâu cơ ?” Hà nhướn một bên chân mày, tỏ vẻ thắc mắc

Liên chỉ về phía hộc tủ, tối thui và chẳng có gì cả. Liên chưng hửng, vậy mà mới nãy đây cô bé còn thấy cái gì đen và ong óng.

“Thôi, xong, về thôi” Hà hất đầu ra phía trước ra hiệu

Liên soi đèn sáng tỏ cánh cửa, Hà thoải mái vừa đi vừa trò chuyện, nhưng khi cô bé vừa chớm tay để mở cửa thì...

Cạch

Ai đó đã khóa ngoài lại mất rồi.

“Thôi chết” Hà hoảng hốt thì thầm “ai đó nhốt chúng ta rồi”

Ai là ai đây trời? Liên bất chợt thấy đầu nặng trĩu, cô bé bắt đầu lo lắng và rửa thềm cái vụn trộm tóc ngu ngốc này. Giờ này mà bị nhốt thì làm sao? Trong lúc đang bấn loạn thì có tiếng khìn khịt vang lên.

Một con chó từ đâu sủa lên ăng ẳng làm Liên thót cả tim.

“Ê, cửa không khóa, là do mình đẩy mạnh nên bị kẹt thôi” Hà chọt nói làm Liên dịu xuống, nhưng còn con chó thì tính sao?

Hà đưa tay lên miệng làm dấu ‘suyt’, cô bé áp mắt vào một cái lỗ nhỏ quan sát. Một lúc sau, Hà nói nhanh:

“Không có chi, con chó nhà hàng xóm, nó đi rồi”

Liên nghĩ bụng:

“chó hàng xóm mà đi giữ nhà cho chùa, hết biết”

Hai cô bé chờ một lúc cho thật sự yên tâm rồi mới bắt đầu thò mình ra khỏi cửa. Liên thề, lần này là lần đầu cũng là lần cuối. Chẳng bao giờ cô bé đồng ý bất cứ lời đề nghị nào của bạn bè nữa.

Ngay sáng hôm sau, Hà chở Liên đến một tiệm nối tóc ở gần đường Nguyễn Thị Minh Khai. Liên không thể ngờ, người ta lại có thể mua số tóc đó với một giá hời như vậy. Liên nhận một nửa và cảm thấy cũng đủ để trả tiền thuê nhà tháng này, còn để trang trải cho một số món khác nữa.

Vài tuần sau, nỗi ám ảnh về tiền bạc lại quay về với Liên. Chưa năm ấm chỗ được một thời gian, số tiền trong túi của cô bé lại phải nói lời biệt ly với cô chủ. Liên lại mệt mỏi và bắt đầu tìm kiếm công việc làm thêm. Một hôm, không hiểu trời xui đất khiến thế nào, Liên lại đi ngang qua con đường có tiệm nối tóc hôm nọ. Thoạt đầu cô bé cũng không để ý, nhưng đột ngột bà chủ chạy ra ngoắt Liên lại, cô bé mới thậm thụt bước lại vào trong tiệm.

Bà chủ mời Liên ngồi và bắt đầu nói chuyện với Liên về chuyện tóc tai hôm trước. Liên cứ ngỡ bà này đòi lại món tiền vì số tóc đó không hợp vệ sinh chẳng? Rủi mà như vậy thì cô bé biết đường đâu mà nói hả trời. Nhưng cũng may, bà ta chẳng đả động gì tới chuyện đó cả. Mà không hẳn là không đả động, chỉ là bà ta muốn hỏi Liên còn muốn bán tóc nữa không thôi.

“Thế cháu không có ý định bán thêm à?” Bà chủ hỏi, vẻ hy vọng

“Không ạ” Liên thành thật trả lời

“Thế thì tiếc nhỉ?” Bà chủ chất lưỡi

“Nhưng tóc cần thế hờ cô?”

“Cần chứ” Bà chủ kêu lên “thường thì có thể dùng ni-lông, nhưng nếu có tóc thiệt bán thì tốt”

Liên tạm biệt bà ta sau vài phút trò chuyện. Công nhận là cô bé có hơi tiếc thật, nhưng chẳng biết làm sao. Liên chậm rãi lái chiếc xe đạp về hướng nhà trọ, nhưng trên đường đi, cô bé bất ngờ nhìn thấy bà cụ trên chuyến xe bus hôm nào. Bà ta đứng bên vệ đường và nháy mắt với cô bé. Ồi, bà ta vừa nháy mắt ở đằng xa kia. Liên nín thở thắt xe lại. Cái nháy mắt của bà cụ làm Liên có cảm giác hơi ngộp, không biết vì sao.

Nhưng cô bé lấy lại bình tĩnh một cách nhanh chóng rồi lượn xe về phía bà cụ. Bà ta gật đầu chào Liên, bà hỏi, giọng vẫn rất ấm áp và ân cần:

“Chào cháu, cháu còn nhớ ta không?”

“Cháu nhớ ạ”

Thì ra bà cụ bị trật chân giữa đường và không có tiền đi xe. Liên tình nguyện chở bà cụ về đến tận nhà. Cô bé đèo bà đi đến hết hai con đường lớn, Liên không biết nhà bà cụ lại xa thế. Nhưng càng đi, cô bé lại càng thót bụng. Con đường đến nhà bà cụ này, y hệt con đường mà lần trước nhỏ Hà dẫn Liên đi chôm tóc, nói cách khác, Liên đang trên đường đến ngôi chùa nọ.

Định bụng sẽ để bà cụ ở gần một chỗ nào đó rồi đạp xe về ngay, Liên quả thực không muốn nhìn lại ngôi chùa đó một chút nào nữa. Nhưng nhìn bà cụ ốm yếu, cứ ngã vào người mình, lúc nhìn Liên thì bà già lại móm mém cười, Liên không nỡ.

Ghét của nào trời trao của ấy, quả đúng ngay chốc con hẻm tạt vào ngôi chùa. Liên bạo dạn hỏi:

“Bà sống ở đâu vậy ạ?”

“Bà ở trong chùa cháu ạ”

Tim Liên giật thót lên một cái thật mạnh. Thôi rồi, đừng nói bà ở trong cái nhà kho hôm nọ luôn nha, Liên thầm khẩn trời, hy vọng không phải vậy. Bà cụ bảo Liên dựng xe ở một góc tường gần chùa rồi dìu bà đi sâu vô trong. Trời buổi sáng làm Liên đỡ sợ hơn, nhưng ngôi chùa này có cái gì đó là lạ. Ai đời lại xây một cái chùa nhỏ xíu mà mấy cái nhà xung quanh lại bự tổ chẳng vậy nè. Cũng còn may, bà cụ không bắt Liên dắt lại cái nhà kho đó mà dẫn cô bé queo vào một đường luống của sân sau chùa. Trong đó hơi hơi giống như một cái hầm nhỏ vậy. Trần nhà mục nát và thoảng khói. Giường và bếp đặt gần cạnh nhau, cứ như thể bà cụ vừa ăn vừa ngủ ở đây luôn vậy.

Liên dìu bà lên giường nằm nghỉ rồi vội xin phép ra về ngay, nhưng bà nắm tay Liên bảo nán lại một chút. Không dám làm phiền lòng bà cụ, Liên đành ngồi một góc ở cuối giường tán gẫu với bà già. Cũng chẳng có chuyện gì nhiều để mà nói, ngoài mấy chuyện hỏi thăm lật vặt, Liên chỉ biết đáp hờ cho xong. Cô bé chỉ mong bà cụ than buồn ngủ để mà Liên có cớ ra về. Nhưng mà bà già càng lúc càng tỉnh ra như sáo, khuôn mặt hom hem dường như phồng ra lúc vui vẻ, chắc đã lâu rồi bà không nói chuyện nhiều với ai. Liên nghĩ bà ấy sống một mình vì chung quanh chỉ xếp một cái giường duy nhất, giường lại nhỏ nên chắc chẳng có ai xin nằm ké. Bà cụ quả là sống một thân một mình thật. Liên chợt nhớ đến bà ngoại của mình rồi tự chặc lưỡi “tội nghiệp”.

“a, hôm nọ, cháu và bạn cháu đến đây lấy tóc phải không?”

Liên giật mình, miệng cô bé há ra. Câu hỏi này của bà cụ như một cú nhéo mạnh. Trời đất, làm sao mà bà ấy biết vậy cà?

“Đừng sợ” Bà cụ cười hì hì “lấy thì lấy, có gì mà ngại hờ cháu”

Liên cười trừ, khuôn mặt vẫn còn hơi đỏ nhưng hơi thở cũng nhịp

đều hơn. Hình như bà ấy không có ý bắt chẹt Liên, nhưng mà sao Liên cứ cảm thấy chột dạ hoài. Có cái gì kỳ lắm đang xảy ra.

“Thế cháu bán được bao nhiêu?”

“Cũng ít thôi ạ” Liên đáp lí nhí

“Ừm, từng đó thì thấm là bao, có muốn nữa không bà cho thêm”

Mắt Liên mở lớn, chợt quên mất cái sự lo lắng nãy giờ của cô bé:

“Thật hả bà”

“Ừ” Bà cụ gạt đầu cười hiền

“Nhưng mà...” Liên nói một cách khó khăn, nhìn cô bé có vẻ trần trờ lắm, cứ làm như đang chuẩn bị nhận của nả gì ghê gớm lắm vậy.

“Có gì đâu, bà biết cháu là một cô gái ngoan, để bà cho cháu cái này”

Bà cụ chồm lên, kéo chiếc chiếu trên đầu giường ra, để lộ một cái kéo ngọn hoắc. Thân cây kéo làm bằng gỗ mộc, dẻo gọt một cách rất tỉ mỉ và trau chuốt. Hai lưỡi kéo không đều nhau nhưng có vẻ rất bén. Bà cụ cầm cái kéo lên, mò vào trong túi lấy ra một mảnh vải khô rồi quần mũi kéo lại, cột cứng ngắt. Bà đưa cái kéo cho Liên, cô bé nhận mà mắt cứ mở lớn hết sức kinh ngạc.

“Ơ, bà cho cháu cái kéo ạ?”

“Ừ” Bà cụ lại đáp

“Nhưng...để làm gì ạ?”

“Để từ từ bà nói cho mà nghe” Bà cụ ôn tồn đáp “hồi xưa ấy, mẹ của bà lúc chiến tranh có nhặt được của người ta một nén vàng. Bà ấy dùng toàn bộ số vàng đó mua nhà, mua cửa, sắm sửa đủ thứ. Rồi vào một ngày mừng ba tết, có một cô đồng tìm đến, hỏi xem mẹ bà có cần mua gương không. Mẹ bà từ chối nhưng vẫn mời cô đồng uống nước và ăn bánh. Cô đồng không nói gì, ăn hết phần bánh của mình và xin một cái hộp diêm đem về. Kể từ hôm đó mẹ bà làm ăn ngày càng khó khăn và nợ nần chồng chất. Bao nhiêu của nhà đem gán hết để trả nợ. Rốt cục chỉ còn mỗi một cái kéo. Mẹ

bà buồn phiền quá nên bỏ quê đi mất biệt, gửi bà cho một cô hàng xóm nuôi hộ. Nói là nuôi hộ nhưng thực ra là để bà đi ở đợ cho người ta. Mẹ bà chỉ đưa cho bà cái kéo đó để giữ làm tin. Sau này, cô đồng lại tìm đến bà và hỏi thăm. Cô đồng bảo là lỗi của cô nên nhà bà mới tán nghiệp, nên cô muốn giúp đỡ. Cô hỏi bà còn cái gì quý thì đưa cho cô mượn, bà liền đưa ra cái kéo. Cô đồng xem cái kéo rồi dùng tóc lau nhẹ hai cái lưỡi. Lúc đó bà còn không hiểu nhưng mà về sau, bà lấy cái kéo đó cắt đồ, cắt thứ gì là nói dài ra lại thứ ấy. Ngoài mấy đồ cứng, tiền và thức ăn, thứ gì mềm như sợi chỉ, cắt ra là dài lại ngay.”

“thật thế hả bà”

“nhưng mà người có duyên thì mới cắt được, cháu à”

“vậy sao bà tặng cho cháu”

“Bà không xài được cái kéo này nữa, bà già rồi cháu ạ, từ khi gặp cháu, bà đã muốn tặng cháu cái kéo, chắc là cái duyên đấy cháu ạ”

“nghe bà dặn này” Bà cụ đột nhiên nghiêm giọng “cái kéo này, cháu cắt tóc của ai thì phải nhặt cho bằng hết số tóc đó, không được chừa lại một sợi nào, nếu mà chừa lại là không xong đâu. Và nhất định, cắt ai thì cắt, cấm tiệt không được tự cắt tóc của mình.”

Nói xong rồi bà cụ lại tỏ vẻ mệt và muốn Liên đi về. Cô bé chững hững khi thấy mình bị đuổi về bất ngờ như thế, cô bé đành chào bà lão rồi ra dắt xe đạp về nhà trọ. Trên đường đi, Liên cứ thắc mắc mãi, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. Thời đại nào rồi mà còn mấy cái chuyện quái quỷ như thế. Liên nghĩ rồi phì cười trước lời nói của bà cụ, thế mà suýt nữa cô bé lại tin cơ đấy. Nhưng mà cô bé vẫn cắt cái kéo trong túi không dám vứt, nhờ mà sau này gặp lại, bà cụ lại đòi thì biết làm thế nào.

Hôm sau đi học, Liên kể chuyện này với Hà nghe, nghe xong cô bạn tỏ ra rất kinh ngạc:

“Ừa, sao lạ vậy”

“Cái gì mà lạ ?”

“Mình đâu biết trong chùa có cái đường luồng như thế”

“Trời đất” Liên bĩu môi “cứ làm như Hà sống trong đó không bằng, hôm nọ bảo chú Hà là thầy trong chùa mà có thấy đâu”

Hà cười giả lảng, nhưng vẫn một mực khẳng định không có một cái đường luồng nào cả. Để chứng minh, Hà quyết lôi Liên tới lại chỗ đó cho bằng được. Liên chịu bạn, một phần có ý muốn trả lại cây kéo cho bà cụ. Nhưng khi đến nơi, tìm Liên nhưng muốn vắng ra khỏi lồng ngực. Quả đúng như Hà nói, chẳng có cái đường luồng, cũng chẳng có cái nhà nào như căn hầm trong chùa cả. Hỏi sư tăng trong chùa, họ đều lắc đầu không biết có bà cụ nào sống quanh đây. Liên chợt cảm thấy lạnh buốt sống lưng, chẳng lẽ nó nằm mơ?

Nhiều tuần sau đó, Liên cố quên đi chuyện vớ vẩn này, bắt đầu sinh hoạt này như bình thường, Hà cũng chẳng đã động gì đến mấy cái vụn tóc tai nữa. Nhưng sống thì vẫn sống nhưng đời sinh viên làm sao sống không cần tiền. Liên lại xa nhà, lạ nước lạ cái, đụng cái gì cũng tiền, tiền. Hết tiền là sống không nổi, thời hạn trả tiền nhà tiếp theo đã đến mà Liên chẳng thể tìm ra công việc gì có lương đủ cao một chút. Chỗ nào cũng bắt chẹt, thời gian làm thì còn đòi hỏi chiếm nhiều hơn thời gian học, làm sao mà nhận?

Tối hôm đó cả mấy người kia ngủ hết. Chỉ còn mỗi mình Liên trần qua trở lại cũng chẳng tài nào nhắm mắt lại nổi. Vô tình, cô bé lại moi chiếc kéo kia ra. Thỉnh thoảng những lúc túng thiếu như vậy, cô bé lại nghĩ phải chi nó cắt tóc, tóc lại dài ra lại thì cũng hay. Xoẹt ra xoẹt vào, Liên vui tay rồi nổi máu bạo. Cô bé lén trườn ra khỏi nệm, nhẹ nhàng xé tấm vải buộc mũi kéo đi rồi chui qua tấm màn của người bạn nằm sát bên cạnh. Liên liếm môi rồi chờ cho tới kia cô gái kia trở người, để lộ mảng tóc bóng nhờn được dập lảng trơn. Liên

nhìn quanh để chắc chắn thêm một lần nữa rồi liều mạng xén đi một ít ở đuôi tóc. Trước cặp mắt kính ngọc của Liên lẫn ánh trăng thỏ thẻ chiếu vào. Số tóc bị cắt đi bỗng đâm dài ra như cũ. Hết như một cuộn phim quay chậm, mấy mẩu tóc con con trườn ra như mấy con rắn nhỏ xíu, đâm dài ra tới khi bằng mức bị cắt lúc này mới thôi. Liên hít mạnh một hơi rồi không hiểu sao, cô bé sợ hãi nắm chặt mũi kéo rồi quay về giường mình. Liên cắt ngay cái kéo đi vào trong ba lô hành lý rồi trùm mền cố ngủ. Cô bé vừa mừng lại vừa sợ. Nhưng mừng chỉ một mà lo tới mười. Nỗi lo vô hình cứ bám lì lấy não Liên. Cô bé định bụng sẽ kể cho Hà nghe, nhưng lại không dám.

Vài hôm sau, cô chủ nhà bắt đầu đến thu đợt tiền nhà cuối tháng. Mọi người ai cũng trả trừ Liên và một chị năm ba. Cô chủ nhà tỏ vẻ khó chịu và hẹn sáng mốt sẽ lên lấy. Liên buồn rầu nghĩ xem có nên viết thư gửi về cho cha mẹ dưới quê không. Nhưng mà cô bé hiểu tình cảnh lúc này dưới quê còn khó khăn biết bao nhiêu, Liên không muốn làm thế một chút nào. Túng quá làm liều, Liên chợt nhớ đến cái kéo, cô bé quyết định tối nay sẽ hành động.

Trăng đêm nay có vẻ sáng hơn mọi lần, đúng như thường lệ, cứ chín rưỡi là người dân bắt đầu tắt điện đi ngủ. Mấy cô gái cùng trọ trong căn nhà quây gì thì quây, đến mười một giờ là mạnh ai lặn quay ra ngủ phần người ấy. Liên cố căng mắt ra, cô bé cũng bỏ mừng và đi ngủ hết như những người khác, nhưng trong tay cô bé nắm chặt cái kéo cán gỗ và chờ đến nửa đêm tối mịt. Bóng đêm heo hắt làm Liên cảm thấy rờn rợn, nhưng hình như thủ phạm bao giờ cũng can đảm hơn là nạn nhân. Liên kéo mùng rồi thậm thụt bước qua phần nệm của cô bạn kế bên. Liên thử sẵn một tờ giấy A4, cô bé lại chờ cho đến khi người bạn trở người nằm một bên mới dễ hành động. Mái tóc dài óng mượt lại đập vào mắt Liên, làm việc này có hơi điên thật, nhưng trước mắt Liên giờ đây chẳng phải là

tóc nữa, mà cô bé ép mình nghĩ đây là một cuộn tiền. Thế là...

Xoẹt...

... Xoẹt...

Xoẹt...

Mũi kéo bén ngót tung ra khẹp vào đều đặn và ngọt xót. Liên cố cắt thật chậm để không gây ra tiếng động, rồi y như lần trước, chỗ tóc bị cắt đi dần dần đâm dài ra, nhưng không nhanh như hôm nọ, nó mọc một cách từ từ và chậm rãi. Liên nhanh chóng gói mớ tóc cắt được vào tờ giấy A4 rồi nhanh nhẩu nhét nó vào ba lô, nhưng lúc này Liên hơi bồn chồn nên nhớ đập vào một cái bao kêu lên tiếng 'soạt'. Cô bạn kia trở mình, Liên lẹ làng trườn vào trong nệm và quán chặt mền lại, chỉ chừa một lối hở để quan sát. Cô bạn đó vươn mình lên rồi theo thói quen, cô ta làm động tác vuốt tóc, nhưng hơi ôi, hình như cô ta cảm thấy được. Mắt của cô bạn mở rộng, cô ta hoảng hồn chụp lấy mái đầu của mình rồi hét toáng lên, Liên điếng người vùng mền choàng dậy, cả bốn người kia cũng bật đèn lên luôn. Mọi người hốt ha hốt hải hỏi cô bạn có chuyện gì, cô ta mếu máo rặn ra từng chữ:

“Coi này, tóc, tóc của tôi... ỦA??”

Mái tóc của cô ta đã kịp dài ra lại ngay kia ánh đèn được bật lên. Mọi người thi nhau mắng cô ta ngủ mớ rồi lại lui cui tắt đèn ngủ lại. Liên thờ một hơi dài, cô bé mệt mỏi chui vào mùng, sự sợ hãi làm con người ta muốn lụi cả đi...

Thế là ngay hôm sau, chờ cho các bạn đi hết, cô bé moi xấp giấy A4 có chứa mớ tóc cắt được hôm qua ra đem bán. Đến hạn nộp tiền nhà, chỉ có mỗi Liên có tiền để đưa cho bà chủ, còn chị năm ba kia vẫn chẳng có xu nào.

Người ta bảo ăn trộm quen tay, ngủ ngày quen mắt. Bén mũi tiền, Liên bắt đầu thấy mọi chuyện dễ dàng và ổn thỏa. Thời gian làm mòn đi tất cả, kể cả sự hồi hộp và hoảng sợ. Liên ngày càng dạn dĩ

hơn. Bao nhiêu khoản tiền phải nộp càng thôi thúc cô bé thực hành phi vụ tiếp theo. Lần này phải làm một mẻ thật lớn rồi thôi. Tối hôm đó, Liên dùng cây kéo cán gỗ bắt đầu cắt trộm tóc của hầu hết tất cả mọi người. Tiếng xoèn xoẹt lạnh lẽo cứ lặng lẽ vang lên. Hết đợt tóc này lại đến đợt tóc kia rơi xuống, bao nhiêu đợt tóc đổi lấy bấy nhiêu đấu gạo, đấu tiền. Liên vui mừng vì không những bản thân có thêm thời gian dư dả để học hành mà còn có cả mớ tiền cứ xủng xoảng trong túi. Cô bé thi thoảng còn gửi tiền về cho cha mẹ với lý do làm thêm được rất nhiều tiền. Lại còn gởi hẳn cho mẹ một bộ tóc giả dày và đen óng nũa chứ. Mấy người bạn cùng chỗ trọ cứ khen Liên biết làm việc, kiếm được nhiều tiền. Họ chẳng bao giờ cảm thấy tóc trên đầu mình ít hơn vì chiếc kéo chẳng bao giờ tỏ ra hư hại.

Cuộc sống cứ thế mà tiếp diễn, cho đến một hôm...

Hôm nay bắt đầu ngày lễ Noel, mọi người trong căn nhà trọ không đi chơi đâu mà mua thức ăn về cùng nấu và ăn chung. Căn nhà hôm đó tỏ ra rất nhộn nhịp và vui vẻ, đột nhiên, một chị năm hai cần cắt một củ hành to nhưng tìm không ra một cây dao nào. Liên nghĩ cây kéo của mình cắt thức ăn thì không làm chúng dài ra được, nên hào phóng rút kéo ra cho bạn mình mượn. Một chút sau, có tiếng xoèn xoẹt cất lên, Liên giật nảy mình. Có tiếng cười ồ ré lên, thì ra cô bạn đó vừa chọc Liên, cắt đi một ít tóc ở sau ót cô bé. Liên hét lên hoảng sợ làm những người kia nín bật tiếng cười, họ không hiểu tại sao Liên lại sợ hãi đến vậy. Về phần Liên, cô bé ngại mái tóc sẽ dài ra trước mắt của mọi người nên viện cớ đau bụng chạy ngay ra ngoài, cô bé giựt phăng cây kéo từ tay chị năm hai kia. Những người còn lại tỏ ra hơi hoang mang và chưng hửng. Liên núp ra phía sau nhà và vội vã kiểm tra mớ tóc của mình. Trời

đất, ánh đèn đường chiếu vào càng làm rõ mái tóc của cô bé, nó không dài ra mà thay vào đó, có một nén vàng nhỏ óng ánh dính trên vai áo của Liên. Cả đời Liên chưa bao giờ thấy vàng, chỉ cắt có một xú xiu tóc và Liên có luôn cả gần một nén vàng.

Kể từ sau hôm đó, Liên trở thành một cô sinh viên giàu có, cô bé bỏ tiền mua hẳn một chiếc laptop và sắm sửa đủ các bộ quần áo hàng hiệu cho mình. Thịnh thoảng còn tỏ ra hào nhoáng cho một số những người bạn thân trên lớp vay nữa. Ăn thì toàn là đồ hảo hạng. Hà và Liên lúc nào cũng cặp kè đi chung với nhau, cô bé kia từ khi thấy Liên giàu lên đột xuất liền kiếm cớ, lúc nào cũng gài Liên khai ra cách kiếm tiền. Một lần vui miệng, Liên kể lại cho Hà nghe về bà cụ hôm nào, Hà gật gù rồi xin Liên cho xem cái kéo.

Kể từ lần đó, Hà tỏ ra cực kỳ thân mật với Liên, liên tục giúp đỡ Liên trong học tập và ân cần lo lắng cho cô bé. Liên không để ý nhiều vì nghĩ Hà là một người bạn tốt, vì thế cô không ngại chia sẻ những lời dặn và bí mật về cây kéo với bạn mình. Một hôm, Hà bảo bố mẹ cô lại đi công tác xa mà Hà thì không muốn ngủ một mình, vì thế cô ta muốn Liên lại nhà ngủ đỡ một bữa.

Chiều bạn, Liên xách theo một bộ đồ và đồ dùng cá nhân sang nhà bạn ngủ. Cô bé không quên mang theo cái kéo quý. Hà mang ra hai ly nước cam mời Liên uống, không một chút nghi ngờ, Liên đưa ly nước của mình lên miệng tu vài hớp. Sau đó, Hà bảo hơi mệt và muốn lên giường ngủ ngay. Cả hai tắt đèn nằm bên cạnh nhau, Liên ngủ nhanh hơn và không biết lý do gì, cô bé nằm ngủ say như chết, chẳng nhớ gì cả. Hà nhân lúc Liên thiếp đi liền lục túi, moi ra cây kéo cán gỗ. Cô ta cũng vào phòng riêng của mình, lấy ra một cái kéo y hệt, tuy màu gỗ hơi khác một chút. Hà tráo cây kéo giả nhét và trong túi xách của Liên rồi yên tâm leo lên giường nằm ngủ cùng bạn.

Sáng hôm sau, khi đánh răng, Liên cảm thấy hơi choáng và khó

chịu. Cô bé kiểm tra đồ đạc trước khi về và không nghi ngờ gì cả. Hà lúc đầu có hơi lo nhưng khi thấy Liên không phát hiện điều gì, cô ta cũng bớt sợ đi.

Những ngày sau đó Hà không còn tỏ ra thân thiết và cặp kè với Liên nữa, cô ta lập cho mình nguyên một hội bạn, giàu có và kهنh kiệu. Liên không để ý vì cho rằng bạn mình đã thay đổi. Thực chất Hà không hề gây sự với Liên và cả hai thỉnh thoảng cũng đi chơi và trò chuyện với nhau. Vì thế, chẳng bao giờ Liên thấy xích mích với Hà cả. Chỉ đến một thời gian sau, Liên bắt đầu cần sử dụng lại cây kéo của mình, cô bé mới vỡ lẽ ra tất cả. Tối hôm đó, Liên dùng kéo cắt một mảng tóc của cô bạn năm hai như thường lệ, và không thể ngờ rằng, số tóc đó không mọc ra lại.

Hoảng vía, Liên vội vã giấu đi số tóc cắt được vào bao giấy rồi trốn đi ngủ. Cả buổi đêm, Liên suy nghĩ và nhận ra sự giàu sang đặc biệt của Hà, cô bé thậm so sánh giữa Hà và bản thân, một lúc sau đã nhận ra sự giống nhau của cả hai. Quả nhiên, Liên chồm dậy và soi đèn nhìn kỹ cây kéo, mũi của hai lưỡi kéo dài hơn và đều hơn cái kéo thật của Liên, vả lại cây kéo này có cái cán xạm màu chứ không trắng như cái kéo thật. Liên điên tiết, vừa sợ hãi lo cho mái tóc của người bạn nằm bên cạnh, vừa tức con nhỏ Hà ranh mãnh, láu cá. Ngay sáng hôm sau, Liên đã nghe thấy tiếng hét vang trời của cô bạn nằm bên cạnh. Mọi người ồ à liên tục, chỉ riêng cô bạn đó nằm khóc bù lu bù loa. Mái tóc bị sờn đi trông cực kỳ gợn ghiếc, chẳng ra hình thù nào cả. Liên nuốt nước bọt và lên đi đến trường. Liên lôi Hà vào một góc lớp và bắt đầu tra hỏi:

“Nè, nói thiệt đi, Hà lấy cây kéo của Liên phải không?”

“Kéo gì nhỉ, Liên nói gì thế?” Hà tỏ ra khinh khỉnh và xem thường vẻ mặt của Liên

“Đừng có giỡn, biết điều thì trả đây, đừng để tôi làm to chuyện”

“Làm to chuyện gì?” Hà nổi xung “bị điên hả, mới sáng mà cà giựt,

ngon nhào vô coi thử”

Liên tức tối bỏ đi, để lại Hà khoái trá đứng ở góc lớp nheo mắt nhìn Liên chằm chọc. Kể từ sau lần đó, Liên và Hà cắt đứt hoàn toàn tình bạn, cả hai coi nhau như kẻ thù. Những người bạn của Liên cũng dần cảm thấy ghét tính cách của Hà. Càng ngày, cô ta càng làm ra vẻ khó ưa và kênh kiệu. Cô ta sấm sửa và trang điểm lòe loẹt, làm ra vẻ một dân chơi thứ thiệt, coi thường tất cả những người bên cạnh. Đến một ngày, Liên ngồi trò chuyện phím với Loan, Huệ, hai người bạn khác của Liên:

“Nè, mấy bạn có nghe tin gì chưa” Loan hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng
“Tin gì?”

“Nghe nói giờ đây hả, khu phố mình nổi tiếng về việc con gái đi nối tóc đó”

“Vậy hả?” Liên chột dạ

“Ừm” Loan gật gù “ai cũng đổ về đây đi nối tóc, không hiểu tóc ở đâu mà người ta nối nhiều vậy ha”

“Đừng có nói mấy chuyện này, xui xẻo lắm” Huệ gạt đi

“Sao vậy ?” Liên giật mình hỏi

“Nghe nói ấy hả, hồi xưa cũng có một vụ như thế. Người ta bảo rằng, có một mục phù thủy đi ăn cắp tóc để bán, bà ta có một cây kéo có cái cán bằng gỗ, hễ cắt tóc của ai là người đó dài lại ngay”

“Vậy hả, hay quá vậy” Loan nói một cách thích thú

“Không hay đâu” Huệ lắc đầu “nửa năm đầu, tóc của những người bị cắt sẽ dài ra lại, nhưng càng về cuối năm sau, đúng ngày mừng ba tết, người nào mà cầm cái kéo đó đi cắt tóc, sẽ phải cắt đi linh hồn của mình trao cho mục phù thủy đó”

“Thật không” Liên xui người đi

“Thật, nhưng mà vậy, ai là chủ nhân của cây kéo mới bị”

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cứ trước ngày mừng ba, chỉ cần tặng cây kéo cho ai đó,

họ chấp nhận trở thành chủ nhân của cây kéo và đi cắt tóc người khác, chủ nhân trước sẽ chẳng bị gì cả”

“Thế à” Liên hỏi hệt, nếu vậy thì chỉ cần nói với Hà, mình đồng ý tặng cô ta cây kéo là xong

“Thôi, hơi đâu mà nghe đồn nhảm” Loan cười cợt làm Huệ hơi tự ái
“Ừm” Liên giả vờ đồng tình “làm gì có mụ phù thủy như thế, chỉ là đồn thôi”

“Không đâu” Huệ bực bội lắc đầu “chính vì mụ ta có thật mới tai hại”

“Sao Huệ biết?” Liên hạ giọng hỏi

“Mấy bạn có biết tại sao tóc của người bị cắt đi lại tự mọc ra lại được không?”

“Tại sao?”

“Vì mớ tóc đó, mụ phù thủy hàng ngày mò quanh các khu nghĩa địa, xén đi mái tóc của những người đã khuất mà thế vào đấy”

“Trời đất, sao kinh vậy?” Loan tròn mắt

“Ừm, nghe nói mụ phù thủy còn rất sợ chủ nhân nào đó lấy kéo tự cắt mái tóc của mình, vì khi đó, mái tóc của chính mụ ta sẽ bị cắt đi và thế vào”

“Vậy à”

“Ừm, mà biết sao không, tóc của mụ ta làm bằng vàng ròng đấy”

Hèn gì tối hôm đó, Liên chỉ bị hớt đi một chút tóc ở sau gáy mà nhặt được cả nén vàng. Thì ra đó là tóc của mụ già.

Liên tìm cách gặp cho được Hà nhưng không sao tiếp xúc với cô ta được. Đạo từ khi có tiền, Hà liên tục bỏ học đi chơi. Kể cả gia đình cũng hiếm khi thấy được cô ta. Ngày mừng hai tết, Liên tất tả đón xe buýt lên thành phố sớm để gặp được Hà. Hy vọng ngày tết, cô ta sẽ có mặt ở nhà. Nhưng Liên đã lầm, tết nhất Hà còn đi chơi ghê hơn ngày thường nữa. Hỏi ai cũng không biết tông tích Hà ở chốn nào. Liên đâm lo, suốt ngày cô bé cứ tìm cách liên lạc được với Hà. Tối hôm đó, gió không ngừng thổi. Mùa tết năm nay cực kỳ lạnh, còn

lạnh hơn hẳn mùa đông nữa. Liên mệt nhọc khi phải cuốc xe đạp đi khắp nơi tìm kiếm Hà. Liên gọi cho mấy người bạn thân nhất của Hà, người thì bảo cô ta ở câu lạc bộ này, người thì bảo cô ta chơi ở vũ trường kia. Chẳng biết đâu mà lần. Đến cuối cùng, Liên đành phó mặc cho số phận, dù sao khi Hà ăn cắp cái kéo của Liên, cô bé cũng chẳng còn là chủ nhân của nó nữa.

Đột ngột, giữa trưa mừng ba, nhân lúc Liên đang ngồi ăn cơm một mình. Hà tìm đến và mừng rỡ như bắt được vàng.

Thì ra từ mấy hôm nay, Hà liên tục gặp những điều lạ lùng. Cái kéo không còn tỏ ra có tác dụng, Hà cắt trộm tóc của bạn và cả mẹ mình đem bán, nhưng số tóc đó không mọc lại như cũ, mà mũi kéo càng lúc càng bén hơn, mấy lần Hà còn dám thề chúng đang muốn quay lại cắt vào da thịt mình. Hà khóc lóc và năn nỉ xin lỗi Liên, Liên đột ngột cảm thấy thương cho bạn mình. Chung quy cũng chỉ do lòng tham của một đứa con gái. Liên bảo chỉ cần tặng cái kéo cho ai đó, thế là xong, nhưng giờ thì biết tặng cho ai đây? Ai xứng đáng nhận thay hình phạt cho lòng tham lam của hai đứa con gái?

Đêm tối âm u không có chút ánh sáng, Liên và Hà trùm mền kín mít ngồi lại trong căn nhà trọ. Cả hai ôm lấy nhau run rẩy. Cánh cửa cồm cộp run lên vì gió đập. Liên không dám tắt đèn mà để nguyên cho sáng hết nhà cửa. Bỗng, một tiếng xẹt nhỏ vang lên, ánh sáng như xẻ ngọt, cắt ra làm đôi.

“Cúp điện rồi” Hà thì thào

“Đừng sợ” Liên trấn an nhưng chính giọng nói của cô bé cũng bị át đi bởi nỗi sợ

“Tóc, tóc, tóc, ai mua tóc đây?” Giọng nói khe khẽ và ngọt như đường vang lên, giọng điệu nghe có vẻ châm chọc

“Chào cháu”

Giọng nói làm Liên và Hà dựng đứng người lên, tụi nó quay phắt ra sau và thấy một bà cụ ngồi sát bên cái nệm gần đó. Bà ta nhe hàm

răng nhọn hoắc ra, không còn vẻ ân cần và dễ thương nữa, Bà ta có vẻ điên khùng và vô cùng đáng sợ.

“Con bé kia” Bà ta chỉ vào Hà “mày phải đi theo tao”

Không nói được một lời, Liên cảm thấy cơ thể bạn mình mất vụt đi.

Trong phút chốc, đèn điện đã được bật sáng lại, nhưng trong căn phòng chỉ có mỗi mình Liên, không thấy Hà và mụ phù thủy đâu cả. Liên thương và thấy hãi thay cho bạn mình. Cô bé quyết định đi cứu bạn. Nhưng trong lúc này, làm sao biết được bà ta ở đâu? Chỉ còn một khả năng...

Liên phóng chiếc xe đạp của mình thẳng tiến đến ngôi chùa cũ lúc trước. Trước khi đi, cô bé không quên bỏ cái kéo thật vào sâu trong túi của mình. Cô bé giật mạnh người xé gió đạp đi. Nửa đêm, nửa hôm, Liên phải cố lắm mới vừa cầm cái đèn pin vừa lái xe vững. Gió đêm cứ tát cơ thể của Liên, không thể lái vững chiếc xe được.

Cố lắm Liên mới dắt xe được vào con hẻm, tới trước cổng chùa.

Nhưng ai đó đã khóa kín chiếc cổng rồi, Liên nhớ sực lại cái cổng phụ mà lần đầu tiên Liên tới để chôm chìa. Cánh cửa đó quả vẫn không khóa. Liên thò mình vào, những cái gai xấu xí cứ móc vào tóc và cơ thể Liên đau điếng.

Cô bé chạy vòng qua, vẫn không có con đường luồng nào cả, mà chỉ có căn nhà kho mở cửa đen thui. Liên nổi máu liều chạy vào bên trong, quả nhiên, Hà đang khóc lóc và co lại ở một góc tường.

Liên chạy tới đỡ bạn, vừa thấy Liên, Hà òa ra nghẹn ngào. Một bàn tay nhăn nheo lạnh giá đặt trên vai của Liên, cất lời ngọt ngào nguy hiểm:

“Chào cháu”

Liên mạnh người quật tay vào cơ thể mụ phù thủy

“Câm đi, tao không để mày chào một lần nào nữa đâu”

Mụ phù thủy cắn mạnh vào cánh tay quật ra của Liên, mụ làm động tác nhanh nhẩu tát cật lực vào má Liên làm cô bé cảm thấy xây xẩm

mặt mày. Hà thấy bạn bị đánh vội nhào đến xô mụ phù thủy ra nhưng hụt, cô bé đổ nhào lên người Liên.

Mụ phù thủy nhân lúc đó đọc lẩm nhẩm một cái gì đó, đột ngột cái kéo trong túi Liên rung lên và cắt mảnh vải, văng mạnh vào tay mụ phù thủy. Gió giật mạnh cánh cửa, chắn ánh sáng hắt vào tạo thành ánh chớp nhóa, khuôn mặt mụ phù thủy hiện ra vô cùng xấu xí và hoang dại. Mụ vung tay lên và chuẩn bị đâm cái kéo vào người của Hà. Liên chợt nghĩ ra một điều gì đó, hô to:

“Cái kéo đó vẫn là của tôi”

“Cái gì?” Mụ quát lên

“Hắn là mụ không biết, tôi biết mụ vẫn theo dõi tôi, mụ luôn theo dõi tôi”

“Mày nói cái gì?” Mụ phù thủy điên khùng hét vào mặt Liên

“Tôi biết, mụ luôn hóa trang và theo dõi tôi, tôi nhớ ra rồi, mụ chính là bà chủ quán tiệm tóc, rồi mụ hóa thành cô bạn ăn cắp tiền của tôi, mụ làm mọi thứ để tôi sử dụng cây kéo của mụ”

“Con ranh, và thói tham lam ngu ngốc đã khiến mày làm thế”

“Và mụ bất ngờ khi Hà ăn cắp cái kéo của tôi” Liên nói tiếp “và mụ chuyển mục tiêu sang Hà, nhưng mụ không biết...”

Giọng của Liên càng lúc càng lớn

“Tôi chưa đồng ý, tôi chưa đồng ý cho Hà cây kéo đó và nó vẫn là của tôi, bây giờ, tôi xin tặng lại cho bà cây kéo này”

“Mày nói cái gì ?” Mụ hét to và bắt đầu hoảng

“Mụ đã đồng ý rồi đó, mụ đã nhận cây kéo”

Mụ phù thủy nhìn vào bàn tay mình, thì ra Liên đã tính toán từ trước. Cô bé biết thế nào mụ cũng giật lại cái kéo và cô bé đã nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, cái kéo đó, sẽ tặng lại cho chính bản thân mụ phù thủy.

Mụ hét lên bằng tất cả âm thanh và sức lực của mình. Kinh hoàng trước mái tóc mình bị rụng đi liên tục, mụ phù thủy bắt đầu tàn tạ và

biến mất trong không khí. Cây kéo rớt xuống dưới đất đánh leng keng, linh hồn của mụ phù thủy và biết bao cô gái khác đã bị chính cái kéo này hút đi.

Liên đỡ Hà lên, cả hai cô bé đồng ý với nhau và bắt đầu đem cái cái kéo đi hủy. Liên chôn cây kéo trong một vực đất rất sâu gần bãi tha ma, hy vọng sẽ chẳng bao giờ có ai tìm ra cây kéo đó nữa...

Hết.

Mùa Thứ Năm

Kiếp sau của em...

8/9/83 (CO-----i love Us--> 1/4/86

Những đoạn sau là những dòng nhật ký, khác nhau và được chấp ghép lại thành một đoạn tự sự. Người xưng tôi trong đây, là một sinh viên rất trẻ, đang học tại Viện Harvard, khoa luật.

Có lẽ, tôi là một người yêu, chủ động trong tình yêu, tôi là nam, còn cô ấy là nữ. Chúng tôi yêu nhau, chắc chắn.

Trái tim tôi lúc nào cũng phẳng lặng, ngay trước khi yêu, lúc bắt đầu yêu và say đắm trong tình yêu. Tôi không nghĩ cô ấy có thể hiểu được tôi yêu cô ấy biết chừng nào, cô ấy luôn muốn những thứ thật chắc chắn, chắc chắn đến nỗi có thể sờ và cảm nhận được. Cô ấy muốn tình yêu của chúng tôi cũng như vậy, có thể nắm chắc trong tay, có hình hài và không quá mơ hồ. Tôi rất tiếc đã không đáp ứng được mong muốn này, không thể. Cô ấy hỏi tôi có yêu cô ấy không, tôi nói là có, cô ấy bảo hãy hôn lên má cô, tôi làm ngay. Vậy đấy, nhưng có lẽ biểu hiện ngờ nghệch không kém phần ngốc nghếch của tôi đã khiến cô ấy không hài lòng.

Chúng tôi bắt đầu yêu từ năm đầu chung đại học. Tôi không nói “học chung”, vì một lý do khác. Tôi không để ý đến cô ấy nhiều trước đó, vì cái ghế đại học tôi kiếm được quá khó khăn, tôi phải chú tâm vào những bài giảng và các cuộc thuyết trình. Cô ấy để ý và gọi chuyện với tôi. Tại sao không nhỉ ? Con gái bây giờ thật là bạo, tôi nghĩ vậy. Nhưng quả thật, cô ấy rất xinh đẹp, xinh lắm. Đôi mắt ấy, nhất là đôi mắt, không thể phủ nhận cơ thể cô ấy rất gợi cảm, tôi chắc chắn. Cô ấy thu hút tôi ngay từ cuộc trò chuyện đầu tiên, cô ấy là cô giáo của tôi.

Và tôi cảm giác xao động, có một tình cảm khác ngoài tình yêu với người thân và bạn bè. Có một thứ cảm xúc khác chi phối trái tim của tôi, ngoài tình yêu với mọi thứ tôi thích trước đó, nó không định hình mà chỉ cào nhẹ vào tâm hồn tôi, thể hiện qua nét đỏ mặt và tăng tần số đánh tim. Lần đầu tiên cô ấy hỏi tôi, là có phải tôi đến từ miền bắc không và câu trả lời đầu tiên tôi nói với cô ấy, tôi lớn lên ở đây, ngu thật, có lẽ không nên nói thế. Vì từ câu nói đó, tôi đã cảm thấy, giọng nói cô ấy mới hay làm sao.

Những tuần sau đó, tôi bắt đầu để ý đến cô, cứ như lúc tiền va chạm, trái tim tôi đòi hỏi phải được tiếp xúc với cô, tôi không thể cản lại, nếu cản, nó làm tôi nhói đau.

Và dần, tôi bắt đầu kiếm cớ nói chuyện với cô ấy, như bản năng của đũa con trai, hoặc là một sinh vật đực động dục, bắt đầu tìm cách thu hút con cái, tôi làm đúng như vậy. Tôi đau khổ biết bao khi cô ấy từ chối ngay câu hỏi đầu tiên, tôi đã mời cô ấy đi uống cà phê, trời ơi, sao tôi ngu như vậy chứ, mời một cô giáo đi uống cà phê, chán.

Từ sau đó, tôi hơi quê, vì thế tôi bắt đầu đưa suy nghĩ của mình về lại với nhịp độ cuộc sống cũ, bài vở và âm nhạc.

Và tới hôm giao lưu sinh hoạt với lớp mới, buổi tiệc đứng ở tiệm 4Star's. Tôi chắc hẳn rằng, đó là ngày tôi hạnh phúc nhất. Cô giáo, dĩ nhiên là đi cùng với lớp. Ở đó có quầy bar, nhỏ thôi nhưng có kèm cả karaoke công cộng, nghĩa là bạn lên hát, cả quán cùng nghe, dù có dở họ cũng chẳng ném pho mát vào mặt bạn đâu. Và cô ấy hỏi tôi có muốn hát không? Dĩ nhiên, tôi nói không. Thay vì tôi hát thì cho một con vịt lên sân khấu rú còn hay hơn. Nhưng cô giáo thì khác, cô thoải mái và vô tư như lũ sinh viên, cô hát rất phần

khích và dở tệ, có lẽ ngang ngang tầm với tôi. Và tôi nói đôi khi lịch sự khen “cô hát hay lắm, rất tuyệt”.

Tôi bảo với cô trước khi ra về rằng tôi thích cô. Cái cô đáp lại là một nụ hôn, thật ngọt ngào ! Tôi không ngủ được tối hôm đó, tôi cảm thấy cô trong mọi lúc suy nghĩ, tôi đã yêu và không thể ngừng được nữa rồi, tôi yêu cô giáo của tôi. Yêu rất nhiều và chẳng đếm được bao nhiêu, chỉ biết cái tôi cần là ánh mắt và nụ cười, nụ hôn của cô.

Từ sau hôm đó, chúng tôi học trên lớp, hẹn hò khi tan trường. Làm như tất cả những người khác, chúng tôi cùng nhau đi xem phim, xem ca nhạc, xem live show của các ca sĩ nổi tiếng, đi hiệu sách, vào shop đĩa, mua quần áo. Kể cả các ngày nghỉ lễ, tôi và cô ấy không bỏ qua bất kỳ dịp nào, đến một ngày, tôi nghĩ rằng chúng tôi đã có khá đủ những kỷ niệm có thể nghĩ ra trên đời. Nhưng cái mà tôi thích nhất, đó là tôi dọn về nhà cô ở, chúng tôi sống chung và xem nhau như vợ chồng. Thật bản thủ, thật tội lỗi, lạy chúa tôi. Nhưng tôi thích điều đó, vì tôi yêu cô ấy. Tôi yêu tất cả những điểm trên người cô ấy mà một người đàn ông đang đàn độn có thể thấy được ở bạn tình của họ. Như người ta vẫn nói, yêu mái tóc, yêu khuôn mặt, yêu cặp môi, nhìn góc độ nào cũng có thể yêu được, yêu nhiều và yêu rất sâu. Cái giường đôi tôi đã bỏ tiền ra thay, cái tivi, một cặp ghế, một cái bàn và một cuốn nhật ký, để kể về những điều tuyệt vời tôi có được khi ở bên cô ấy. Tôi nghĩ là cả đời này, tôi sẽ mãi yêu cô ấy, mãi mãi mà thôi.

Và, một lần, một trang trong hơn nửa cuốn nhật ký bị xé, tôi xé. Tôi bắt đầu đau khổ, lâm vào tình trạng đau khổ nhất của một con người, tôi khóc như một thằng điên, một đứa con nít đói bụng hoặc

là một ai đó thua độ. Không, còn hơn thế nữa, tôi đởn đau cùng cực, và cái mà tôi không thể chịu nổi nhất, tôi không thể biểu hiện những điều đó trên mặt, đau bao nhiêu, tôi lại cười nhiều bấy nhiêu. Đó là từ khi, tôi phát hiện ra cô ấy mắc bệnh. Y như tiểu thuyết, và dở hơn tiểu thuyết nhiều, không một chút lãng mạn, thay vào đó là sự trân tráo thô kệch. Cô ấy bị bệnh bạch cầu, máu trắng, nói thẳng ra là như thế. Lượng máu đỏ trong người cô ấy chỉ có 10%. Tôi cá là trái tim tôi lúc đó còn rỉ ra nhiều hơn số máu đỏ cô ấy có. Cô ấy nói với tôi điều này vào năm thứ ba, không dấu diếm và che đậy. Cô muốn những thứ chắc chắn, cô cần biết chắc rằng, tôi, vẫn rất yêu cô ấy ngay cả khi cô ấy mắc bệnh. Và vẫn cái thái độ ngờ nghệch đến chán ngắt, tôi vẫn nói rằng, “tôi yêu em”, câu nói này vẫn thế, không có gì thay đổi cả, đó mới là vấn đề, nó không chắc chắn chút nào, tôi cũng thấy vậy chứ đừng nói là cô ấy.

Những ngày trước khi chúng tôi rời xa nhau mãi mãi, tôi đã không còn cố tìm cách chạy chữa cùng gia đình cô ấy nữa. Tôi nghĩ rằng, và cô ấy cũng nghĩ thế, tốt hơn là để cho chúng tôi bên nhau. Chúng tôi quá yêu nhau, và cần, rất cần thiết để nhớ nhau thật kỹ trước khi vĩnh biệt. Tôi lại làm mọi thứ có thể làm được, đi xem phim, tới rạp hát, ra hiệu sách, ngồi nghe nhạc ở công viên, tới sân nhảy, ra bãi biển, cắm trại. Hơi nhiều với một người bệnh, mỗi thứ một chút, tôi làm những thứ đó bằng cách nào? Rất đơn giản, trước đây mỗi khi làm bất cứ điều gì, tôi đều quay phim lại. Và bây giờ, chỉ mỗi việc nằm trên chiếc giường đôi và xem lại những đoạn phim đó. Vậy đấy, camera cũng thật tuyệt, một vật hữu ích.

Trên giường, tôi đã âu yếm với người yêu, cô ấy. Nửa đêm, chúng tôi lại thức dậy vào hôn nhau lần nữa, cô ấy có vẻ hơi mệt nhưng luôn muốn trò chuyện cùng tôi.

“anh yêu” Cô ấy hỏi “anh có yêu em không ?”

“có”

”nhiều không ?”

“rất nhiều”

“em biết rồi”

Đó là câu duy nhất khác xa những câu trước đây, cô ấy chưa từng nói em biết rồi cho đến lúc này. Rất cuộc, cô ấy cũng thấy được một cái gì đó chắc chắn giữa hai chúng tôi.

“em yêu” Tôi hỏi

“sao ạ” Cô ấy trả lời, thều thào, dựa đầu vào ngực tôi

“à” Tôi nói “nếu em chết đi, em có còn nhớ đến anh không ?”

”có chứ, dĩ nhiên”

“nếu có kiếp sau, em có còn yêu anh không ?”

“không, em không nghĩ là lúc đó em còn nhớ đến anh”

Và tôi cười to, đúng vậy, làm gì còn ai nhớ nổi nếu được sinh ra lần nữa. Nhưng tôi không hiểu nổi bản thân, tôi cố trò chuyện và nhận ra giọng mình có chút phân bua và nài nỉ. Tôi nói rằng, có nhiều lúc, nếu thật sự muốn nhớ, cũng có thể lắm chứ.

“anh này” bỗng nhiên cô ấy lại hỏi “nếu được, em sẽ đợi anh, em sẽ không đầu thai, được chứ, em sẽ làm ma và đợi cho anh chết đi, chúng ta sẽ gặp lại”

“đừng ngốc, làm ma buồn lắm em à”

“vậy thì thôi, em sẽ đầu thai, nhưng nếu được, em sẽ nhớ anh”

“ừm” Tôi ậm ừ, hài lòng lắm “vậy làm sao anh gặp được em, em ở đâu ?”

“Paris, nơi em sinh ra, có lẽ em sẽ gặp anh ở đó”

Và rồi, cô ấy nói thêm:

“nhưng làm sao em biết được đó là anh, trong trường hợp em không nhớ, mà mất công anh đã chạy tới Paris. Lỡ anh và em lại gặp nhau ở đó thì sao”

“đừng lo, em yêu. Nếu như vậy, chỉ cần anh gọi, em quay lại, anh hôn em, và sẽ làm em yêu anh lại lần nữa ngay”

“được”

Điều đó như một lời hứa, có đúng không ?

2/9/90 (CO-----i love Us--> 1/12/98

Những đoạn sau là những dòng nhật ký, khác nhau và được chấp ghép lại thành một đoạn tự sự. Người xưng tôi trong đây, là một người đàn ông, trung niên, độc thân và là một luật sư đang làm việc tại đoàn luật sư của một công ty luật ở Paris

Có lẽ, tôi đang hy vọng. Tôi hy vọng được gặp lại người tôi yêu một lần nữa. Tôi chuyển nhà sang Pháp, thủ đô Paris và làm nghề luật sư ở đây. Công việc không nhẹ, nhưng tôi không phiền lòng, nó giúp tôi thoải mái vì khi về nhà, tôi chỉ việc đặt nhẹ lưng xuống ngủ. Tâm trạng tôi, định nghĩa ư ? Là một lá cải khô queo. Tôi ăn đồ ăn sẵn ở các cửa hàng, thức ăn nhanh, pizza hoặc gà rán, đó là những món quen thuộc. Đã rất lâu rồi tôi không ăn một cái gì đó nóng nẩy và đàng hoàng. Tôi cũng không tham gia các bữa tiệc của bạn bè cùng công ty, càng hiếm hơn nữa các cuộc đi chơi hay phúc lợi xã hội. Tôi làm việc và ăn, đi kèm với ngủ. Cuộc đời tôi chậm rãi và dài miên man, tôi chờ đợi mà không biết mình đang chờ cái gì ? Có lẽ chờ đợi hình ảnh của người con gái tôi đặt ảnh trên bàn làm việc chẳng ? Một lời hứa ngu ngơ, một phép màu mà tôi biết rằng không có thật. Tôi làm việc, kiếm tiền để sống và cố sống để chờ đợi. Tôi chưa từng buồn hơn bất cứ cái buồn khủng khiếp nào trên đời. Đôi lúc tôi muốn khóc, nhưng chỉ để nước mắt nhạt hơn chứ không thể xoa dịu đi nỗi trống trải ráo hoẵng trong tim. Tôi nhớ người đó, nhớ nhiều và mỗi phút mỗi giây. Tôi tự đào cho mình một cái hố và chôn sâu tất cả tình cảm của mình vào đó, ngày nào tôi cũng đào, nhưng không hiểu sao đào càng sâu, thứ tình cảm đó lại càng dạt dào, bất tận, nó không vơi bớt mà mỗi lúc một đầy hơn. Tôi không tưởng

tượng được tôi là cái gì, cơ thể tôi là gì, ánh mắt tôi có thể nhìn thấy thêm thứ gì đẹp hơn nữa. Tôi không thấy, tôi chỉ cảm nhận được mọi thứ xung quanh chỉ một màu tối om, độc địa và dễ gây hoảng loạn. Tôi không hèn hờ, mà nhiều người thường đồn rằng tôi mắc một chứng bệnh gì đó. Tôi khó gần, hay đại loại là người ta cảm thấy tôi như thế. Ngày nào trước khi ngủ, tôi cũng nhìn ra cửa sổ, tôi chọn một căn hộ ở trung tâm thành phố, nơi có nhiều người đi ngang qua nhất, nơi có thể thấy được hầu như những người mới xuất hiện. Tôi ngắm nhìn những người đó mỗi lúc rảnh rỗi, và thường kết thúc bằng một cái nhắm mắt thất vọng.

Tôi như thế trong nhiều năm, thời gian không còn quan trọng, các dịp lễ không còn quan trọng, chúng không lấp đi nỗi trống vắng trong lòng tôi, tôi trải qua thời gian như thế, hết khoảng này đến khoảng khác, và tôi thấy tôi hơi bệnh. Cuộc đời trôi qua như mùa màng, hết thu đông lại tới...

2/9/2020 (CO-----i love Us--> 1/12/2021

Những đoạn sau là những dòng nhật ký, khác nhau và được chấp ghép lại thành một đoạn tự sự. Người xưng tôi trong đây, là một ông già, độc thân và hưởng trợ cấp xã hội.

Tôi già rồi. Nhưng tôi vẫn chờ đợi, tôi không còn thấy những thứ trên đời rõ nét trừ khi tôi vác theo một cặp kính dày trực vào mắt.

Tôi vẫn sống ở căn hộ đó, vẫn bình lặng và trơ lì như một hòn đá. Tôi không còn đi làm và có thể dành nhiều thời gian hơn để ngắm mọi người qua khung cửa sổ. Tôi thờ dài đánh thượt, hôm nay tôi lại ngồi bất động, nhắm nháp một chút bánh trái cây mà người hàng xóm mới biểu hôm qua. Và, nói thẳng ra, tôi nhìn thấy một bóng hình có thể làm tôi shock vì đau tim. Tôi cảm thấy tuổi trẻ trở lại với tôi, tôi chạy xuống cầu thang và đổ văng một cái ghế đầu. Nhịp tim tôi đập mạnh hơn lúc mình thường, đau lắm, mắt tôi cay cay và hơi ớn lạnh. Nhưng mà tôi hồi hộp kinh khủng, hồi hộp và háo hức như một thằng con trai chuẩn bị hẹn hò với bạn gái đầu tiên. Nhưng mà bây giờ tâm trạng của tôi hơi khác hẳn, tôi giữ cho cái áo không bị tụt ra. Tôi không kịp mang dép vì sợ rằng, khoảnh khắc đó sẽ chẳng đợi tôi lần nữa.

Tôi gặp cô ấy, y hệt trong tấm hình. Lúc đầu tôi sợ tôi nhìn nhầm và tôi liên tục lấy tấm ảnh cũ mềm, cũ mép ra so sánh. Đúng là cô ấy rồi, người tôi yêu, người tôi bỏ cả cuộc đời ra để chờ đợi và thương nhớ. Tôi chạy lại và nói với cô ấy, tôi là người yêu của cô ta. Nhưng đáp lại là một sự hoảng sợ và la ó. Tôi như một tên già biến thái và điên khùng, mọi người chạy lại và chửi tới tấp vào mặt tôi. Tôi cố gắng giải thích, tôi lắp bắp và nói như một lão khùng. Tôi quơ tay chân mà không chắc nó có rệu rạo đi nữa không. Bất giác tôi trầm ngâm, tôi nhận ra mình là một ông già. Vậy đấy, tôi đã già quá rồi, còn người kia, trái tim tôi mách bảo, đó là cô ấy, thì lại quá trẻ, và quá đẹp.

Tôi đứng nhìn cô ấy ba bốn tiếng đồng hồ, và tìm cách đuổi theo cô ấy về đến tận nhà. Bỏ qua cái sự thật tởm lợm, rằng sự chênh lệch tuổi tác đang cấu nguyền và lôi ngược tôi đi xềnh xệch trên những con đường. Tôi đuổi theo cô ấy bằng tất cả sức lực của một thể xác

rệu rạo. Trời ạ, tôi cũng ngạc nhiên là sao tôi còn khỏe thế. Cô ấy thì quá sức hoảng sợ, rốt cục cũng chạy về tới nhà. Hóa ra đó là nhà cô ấy, đẹp và to hơn nhà của tôi nhiều. Và điều khiến tôi ngạc nhiên, cô ấy có cái cổng y hệt cái cổng nhà mà hồi xưa, tôi và cô ấy từng ở chung. Ba mẹ cô ấy bắt đầu bước ra, dĩ nhiên, họ xua tôi đi như một con chó già. Họ dọa sẽ gọi cảnh sát nếu tôi cứ cố lý. Nhưng cảnh sát làm quái gì chứ, cái tôi cần là một cha xứ cơ. Nhưng mà sự chờ đợi và cuộc đời của một người đàn ông khiến tôi thông minh hẳn. Tôi đón xe về căn hộ của tôi. Suốt hai ngày sau đó, tôi chải chuốt, mua đồ mới và ăn vận thật đẹp, hiển nhiên là y chang hồi đó. Ngó lại mình trong gương, ngoại trừ sự hằn nét của thời gian, trông tôi cũng bánh lắm chứ. Khá, tôi chắc vậy. Tôi cầm theo những trang nhật ký photocopy. Năm nào tôi cũng in chúng ra một bản, tôi cắt bản gốc trên máy tính. Những trang nhật ký mà chúng tôi viết chung, kể cả những đoạn băng video nữa. Và cô ấy, người mà tôi yêu rất cục cũng ra khỏi cửa nhà, cái nhà mà tôi đợi hơn ba tiếng trước cửa. Tôi chặn đường và ngăn cái hét tóe lửa của cô nàng. Tôi bảo cô bình tĩnh và chỉ cần xem xong cái này, tôi sẽ đi ngay. Sau một lúc thuyết phục, tôi đã khiến cô ấy bình tĩnh và làm theo ý tôi. Tôi dẫn cô ấy về căn hộ, hơi ngại nhưng cô đồng ý. Tôi nghĩ những bày biện và nội thất trong căn hộ sẽ giúp cô ấy nhớ ra phần nào. Nhưng không, cô ta khẳng định, người giống người, cô bảo rằng cô rất thông cảm với sự chung thủy của tôi. Nhưng thứ đó chẳng khiến cô bận tâm, cô là một người khác, còn người yêu của tôi lại là ai đó khác hơn nữa. Chỉ vì đui mù vì tình yêu, tôi đã nhận nhầm. Nhưng tôi lý lắm, không bỏ cuộc, tôi cho cô ấy xem nhật ký trước, nhưng hầu như chúng chẳng gọi lên được điều gì. Thất vọng, tôi cho cô ấy xem những đoạn video, hơi hiệu quả, cô ta nhận ra khuôn mặt và bản thân của mình ở trong phim. Gần như hốt hoảng, cô ta thấy mình, và một ai khác nữa, đang hôn

nhau, cười đùa và nô giỡn cùng nhau trong chiếc ghế ở công viên, trong live show của Santana. Những tiếng cười khanh khách, những lời tâm sự rằng : em yêu anh lắm, những cái mà cô ta đang xem, người đứng trước mặt tôi, chẳng làm cô bận tâm. Những thứ đó càng khiến cô điên hơn và khó chịu hơn. Cô ta bỏ về, và tôi đuổi theo, lẻo đẻo như một người thất tình đang cố níu kéo.

Đi một bước, cô ta lại quay đầu lại một lần, để mắng chửi tôi là một lão già bệnh hoạn, làm ơn để cho cô ta yên. Nhưng tôi cũng muốn thể lắm chứ, nhưng không được, đôi chân tôi không còn thuộc về tôi nữa. Từng tế bào sống trên thân thể tôi, thuộc về cô ấy. Tôi chạy đến gần, trước khi cô ấy kịp nhận ra, tôi hôn cô ấy, hôn bằng đôi môi thô ráp và già cỗi, nhăn nheo. Nước mắt tôi tuôn xuống đầm đìa, và tôi chợt cảm thấy chúng lại trở nên mặn như hồi tôi còn trẻ.

“nhớ không em ?” Tôi run run hỏi

Và cô ấy không nói gì, mắt mở trừng trừng, tôi nghĩ đó là câu trả lời. Tôi không cố ngăn dòng nước mắt và mũi nữa, tôi lấy gấu áo thật đẹp mới mua để lau chúng, nhớp nháp và dơ bẩn như một đứa con nít. Tôi cúi đầu bỏ đi, và điều kỳ diệu, không phải lúc nào cũng tồn tại trong cuộc sống...

“anh yêu...”

Mùa Thứ Năm

Lắc, lắc, lắc ! Lắc đến tận chân Cầu Bà Ngoại...

Con đường gồ ghề đầy vấp vấp, hết như làn da sần và mỏng manh của bà ngoại tôi vậy...Chỉ nhớ những mùa thu thật cũ, khi những màu hoa lá phong vẫn còn đỏ rực mỗi khi tôi thấy ánh mắt của bà ngoại đi chợ về. Bước chân của bà nhẹ tênh như được lấp cánh, tay bà xách một chiếc giỏ đan quen thuộc. Con đường đất đỏ lúc đó vẫn còn dơ hầy và bẩn thỉu lắm, nhưng chỉ vài lần dạo chơi trong những buổi trời mưa với lũ trẻ con hàng xóm, tôi lại chẳng còn để ý gì nữa. Lúc đó, tôi thật sự thích mùa thu, nhất là những ngày mưa dầm, lúc tôi còn rất khỏe, đủ để chạy nhảy đùa chơi suốt ngày. Chỉ khi trời đã quá lạnh lẽo, tôi thấy bà ngoại ngồi co ro trong căn nhà phết lá dưới gầm cầu Thuận Phước, tôi mới thật sự cảm thấy được, mùa thu thật là buồn và chán nản biết bao nhiêu. Lúc đó tôi thật mong những mùa thu tiếp theo có thể trôi qua nhanh hơn, nhanh thật nhiều đến hết mức có thể, để tôi có thể lớn lên, kiếm được tiền và xây cho bà ngoại một căn nhà khác, tốt hơn và ấm hơn.

Trong tư tưởng tôi chỉ nhớ đến một cây cầu vượt không quá to, không quá dài. Chỉ đủ để hai bà cháu tôi nương nhờ dưới đáy tối như mực. Về sau một số người bà con giúp đỡ, cầu dây điện và bắt đèn nhà cho chúng tôi, bà ngoại và tôi mới có thể cảm thấy ấm hơn đôi chút. Bà tôi làm nghề bán bánh tráng tương. Mỗi buổi trong tất

cả mọi buổi, kể cả buổi sáng hay buổi trưa thậm chí là buổi chiều, bước chân của bà lội khắp những con đường đất đỏ, dọc đến tận các hẻm phố xấu xí xa xa. Thỉnh thoảng bà bán được rất nhiều nhờ mùa mưa lũ, người ta thích ăn cái gì giòn giòn, cay cay và rôm rốp, người ta trả cho bà nhiều hơn vài tí, bà lại để dành để bạn sau có thêm tiền cho tôi đi học...Tôi không nhớ rõ lắm cái mùi tương bà làm, mỗi lần bà bán và dắt tôi theo, tôi nghe bà vui vẻ rao với người ta, tương của bà ngoại làm ngon lắm cháu à, người ta ai ăn cũng muốn xin thêm. Lúc đó, tôi và bà sóng chân chẻ gió trên những cồn cát bãi biển, bất kể có bán được hay không, bà đều vui và ân cần với mỗi người khách, ngay cả khi có ai đó xin bà một ít tương về ăn thử...

...

Và, tôi mở mắt dậy, trần nhà hơi sáng làm tôi thấy chói. Tôi nhui mắt và cảm thấy mệt mỏi, tôi thở dài rồi từ từ bước xuống nhà vệ sinh cá nhân.

Nhìn bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn, tôi mơ hồ và những tưởng, cái trứng ốp trên bàn là một cái lòng đỏ son bà ngoại đã đặt trước cho tôi nhân ngày sinh nhật...Bất giác, tôi lại thêm một lần nữa thấy nhói đau ở dưới đáy trái tim. Ngày hôm trước, tôi đã nhận được tin dưới quê gửi lên, dù không muốn tin, không muốn tiếp nhận nhưng thông tin bà ngoại tôi đã mất trong một buổi đi bán bánh trắng, tôi đã không còn thấy thế giới này quá quan trọng nữa, kể cả người bạn gái tôi đang yêu, những cơ hội tuyệt vời sau khi tốt nghiệp đại học kinh tế mà tôi đang có, những tương lai lý thú tôi sắp trải qua, ngôi nhà khá giả tôi đang ở, không, những thứ đó không còn ánh lên một màu quá đậm trong tâm trí tôi, tất cả ngay từ thời điểm đó, hoặc thậm chí là bây giờ và có thể về sau, tất cả ngoài

hình ảnh của bà ngoại tôi dưới đáy cây cầu, đã hầu như không còn quan trọng nữa...

Hôm nay tôi sẽ lên máy bay lên đường về khu thôn quê ở ngoại ô Đà Nẵng. Mua ngay một tấm vé cấp tốc là việc tôi đã làm trước tiên vào ngày hôm qua. Mọi thứ đều đã được mẹ nuôi tôi chuẩn bị đầy đủ, quá đủ để tôi có thể mang về bên mái tranh nhà bà ngoại.

Không cần mua nhiều quà cho ai, vì ở quê của bà ngoại, đâu có quá nhiều người thân thích. Chỉ là sống quanh cây cầu đó, vài đứa trẻ khác, cũng mồ côi như tôi, cũng đã rất nghèo và không được may mắn như tôi, cũng gọi bà là bà ngoại... Hình như bà không có tên, tôi cũng không biết tên họ đích xác của bà, giờ thì tôi chợt nhận ra, tại sao tôi chưa hỏi bà điều đó, nhưng cũng chẳng cần phải thế, vì bà muốn chúng tôi gọi bà là bà ngoại, vì dường như, bà sinh ra để làm bà ngoại của chúng tôi mà.

Tôi tự cười thầm bản thân, nếu như còn là lúc trước, còn là một thằng cu năm, sáu tuổi, tôi nhất định sẽ sửa lại chính suy nghĩ của mình. Bà ngoại của tôi, của riêng tôi, của một mình tôi mà không thể chia xẻ cho bất cứ ai khác. Bà ngoại đối với tôi lúc ấy như một tài sản quý, quý lắm, quý hơn cả cái bánh nướng hay cái lồng đèn ông sao bà tự tay làm cho tôi vào mỗi dịp trung thu. À, chỉ cái lồng đèn thôi, tôi vẫn nhớ bánh nướng là do bà bỏ tới mấy trăm đồng để mua lại từ hàng bánh mì cách đó vài dãy phố cơ mà. Chủ yếu, tôi nghĩ là, tôi chưa từng biết tôi thương ai hay cái gì hơn là “cái bà ngoại”, lúc nhỏ tôi không hình dung được. Tôi chỉ biết, có lẽ khi vị tiên nào đó trong cái tivi tôi và đám trẻ con nhìn trộm ở nhà thằng Quý xóm trên, mấy vị tiên có phép thuật thường sở hữu một bảo bối, riêng tôi, tôi đã nghĩ bà ngoại chính là bảo bối của mình.

“anh dùng nước chứ ạ?” Giọng một tiếp viên hàng không vang lên. Tôi ngược lên khỏi tấm kính cửa sổ máy bay, nhìn cô tiếp viên.

“uống nước không con, đi đâu về mệt ghê rứa?”

Tôi cau mày lại gục đầu xuống, thở hắt ra. Cô tiếp viên nhìn tôi lo lắng hỏi:

“anh có làm sao không ạ?”

“à” Tôi ngược lên, mím nhẹ môi trái và chậm rãi lắc đầu “không sao, cảm ơn cô, tôi không khát”

Cô tiếp viên gạt đầu và đẩy cái xe tiếp tân đi

“nếu cần gì, anh có thể gọi”

“cảm ơn”

Tôi vuốt tóc, và nằm ngửa mạnh ra chiếc ghế mềm sau lưng, đôi mắt tôi nhắm nghiền lại. Tôi đã thiếp đi, trong giấc ngủ, tôi không thấy gì cả. Màu đen và tối, đôi lúc có những vệt trắng rọc ngang, nhưng rồi lại biến mất không một dấu vết. Những ngày này, tôi gần như không để tâm vào công việc thường ngày. Mẹ nuôi tôi đã khuyên tôi đến bác sĩ để khám, nhưng tôi có thể chỉ bị stress vì áp lực cuộc sống. Chỉ vài ngày sau, cú điện thoại liên lạc từ công an thành phố Đà Nẵng với gia đình của tôi đã làm tôi choáng váng, hụt hẫng và trống rỗng. Tôi bệnh, mà cũng không hẳn là bệnh, tôi chỉ có

một cảm giác kỳ lạ, nước mắt không tuôn rơi như từng bị những cơn đau quằn quại, xót xa hành hạ. Trong cuộc đời non trẻ của tôi, tôi vốn biết nỗi đau lớn nhất thật sự không hẳn đã biểu lộ bằng các cảm xúc, nó chiếm cứ lấy một phần nào đó, có thể rất lớn, hầu như toàn bộ trái tim, cũng có thể nhỏ nhưng âm ỉ đau đớn suốt cuộc đời còn lại của mình. Quá nhiều cái của, quá nhiều cái của riêng, đến cuối cùng, những cái quá nhiều đó lại chính là nguyên nhân cho nỗi mất mát quá khủng khiếp này...

“xin quý khách thắt dây an toàn, chuyến bay sắp hạ cánh, mong quý khách có một chuyến đi vui vẻ, hẹn gặp lại!”

Ánh nắng vất vưởng như chưa từng được trau chuốt. Hàng đám mây ùn ụt dồn đẩy nhau gợn lên ở các góc của bầu trời, ngay đến màu gió sáng cũng trở nên đen ngòm như hắc ín, mỗi khi nó nổi lên, hàng lớp bụi lại bám vào trông như mấy cây sắt dơ dáy. Trông chúng đũa nào cũng thật xấu xí, nếu mỗi đũa trong bọn chúng có một bà ngoại, ắt hẳn, chúng sẽ không dơ như thế.

Hồi xưa, lúc ít khi ghé ngang qua chỗ này, sân bay Đà Nẵng giờ đây trông rất là đẹp, rất là khang trang. Không biết hồi xưa, nó có như thế không ? Thành phố Đà Nẵng có đẹp như bây giờ không ? Nhưng tôi chỉ biết, những không gian mà tôi và bà ngoại đã trải qua, cái màu của Đà Nẵng lúc đó, cái mùi của đất, của không khí, của các dãy nhà cũ kĩ, mòn vẹt. Đà Nẵng lúc đó trông thật là buồn.

Tôi bắt một chiếc xe xích lô, ngay cả chiếc xe xích lô cũng không như hồi xưa, nó được treo thêm rèm và modern hơn. Dù sao tôi cũng không thích đi ô tô, về quê ngoại chứ có phải đi thăm chủ tịch Nước đâu ? Tôi phì cười, chắc hẳn bà ngoại tôi sẽ nói thế nếu tôi ngồi vào một chiếc xe con nào đó... Tôi cũng thích đi xích lô, thoáng hơn, dễ thở hơn.

“cậu ưa đi mô ?” Ông chú ngồi gần đó nghe răng cười ồm ồm, hỏi

“anh chở em tới cầu Thuận Phước” Tôi đáp mà không chú ý nhiều lắm, hình như mấy người xung quanh đó nhìn tôi hơi lạ

“xa lắc cậu ơi” Ông chú la lên, mặt nhăn xị

“anh lấy bao nhiêu?” Tôi hỏi

Ông chú nhìn qua bên kia đường, chỉ trỏ

“chừ cậu đi xe ôm hay xe tắc xi cho nhanh, chở xe xích lô hồi mô mới tới?”

“thì anh cứ nói anh lấy bao nhiêu đi?”

Ông chú nhếch mép

“nếu thế thì tui lấy cậu bảy chục”

“em trả anh một trăm”

Không biết có phải do không khí nhòe hơn mọi khi không, nhưng sao tôi cảm thấy cái gì cũng hơi cũ cũ. Tôi dựa vào chiếc xích lô và nhẹ ngấm cảnh vật xung quanh. Tôi chớp mắt nhiều lần, mỗi lần chớp, tôi có thể đếm được mỗi cái mắt mấy phút. Tôi ngấm các dãy chợ. Sao mà lắm chợ thế, cứ cách mấy quãng tôi lại thấy một khu. Tôi thấy những con cá dĩa nảy khi một bà mập chụp lấy đuôi nó và vung dao lên. Tôi thấy nhiều gian hàng dọc đường phố treo lên những bộ đồ vừa giặt xong. Tôi thấy một quán nhỏ gồm hai cái bàn bự, đặt trên đó mấy thúng rau díp cá và bún, tô sành và khói của mấy vỉ thịt đang nướng... Tôi thấy những hàng cây lớn bị chặt lúc khúc ven đường, nhưng cũng đủ để trái bóng lăn tăn trên khắp mặt đường, nơi bốn chiếc bánh xe xích lô tôi đang ngồi lướt qua, nhẹ nhàng và vút dụi...

Tôi thấy rất nhiều nhưng không thấy bóng dáng của bà tôi, tôi nhìn rất nhiều nhưng không nhìn ra chiếc dép mòn cũ trải bước trên mấy con đường quen thuộc... Tôi không thấy bà ngoại của tôi!

Tôi đi qua những khu đô thị lớn, những cửa hàng rộn rã và cả những nhóm buôn rong, những món ăn nóng hổi lẫn trong hàng người nghi ngút màu áo xanh vàng... Tôi đã nhìn ra những người rất lớn tuổi trong đó, nhỏ, ốm yếu, nhưng không tài nào tìm ra một ai kẹp bên nách thúng bánh tráng như bà ngoại của tôi... Bất giác, tôi nhìn thấy mấy sạp hàng bán lồng đèn điện, lúc còn nhỏ, tôi chỉ thấy thịnh hành nhất loại đèn điện hình tháp có nhạc và ánh chớp. Tôi không hiểu, vì sao tôi không thấy nơi chúng một vẻ đẹp nào cả, không như những đũa trẻ khác. Cũng không hẳn tôi biết tiết kiệm, chỉ bởi thật sự tôi thích thú gì làm tôi thích thật lòng, và tôi không thích những chiếc lồng đó, và vì vậy tôi chẳng bao giờ xin bà tôi

thậm chí khi bà đã hỏi.

Tôi đã thấy con đường dẫn tới khu ngoại ô đó, rộng và thưa, cũ kỹ và bẩn. Nó có cái mùi gì đó tôi rất thích, tôi nhắm nghiền mắt và tận hưởng. Những đợt gió phả vào cơ thể của tôi mát lạnh. Bên cạnh tôi là điểm bắt đầu của những vùng cỏ dại thuần khiết, xanh ngắt. Tôi hình dung được một đứa trẻ nhỏ thó đang chạy nháy ở đó, những bước nháy của nó bùng mạnh bởi từng tán cỏ nhành lá, sống động và vô cùng khỏe khắn, tôi cười, tôi không biết vì sao tôi cười. Nụ cười của tôi không vang lên thành tiếng, tôi chỉ mở miệng, thoải mái và vô cùng thỏa mãn, tôi cười và nháy mắt rất chậm rãi. Tôi thấy đứa bé đang nháy nhót đứng gần bên tôi, cười với tôi.

Và chiếc xe lắc lư theo nhịp điệu của sỏi đá lẫn con đường đất hư chưa được sửa chữa nhiều, mà cũng có thể đã sửa quá nhiều lần, rồi người ta không còn hứng thú để sửa nữa. Tôi trả tiền xích lô, tôi không biết chính xác tôi đã ngồi trên xe bao lâu rồi, nhưng tôi đã nhận ra, chỉ còn một đoạn nữa là đến chân cầu Thuận Phước. Tôi nghĩ là tôi có thể đi bộ vì tôi đã thấy hình bóng cây cầu vượt bắt ngang hai con đường ở phía xa xa... Đồ đạc của tôi không mang theo nhiều, chủ yếu là mấy bộ đồ và mấy gói kẹo. Tôi biết những đứa trẻ bạn tôi bây giờ hẳn cũng đã lớn bằng tôi, có thể hơn, nhưng theo thói quen, tôi vẫn cứ muốn đem kẹo về. Tôi không mua những gói kẹo đắt tiền vì nghĩ chúng không quen thuộc. Nhưng tôi cũng không mua được loại kẹo mà bà ngoại vẫn phát cho những đứa cháu nhai cứng cả răng. Tôi cảm giác được bầu trời thật là xa, xa ời là xa. Xa và lặng đẽng rất rộng, tôi không hình dung được không gian quanh tôi, tôi đã chột giật mình nhẹ khi một cái gì đó chạm vào tay, nhưng nhanh chóng tôi đã nhận ra chỉ là những cây bụi bên

đường, vậy mà tôi cứ ngỡ, bàn tay gầy và mềm đó lại một lần nữa nắm lấy tôi.

Tôi đã từng đi như thế này, ngô nghê và nhiều lúc vấp té. Đó là khi tôi bị mấy đứa xóm trên bắt nạt, khi lũ trẻ nghèo chúng tôi lên xem trộm con chó mới của nhà thằng Quý xóm trên. Phát hiện thấy chúng tôi thập thò ngắm con chó bec-giê, thằng Quý đã thả nó ra, và nó không hiền như chúng tôi tưởng, nó đã cắn, vô cùng hung dữ, lấy tôi và thằng Hiền. Tôi bị nặng nhất, nhưng bà tôi đã cầm theo một cây chuối để đánh nó, cứu tôi về. Lần đó là lần đầu tiên tôi thấy bà ngoại khóc, bà ít khi khóc, tôi cũng vậy. Nhưng hôm đó là lần đầu tiên, bà tặng quà cho tôi. Bà đã dắt tôi về căn nhà lá dưới gầm cầu và bôi thuốc cho tôi. Trước khi ru tôi ngủ, bà ngoại cho tôi một cái gì đó bóng bóng và sáng, đó là một cái lồng đèn bọc giấy gương đỏ. Đặt trong đó là một mẫu đèn sáp dơ hầy. Nhưng tôi không để ý nhiều lắm, tôi đã thấy bà thật là vui khi tôi cười, tôi đã hát lắm bản cho bà ngoại nghe bài hát mừng trung thu. Tôi đã chạy mặc dù các vết thương còn rất đau. Sau đó tôi chỉ còn nhớ những lời ru của bà ngoại :

“ầu ơ ví dầu cầu ván đóng đinh”

Tôi không phân biệt được cũng như hiểu nhiều những lời hát của bà ngoại. Tôi không hỏi bà ai đã dạy cho bà những điều đó, có quá nhiều thứ tôi đã quên và chưa kịp hỏi bà ngoại...Và tôi đã đi, đi thật là xa, và giờ thì đã quá xa, không những xa mà còn quá muộn màng...Quá muộn để hỏi bà những thứ tôi chưa kịp hỏi

Tôi đã thấy cây cầu, căn nhà dưới gầm cầu đã không còn nữa, nó đã được dọn đi từ lâu lắm rồi. Tôi lướt nhẹ trong bóng tối dưới đáy cầu, sạch và gọn gàng, bây giờ đã là một đường đi trơn vẹn và ngon lành. Tôi không thấy hình bóng của bà tôi, tôi chợt nhớ ra, nơi tôi phải đến không phải ở đây mà là nhà từ thiện của thành phố. Nhưng đôi chân tôi không bước thêm nữa, tôi muốn ngắm lại nơi này một chút. Tôi nhìn mà cũng không biết mình đang nhìn cái gì, tất cả chỉ là một khoảng tối vô nghĩa, vô nghĩa khi không có bà ngoại.

Trong đời tôi, tôi chưa từng thấy thiếu thốn và hụt hẫng như vậy. Tôi bây giờ đã biết, người tôi yêu nhất trên đời này là bà ngoại của tôi. Mà cũng không hẳn, tôi biết bà không quen gọi là yêu. Tôi thương bà, nói vậy mới đúng. Những người như chúng tôi ít khi nói là yêu, dù biết có nhiều kiểu yêu và tình yêu là thứ ai cũng có. Nhưng tôi và bà tôi cũng như hàng triệu người khác vẫn thường nói là thương. Thương thì nghe hiền và thật hơn. Tôi thương bà tôi, thương nhất là bà. Tôi nhớ có lần bà đã nói với tôi, bà thương ông ngoại cháu nhất. Hôm ấy là ngày tôi ghen tị nhất, ghen tị hơn bất cứ vật chất nào mà đứa trẻ khác có, trong khi tôi không có. Nhưng tôi không nói ra, tôi sợ làm bà buồn, về sau tôi mới biết. Có một tình yêu khác, đẹp và không thể so sánh với các loại tình yêu khác. Nhưng tình thương của bà ngoại tôi cho tôi, tôi biết, lại là một thứ khác hơn nữa... Nó làm cho bà tôi, kể cả bản thân tôi trở nên hoàn thiện hơn, hoàn hảo hơn và giúp tôi cảm thấy, mọi thứ trên đời này dù khó đến đâu rồi cũng sẽ tự trở nên có thể thực hiện được. Tôi đã biết như vậy, đó là một trong những thứ bà ngoại đã làm tôi nhận ra được trong nơi mà tôi đang đứng đây, lúc trước là một ngôi nhà tranh siêu vẹo và thiếu thốn.

Tôi chợt cảm thấy buồn, buồn không thể diễn tả được, tôi buồn và không thể chịu đựng hơn những gì tôi tưởng là tôi có thể chịu đựng. Tôi ngồi chồm hổm xuống và khóc như một đứa trẻ, không ai ở quanh đó để nghe tôi khóc, tôi cũng không còn để ý. Tôi cứ ngồi khóc vậy thôi, nhưng khóc mệt rồi lại chẳng có ai dỗ. Tôi tựa người nằm xuống chiếc vali, nước mắt tôi cứ tuông ra như mưa...tôi không kim nổi và cũng không cần thiết để kim lại. Tôi biết, dù không có mặt ở đây, nhưng dưới cây cầu này, bà ngoại tôi vẫn đang dỗ một đứa bé đang khóc, khóc vì đau và khóc vì nỗi buồn lớn quá mức có thể cảm nhận được...

Mấy tuần sau, tôi đã lo xong đám ma của bà ngoại. Tôi đã không còn buồn như trước, thật sự là bây giờ tôi cũng không thể đếm được bao nhiêu xúc cảm trong tôi còn tồn tại.

“tất cả mấy thứ đồ của bà , tui tui còn giữ hết, anh có muốn lấy không ?” Một người đàn bà đứng tuổi hỏi tôi, bà là tình nguyện viên của hội phụ lão.

“có” Tôi đáp giọng chắc nịch “có, tôi nhận hết, hãy chuyển hết cho tôi vào địa chỉ trên Hà Nội, tôi sẽ trả tiền”

Một lần nữa, tôi đã thấy tôi lại ích kỷ. Tôi muốn giữ những thứ cuối cùng chỉ thuộc về hai bà cháu tôi, tôi muốn giữ ngay cả mấy cái bát sành nứt nẻ lẫn mấy đôi đĩa cũ mốc. Tôi muốn giữ chúng làm của riêng. Tôi không biết bà ngoại có la tôi không, nhưng tôi nghĩ, đây sẽ lần ích kỷ cuối cùng trong cuộc đời của tôi.

Hết.

Mùa Thứ Năm

Nàng Tiên Cá Nhỏ

Căn nhà trên ngọn đồi phía xa kia thật đẹp. Nó nhỏ và hơi mờ đi

trong ánh nắng pha lẫn sương mù. Khoảng cách xa xăm giữa nó và con đường cuối chân đồi khiến căn nhà trở nên xinh xắn đầy mơ mộng. Như một căn nhà dành cho búp bê, nhỏ bé và xinh xắn. Hàng lớp cây um tùm mọc quanh ngọn đồi, trái dài xuống mặt đất ngoằn ngoèo như một con lươn. Điều đó càng khiến căn nhà của Linh trông như một lâu đài nhỏ. Linh có thể vẽ được những điều đó ra giấy. Em nghĩ rằng, nếu có thể, em sẽ vẽ thật đẹp và đem tặng cho các bạn. Nhưng em không có bạn và điều đó là không thể. Linh vừa nghĩ đến sự thật này. Em thở hắt ra rồi quay ngược về phía sau con đường mòn. Đáng lẽ lúc này em phải đi đến trường, bây giờ đang là giờ chào cờ đầu tuần của tất cả ngôi trường trong thị trấn. Nhưng em không quan tâm lắm, vì trên tay em là một cái thúng chất đầy bánh trắng, công việc bây giờ của em là ra ngoài bờ biển để bán hết thúng bánh đó. Linh không được đi học, em làm gì có tiền.

Linh cũng không phiền lòng lắm, vì đã lâu rồi em không còn nghĩ đến chuyện đi học nữa. Đành rằng thỉnh thoảng em vẫn lén đứng trước cổng trường nhìn vào các dãy lớp học. Em cũng thường đem thúng bánh tới các ngôi trường để bán, nhưng sau khi bán hết, mọi gian hàng khác đã giải tán, Linh vẫn còn cố nán lại năm mươi phút để ngắm các thầy cô dạy học. Không những thế, Linh còn muốn biết đến các chữ cái, các con số và các cuộc trò chuyện trong lớp. Điều đó đối với Linh thật sự tuyệt vời. Nếu như những nàng công chúa mong ước trở thành vợ hoàng tử, để xây dựng cho mình một gia đình hạnh phúc, thì Linh, ước mơ của em là được đến trường và trò chuyện với bạn bè cùng trang lứa. Nhưng, giờ thì em ít khi nghĩ đến điều đó nữa.

Tuần trước, ngay sau khi bán xong cái bánh cuối cùng, như thường lệ, Linh lại lén nhìn qua cánh cổng một trường tiểu học. Có

một lớp học sát với bờ tường, em đứng ngoài mà cũng có thể nhìn thấy được rõ. Em cố lắm nhắm theo từng câu cô giáo nói ‘thiên nhiên đã ban cho chúng ta một sự sống đẹp’. Thiên nhiên là gì nhỉ ? Linh không hiểu, nhưng đó chắc là một điều quan trọng và xinh đẹp lắm. Em lại nghe cô giáo giảng bài. ‘hôm nay các em sẽ học về thiên nhiên, thiên nhiên rất quan trọng, và vì thế, chúng ta cần bảo vệ nó...’ Cô giáo đột ngột ngừng nói khi thấy một học sinh cứ nhìn qua khung cửa sổ.

“Duy” Cô nói lớn “em nhìn gì đấy”

“Cô ơi” Cậu bé cười lớn ‘con nhỏ da cam lại nhìn chúng ta nữa kìa”

Cô giáo cau mày lại trước câu nói của Duy, dường như cô không hiểu lắm, nhưng hơi khó chịu trước từ ngữ của cậu học sinh.

“Em nói sao ?” cô nghiêm giọng

Không đợi cho Duy lên tiếng, cả đám bạn nhao nhao

“Con bé bị bệnh da cam đấy cô” một em hô lên rồi chỉ tay ra ngoài
“ngày nào nó cũng nhìn chăm chăm tụi em, nó định tấn công tụi em, phải không cô ?”

Cô giáo bất chợt nhìn ra theo hướng chỉ của đứa học sinh. Ánh mắt của cô vô tình chạm phải cái nhìn hoảng sợ của Linh. Chết rồi, Linh giật mình rồi xoay mạnh người, bất ngờ va vào bờ tường bên cạnh làm vai em nhói đau. Em nín thở, vội giật mạnh cái thùng dưới đất lên toan chạy. Nhưng cô giáo đã kịp ra khỏi lớp và hét vọng lại “em gì ơi, chờ cô với!”

Linh không thể nào đạt nổi tốc độ của một người lớn, và vì thế nên em đành đứng nép vào góc tường gần đó, đối diện với cô giáo, người mà Linh vẫn tôn xưng như một vị thần. Em run như cầy sấy, chắc chắn cô giáo sẽ mắng Linh và em không bao giờ còn được nhìn vào lớp học nữa. Linh thở hắt, tim đập mạnh vì nỗi sợ. Nhưng sao cô giáo không nói gì cả, khuôn mặt của cô làm cho Linh cảm thấy dễ chịu. Hình như cô đang chờ cho Linh bình tĩnh lại. Cô nở

một nụ cười và khẽ hỏi:

“tại sao em hay nhìn vào cổng trường vậy ?”

Linh ú ớ, em nấc lên, tìm cách phát âm, em cố gắng nói như cô nói, cố phát ra chữ a, chữ b. Nhưng chẳng tài nào làm được, âm thanh trong cổ họng của Linh từ nhỏ đã chẳng bao giờ hoạt động. Em làm sao có thể nói với cô được ? Dường như không quan tâm lắm đến điều này, cô nghĩ em đang sợ, cô âu yếm bảo:

“em có muốn vào học cùng các bạn không ?”

Trong phút chốc, Linh tưởng như mình đã gật đầu, nhưng tại sao em không làm thế ? Có lẽ chỉ mỗi mình Linh mới hiểu được. Em khóc và chạy vụt đi, bỏ lại cái thúng rơi lủng lẳng dưới đất. Cô giáo đứng đó và tiu nghỉu, cô không hiểu và có lẽ chẳng bao giờ hiểu được. Làm sao Linh có thể học với cái cổ họng như vậy, đến giờ này Linh mới kịp nhận thấy. Mỗi lúc Linh cố phát âm, hơi thở của em như đặc lại và nghẹn ngào, cổ lắm mới hét được vài tiếng eng éc như heo kêu. Nước mắt chảy dài xuống đôi má của cô bé chỉ mới mười tuổi. Đôi chân vẫn cuống cuống chạy dù đã rộp lên như bị cháy, Linh vừa chạy vừa khóc. Con đường đầy nắng và những tòa nhà xinh đẹp dọc hai bên đường hoàn toàn thờ ơ trước nỗi đau của Linh. Em không còn muốn đón xe buýt, em không còn muốn nhìn thấy vẻ mặt của bất cứ ai nữa. Em chạy, chạy và chạy, miệng muốn hét lên nhưng không thành tiếng, lồng ngực của Linh muốn vỡ ra nhưng trái tim nhỏ bé chỉ nghẹn ngào thất lại co cúm.

Linh bị chất độc màu da cam, từ khi được mẹ sinh ra, Linh đã mang một mầm mống của căn bệnh khủng khiếp. Gương mặt của Linh biến dạng khi em được hai tuổi. Em biết điều đó qua những tấm hình chụp. Linh không nghĩ gì cả, chẳng nghĩ gì hết. Em đinh ninh rằng, mình cũng là một con người, là con gái của mẹ. Được nuôi nấng trong vòng tay yêu thương của mẹ, Linh không bao giờ

biết buồn và cũng chẳng thắc mắc tại sao em không có cha, hoặc tại sao cô không thể nói như những người khác. Em lớn lên trong vui vẻ và an nhàn. Nhưng từ khi Linh biết suy nghĩ, cũng là lúc mẹ em không còn đủ khả năng nuôi em thêm được nữa. Lúc đó, cũng chính là thời điểm, một cô bé sáu tuổi, bắt đầu biết làm việc và tự kiếm miếng ăn cho bản thân. Qua tiếp xúc, qua cuộc sống, em dần hiểu được những nguyên nhân... qua những tấm hình mà em từng chụp, không bao giờ Linh được những vòng tay khác bế bồng ngoài mẹ, không bao giờ có ai đó hôn lên má em. Làm sao có thể hôn lên đó được, khi mà người ta không thể phân biệt nổi chỗ nào là cái má, chỗ nào là vành tai. Và em nhận ra, em là một con quái vật nhỏ bé. Căn cứ trên nỗi sợ mỗi khi có ai đó nhìn thấy em.

Những ngày đầu, Linh không thể quen được, em sợ y như bất cứ người nào sợ em. Nỗi sợ của em còn lớn hơn tất cả mọi người gộp lại. Mọi người sợ và lánh xa em bởi vì em như một cái gì đó xấu xí lắm, và ngược lại, Linh sợ mọi người vì ánh mắt lạnh lùng mà họ đã dành cho em.

Nhưng về sau, Linh dần quen với hiện thực. Thúng bánh tráng trên tay em ngày một nhiều hơn và nặng hơn theo từng năm tháng Linh lớn lên. Từng cái bánh một đến với tay người dân, bên cạnh những cái nhìn kỳ thị, vẫn còn rất nhiều nụ cười thân thiện. Họ sẵn sàng mua một lúc hàng chục cái bánh tráng, mặc dù họ không ăn. Linh không hiểu họ mua làm gì, có thể để ăn, hoặc cũng có thể để tặng cho người khác. Mặc dù không hiểu lắm, nhưng Linh thích cái cách họ cười, từ một người đàn ông xấu xí có một vết sẹo dài trên má cho đến một cô bán cá ven chợ. Không hiểu vì sao trước khi Linh đến, cô ta còn mắng chửi và gây lộn với khách hàng, nhưng sau khi gặp Linh, cô ấy vẫn nở nụ cười vui vẻ. Linh không hiểu,

không hiểu gì hết, không hiểu cả nụ cười mà cô giáo dành cho nó hôm đó. Nhưng em thích chúng, em thích những nụ cười.

Hôm đó Linh đã chạy thẳng về nhà, đôi chân xấu xí phồng lên nhiều so với kích cỡ ban đầu. Mắt của Linh thì sưng húp, mẹ của em vô cùng lo lắng nhưng Linh đã ôm chặt lấy bà thay cho lời nói ‘con không sao’.

Từ sau ngày đó, Linh không còn nghĩ đến trường học nữa, chỉ giữ lại cho mình nụ cười của cô giáo mà thôi.

Hôm nay, một ngày nắng đẹp, Linh tiếp tục công việc của mình. Mẹ của Linh giờ này có lẽ đang làm công phụ cho một gia đình nào đó. Linh không biết làm sao mẹ có thể khỏe thế, làm từ sáng đến tối mịt, mẹ thật là khỏe. Từ mấy tháng trước, Linh còn nghe một ông nào đó đến nhà, bảo mẹ bị ung cái gì đó. Linh không hiểu từ đó nhưng chẳng biết sao em cảm thấy sợ. Rồi, em cũng biết, đó là một căn bệnh nặng, nếu không có tiền chữa, em sẽ bỏ em ra đi. Biết vậy nhưng Linh chẳng làm gì hơn được, bản thân em đã là một căn bệnh quá hiếm nghèo rồi.

Linh đi dọc ven bờ cát, biển thánng mười, làm gì có ai đi tắm. Chỉ thỉnh thoảng Linh mới mừng rỡ khi bắt gặp ai đó đang tản bộ hóng gió mà thôi. Thường thì hầu hết các gánh hàng rong khác đều tranh giành nhau những vị khách hiếm hoi. Nhưng với Linh thì không, chỉ cần là em, con bé Linh bán bánh tráng, mọi gánh hàng rong khác đều nhường khách và thỉnh thoảng còn tặng cho em vài cái bánh nữa.

Ngắm nhìn những con sóng nhẹ xô bờ cát, Linh bắt chợt thở dài

đánh thượt. Bánh còn hơn một nửa, cho dù đã có mấy người cố gắng mua giúp, nhưng với số khách ít ỏi trên bãi biển, làm thế nào có thể bán hết đồng bánh đây ?

Linh mệt mỏi ngồi bệt xuống bờ cát, đưa tay lên gãi tấm lưng gồ ghề. Chỉ ở những chỗ vắng vẻ này, Linh mới dám đưa tay gãi lưng, ở những chỗ khác, người ta sẽ mắng Linh ngay. Em đặt thúng bánh bên cạnh, ngồi chồm hồm và tựa cằm lên đầu gối. Tiếng sóng vỗ nghe sao mà xa xăm quá, âm thanh của chúng thật trong trẻo, mỗi tiếng ào ạt như mỗi cái vuốt ve tâm hồn rất bỏng của Linh. Biển thật là đẹp quá. Biển rất lớn, lớn đến nỗi Linh cảm thấy hơi sợ. Biển thật xanh, xanh đến mức em có cảm giác ngại ngùng. Biển cũng rất nhỏ, nhỏ gọn trong tầm mắt của Linh, giá như em có thể giang hai tay và ôm lấy biển, ôm như một người bạn, người bạn thân thiết duy nhất của riêng em. Biển không bao giờ phản đối ai bất cứ điều gì. Biển cũng câm lặng hệt như em, biển giống Linh. Nhưng biển thì đẹp, còn Linh thì hoàn toàn xấu xí. Nhưng trong suy nghĩ của Linh, chỉ cần biển không phản đối, Linh có thể ngắm biển, chỉ ngắm mà thôi, không quá tham lam muốn làm bạn với biển. Em muốn ngồi như thế này và nhìn biển mãi mãi, nhìn trong tầm trời xanh ngắt, những con sóng vui vẻ nhảy chồm lên và cả vùng gió hất lấy hơi thở của mây trời. Linh có một điều ước, em ước sao em có thể là một đường chân trời. Những cô gái khác có thể ngồi trên khung cửa sổ mà mơ mộng đến một đường chân trời xa vời vợi. Nhưng bản thân Linh, em thực sự muốn tự mình làm đường chân trời đó, để có thể vừa làm bạn với biển, vừa có thể đùa giỡn với mây trời. Em thích điều đó, chính vì thế, em chọn biển làm địa điểm buôn bán, cũng như trường học, nơi mà em có thể lén theo dõi từng con chữ với mọi người.

Bất giác, Linh thấy có cái gì đằng xa biển chuyển động, mặt trời vàng chói tỏa những tia nắng rực rỡ và soi chúng lên mặt biển. Linh thấy chúng hết như một cuộc biểu diễn, ánh mặt trời là đèn sân khấu, còn những con cá là các vũ công. Cả mặt biển tạo nên một sân khấu khổng lồ. Linh có thể cảm nhận được, và hình dung chúng thật rõ nét. Em là khán giả duy nhất. ‘Ôi’ Linh tự nhủ ‘có phải chẳng, biển đang muốn biểu diễn cho mình xem, biển đang muốn làm bạn với mình?’

Trong tưởng tượng của Linh, chưa bao giờ có tưởng tượng nào vượt xa hơn một cuộc sống tươi đẹp. Linh chưa bao giờ dám nghĩ đến một điều gì vượt quá thực tế, nhưng có thể nào chẳng, đây lại chính là một thực tế?

Linh nhắm mắt lại, và em càng kinh ngạc hơn. Đây không phải là một bóng tối mà từ trước đến nay Linh vẫn thấy, mà giờ đây, em cảm thấy hàng lớp, hàng lớp cát lấp lánh đang ào ạt bay bổng khắp người cô. Chúng như những hạt kim tuyến, chúng huyền ảo và tuyệt đẹp. Hàng lớp cát bay trên không trung và chuyển thành hình của một cánh tay nhỏ nhắn, đưa ra vuốt lên má Linh. Em cười thật tươi, trong cơ thể của Linh, có cái gì đó thật tươi mát và vui vẻ. Linh cười mà không biết bản thân cũng đang bay bổng, em đang nhắm mắt, và thực sự Linh muốn thấy những điều này, em hy vọng chúng vẫn tồn tại khi em mở mắt ra. Và Linh rất hồi hộp, quả thực, em đang bắt đầu he hé mắt.

“Ô!”

Không nén nổi sự ngạc nhiên, Linh kêu lên đầy thảng thốt. Xung quanh em là mặt biển, bờ ở rất xa. Em đang ngồi trên một mỏm đá giữa biển, nhưng em không hề cảm thấy sợ, không sợ một chút nào, chỉ có thể thấy, Linh đang vô cùng hạnh phúc. Chắc chắn, Linh

đã được biển đồng ý làm bạn. Và quả nhiên, một cụm nước biển hơi cuộn lại ở mé phía tây, rồi dần lướt đến trước mặt của Linh. Trong khoảnh khắc, nước tóe lên từ cuộn xoáy ấy, một chú cá trắng bạc đeo vương miện bùng người lên không trung rồi lộn nhào xuống. Chú cá có rất nhiều tấm mang, mỗi tấm như một mảnh lụa, hững hờ trôi trong dòng nước. Không một chút tỏ ra khinh thường hay ngại ngùng, chú cá mở tròn mắt ngắm nhìn Linh đầy vẻ thương yêu.

“chào em, nàng công chúa của ta”

“ôi” Linh lại kinh ngạc “ơ, ơ, ơ”

Em nói một cách khó khăn, em cố sức để diễn tả ý nghĩ của mình, nhưng không được. Em hít một hơi sâu và bắt đầu làm động tác bằng tay. Con cá mỉm cười trước vẻ ngây ngô của Linh. Nó khẽ kêu lên:

“a, ta quên mất, em không nói được”

Chú cá nhắm nghiền mắt rồi bơi xung quanh em ba vòng. Mỏm đá mà Linh ngồi lên bắt đầu chuyển sang màu trắng bạc, nó nhá lên và truyền cho Linh một hơi thở mát rười rượi.

“Và bây giờ, em gái của ta, hãy nói đi, nói đi em”

“Em, Ô!!!!” Linh thở mạnh, em chưa bao giờ nói, đây là lần đầu tiên em nghe thấy giọng nói của chính mình. “anh là ai, tại sao có thể giúp em nói được ?”

“Ta là anh trai của em, em gái ạ” con cá đáp

“Em có anh trai ư ?”

Con cá gật đầu. Nó bắt đầu bơi đến gần Linh hơn. Linh chưa từng thấy loài cá nào đẹp như thế, nó đúng đưa tấm vẩy dài và mượt mà. “Em là con gái của vua thủy tề, nhưng vì một lỗi lầm, linh hồn em đã rơi vào cơ thể một người trần tục, chính vì thế, em sinh ra trong cơ thể một con người.”

Linh không thể hiểu nổi, cũng không thể tin được những điều mà

con cá đang nói. Em như đang ở trong một giấc mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp mà bản thân Linh không bao giờ muốn thức giấc. Em sợ sẽ nói ra điều gì đó không phải, và sẽ khiến cho con cá bỏ đi mất. Vì vậy, em không nói gì cả, mà chỉ ngồi ngắm nhìn con cá bơi quanh.

“Tại sao em không nói gì, em gái của ta ?” con cá lại hỏi

“Nếu anh là anh trai em, tại sao từ trước đến giờ, anh không nói ?”

“Ôi, em gái của ta” con cá cười “ta chỉ xuất hiện, khi nào em thật sự muốn gặp, chẳng phải vừa rồi, em muốn làm bạn với ta đó sao ?”

“Anh trai ơi, làm sao em có thể sống với anh được, em muốn được ở cùng anh ?”

Con cá bỗng nhiên nhìn Linh thương cảm, nó cất giọng buồn bã:

“Em gái của ta, ta cũng muốn như thế lắm, nhưng điều kiện để trở về biển cả của em khó hơn khả năng của ta nhiều. Ta không thể làm gì để đưa em trở lại biển cả, điều này vượt mức quyền phép của ta”

“Không sao đâu, anh à” Linh vội vã nói. Em hối hận vì đã lỡ làm phiền đến con cá

“Nhưng” đột nhiên con cá cất lời, miệng lại nở nụ cười như vừa nghĩ ra một điều gì đó

“nếu em cố gắng, em vẫn còn có cơ hội”

“Ôi, thế thì hay quá!” Linh kêu lên mừng rỡ “như thế nào hả anh ?”

“Nếu như lúc trước, biển trong sạch và thoáng đãng, thì ta có thể dùng phép thuật để đưa em về biển cả. Nhưng ngày nay, do con người xả rác bừa bãi, phép thuật của ta bị hạn chế. Nếu em có thể lấy đi toàn bộ số rác thải dọc trên phần bờ biển này, ta sẽ cho em một điều ước. Lúc đó em có thể ước cho em trở về với ta.”

“Ôi, thế thì tuyệt quá” Linh vui mừng nói

“Nhưng” con cá ngắt lời Linh “có một điều kiện, có một sự hạn chế về thời gian, em chỉ có thể thực hiện điều này trong một ngày duy nhất, từ buổi bình minh đến lúc giữa trưa, nếu vượt thời gian đó, em

sẽ không có được điều ước và không bao giờ có cơ hội trở về biển cả được nữa. Em có đồng ý không”

Ngần ngừ một chút, Linh biết bản thân em không thể nào lấy đi hết số rác thải được, nhưng nếu có thể, thì... Linh ngấm nhìn xung quanh. Ngồi ở đây nhìn biển, cảm giác của Linh khác hẳn lúc còn đứng trong bờ. Con cá vui vẻ liên tục nảy mình trong không trung. Tuy chỉ có mỗi một chú cá nhưng cũng đủ cho Linh cảm nhận được cả vùng biển đang tràn trề sức sống. Không gian chung quanh em như một cơ thể, chúng sống động và khiến Linh muốn tựa vào. Mặt biển phập phồng như đang thở, chúng giống như một làn da, óng ả và xanh ngắt. Chẳng biết chính xác do đâu, Linh thấy mình như một linh hồn thực sự muốn bảo vệ cho biển. Em nghĩ mình nhất định sẽ lấy đi số rác thải ven bờ, không đơn thuần chỉ vì điều ước nữa, mà em thật sự muốn làm điều đó... Từ lúc nào, Linh đã thiếp đi trên mòm đá.

Sáng sớm hôm sau, giữa lúc trời còn chưa sáng hẳn. Linh đã vội bắt đầu công việc. Linh chạy dọc trên bờ cát, nhặt bất cứ tờ giấy hoặc miếng thuốc nào em nhìn thấy trên đường đi. Nhặt trong rôi, Linh bỏ vào một cái bao rất lớn. Hết bao này lại đến bao khác, chẳng mấy chốc Linh đã thu dọn được cả ký rác thải trong bao. Nhưng em không vứt chiếc bao và mang cả theo trên đường. Càng nhiều bao, Linh càng bước chậm hơn. Máy tiếng đồng hồ sau, trời trở nắng gắt gỏng, Linh có thể nghe thấy tiếng rì rào cổ vũ của biển khơi. Cái mệt dịu xuống, tinh thần của em càng lúc càng hăng hái hơn, em vác rất nhiều rác mà không hề cảm thấy mệt. Biển cũng công nhận lòng nhiệt tình của Linh, chúng phả những hơi thở mát mẻ, gởi gắm chúng vào trong gió, mang đến cho Linh chút ít an ủi. Nhưng dù sao, một em mười tuổi có thể làm được nhiều hơn thế? Rác do những cô chú bán hàng rong vô tư vứt ra hoặc do du khách

mang đến xả. Một bao, hai bao, sáu bao, mười bao. Linh không vác nổi chúng nữa mà đành phải dùng sức kéo đi. Hơi thở của em dồn dập, mồ hôi úa nhạt trên gò má, từ cổ chảy xuống thấm ướt cả áo Linh. Cái áo sờn rách, cũ kỹ dính nhầy áp vào lưng Linh, em thấy khó chịu và mệt mỏi. Mặt trời lên cao hơn nữa, mồ hôi trên người Linh được dịp đổ xuống càng hăng, em cảm tưởng như hàng trăm gàu nước đang xối lên người mình. Chúng chảy xuống mắt, mũi và miệng em. Mắt Linh nhức nhối và nhắm nghiền cả lại, sau đó lại cố mở ra, rồi lại chịu không nổi mà chớp nháy liên tục. Linh thở hổn hển, nước mặn chạy xộc vào mũi khiến Linh bị sặc. Đôi lúc em phải đứng lại để quẹt bớt mồ hôi trên mặt, hít hơi hít hà cho đỡ mệt. Rồi sau đó, em lại bước đi tiếp. Hơi muối trên biển không làm cho Linh khỏe ngay tức thì được, chúng thương cảm trước cái bóng của Linh và đóng rác in dài trên mặt đất. Cơ thể nặng nề của em lê chậm chạp lê bước dưới ánh nắng chói chang.

Nhưng Linh không bỏ cuộc, em đang rất cố gắng, càng đi thì em càng hiểu, rác nhiều tới chừng nào. Em cảm thấy buồn thay cho cả biển. Thỉnh thoảng nhìn thấy những cây kim lẻ ốc vương vãi, có cái còn đâm lổm chổm trên mặt nước. Biển cũng có cảm giác như người, kim châm người thấy đau thì tại sao biển lại không biết. Linh cẩn thận rút từng cây kim ra khỏi mặt cát, chúng bị găm quá chặt nên khi được giật lên, chúng bứt ra kêu phùng phùng.

Đến lúc này, trời đã trở trưa, cái nắng nóng càng khủng khiếp hơn. Đi thêm một đoạn nữa, Linh thấy có một nhóm người đang đứng trước bãi biển. Họ không tắm mà mặc những bộ đồ đắt tiền, ngồi trên một chiếc xe máy rất lớn. Một người thanh niên đang nói chuyện rất suồng sã với những người bạn của anh ta. Mỗi người trong bọn họ đều cầm trên tay một hoặc hai chai bia, vừa uống vừa vung vãi. Bọt bia đổ xuống bờ cát phẳng và nông, sủi bọt trắng xóa. Linh chẳng buồn đợi cho họ đi khỏi, em để những bao rác trên vai

xuống rồi hí hục chạy đến chỗ các anh thanh niên kia. Linh không để ý đến nét mặt của bọn họ lúc em tới, em cẩn thận quỳ xuống dùng tay vớt lấy những giọt bia vung vãi, chà vào chính tấm áo mỏng lạnh rười rượi của mình. Linh vét cho bằng hết, em làm vô cùng cẩn thận, hành động của em khiến những thanh niên kia sửng ngờ. Linh ngẩng đầu lên và khó khăn đứng dậy, em không thấy vẻ mặt họ trước khi em đến ra sao, nhưng bây giờ, ai nấy đều có vẻ hối hận và buồn bã khi nhìn em. Họ gật đầu với nhau, hai anh thanh niên và một chị rất xinh gói tất cả cái vỏ bia lại, mang chiếc xe máy đi ra khỏi khu vực bãi tắm. Một cô gái khác chưa vội ra đi, cô ấy cúi xuống vén tay áo thật trắng lau lên khuôn mặt Linh, cô gái không nói gì mà chỉ mỉm cười. Linh thích nụ cười đó!

Sau khi đám thanh niên đi khỏi, Linh lại tiếp tục nhặt rác và cho vào bao. Mặt trời sắp lên tới đỉnh, gần trưa rồi. Giờ thì số bao rác quá nặng đối với em, chỉ mỗi việc di chuyển cũng vô cùng khó khăn và chậm chạp. Nhưng chỉ còn một đoạn rất ngắn nữa thôi là kết thúc cuộc thử thách. Linh tự cổ vũ và cứ lầm lũi kéo bước. Hơi thở của em trở nên dồn dập, số bao rác tăng dần và một lúc sau, Linh đột ngột ngừng lại. Em thấy một sợi dây chuyền bằng vàng rơi dưới bãi cát, Linh nhặt lên và sau một hồi ngẫm nghĩ, em nắm chặt sợi dây chuyền trong tay và tiếp tục lê bước. Bãi cát dày trục, đôi dép của em như mòn đi và mỏng dính. Chân em có thể cảm nhận được cái rát thấu bỏng. Sức hút của đám cát pha lẫn hơi muối làm cơ thể em trĩu nặng. Mắt Linh bắt đầu hoa, và lúc này, em thấy rất nhiều học sinh trạc tuổi đang cãi nhau phía trước. Bực tức và nóng nảy, những người kia đang đánh nhau và gây gỗ, làm đổ vỡ rất nhiều thức ăn và chất thải bẩn, chúng thi nhau đổ xuống dòng nước. Bước tới gần hơn, Linh nghe thấy tiếng kêu mắng mỏ:

“ôi, xem con bé da cam kia”

Thì ra đó là những người bạn ở lớp. Họ đang cãi nhau vì cô bạn

vừa lên tiếng đã mất thứ gì đó. Linh hiểu ra và làm lũi bước tới bên cô bạn đó, trong tiếng kêu đầy miệt thị của cô bạn, Linh đưa ra một sợi dây vàng lấp lánh... Trong một lúc, cô bạn đó không nói gì mà cúi gằm mặt xuống. Cô bạn cắn môi và nắm chặt sợi dây. Không nói một từ, Linh chạy đến nơi những chất thải bị đổ, em tìm cách nhặt từng cái chén, vỏ chai nước ngọt lên và tiếp tục vét lấy nước thải bôi lên cơ thể mình. Bôi đến đâu, những vùng da xấu xí của em liền lại đến đấy, nhưng Linh không để ý đến điều này. Em chăm chỉ làm việc. Và em không chỉ làm một mình, những người bạn khác đang cùng làm với em, họ bằng tuổi, họ cùng làm và cười với em, kể cả cô bạn đó nữa, họ đã coi em là bạn. Họ cười với em, Linh thích những nụ cười đó!

Và...chỉ còn một lon nữa thôi, một lon bia nữa. Linh mỉm cười đầy hy vọng, em hoa mắt và đổ gục xuống. Chỉ còn một cái lon nhỏ, Linh tự nhủ thầm trong đầu. Thân thể em sải dài trên bờ cát, đôi tay cô chạm lấy chiếc vỏ lon và làm động tác nhét nó vào người. Mặt trời đã lên mức cao nhất, Linh đã hoàn thành được điều kiện con cá đưa ra.

Em không còn thấy nóng nữa, cũng không còn thấy cơ thể mình bị đè nén mệt mỏi. Ngược lại, Linh càng lúc càng khỏe khoắn và thấy mình nhẹ hẫng đi. Em mở mắt ra và thấy mình đang nằm trên mỏm đá giữa biển. Bầu trời nhẹ nhàng, những đám mây phủ đi các ánh mặt trời gay gắt. Bờ biển lại vô cùng óng ả, có phần đẹp và xanh hơn hôm qua. Con cá đeo vương miện bằng bạc búng người bay lên trước mặt Linh, nó vui mừng khôn xiết khi thấy em. Nó bơi tung tăng và nói một cách hớn hở:

“chúc mừng em, bây giờ em có thể ước, hãy ước đi và em sẽ trở về với anh, ảm no và xinh đẹp”

Ôi, xinh đẹp ư ? Linh tự nghĩ, ảm no nữa... Nhưng rồi mẹ của em sẽ ra sao. Em đi rồi, em sẽ hưởng hạnh phúc, nhưng mẹ thì sao,

em không thể bỏ mẹ lại. Còn xinh đẹp ư ? Nhưng nó chưa từng nghĩ nó xấu xí, mặc dù người ta có thể nghĩ thế, và đúng, cơ thể của em xấu xí thật. Nhưng em yêu cơ thể của mình, em chưa bao giờ có ý nghĩ muốn mình đẹp hơn cả, em không cần những thứ đó. Em có một điều ước, em muốn một điều, một điều quan trọng nhất bây giờ.

“em ước cho mẹ của em khỏi bệnh”

Con cá có vẻ ngạc nhiên trước điều ước này.

“nhưng, em của ta, ta tưởng em muốn...”

“vâng, em muốn về biển cả với anh, nhưng em cũng muốn sống bên cạnh mẹ. Em yêu cuộc sống của em. Em yêu khu đồi gần nhà em, em yêu biển nhưng cũng rất yêu cây cối. Em yêu anh và, em cũng yêu mẹ em nữa”

“nhưng em ta, điều đó nguy hiểm, nếu ta giúp cho mẹ em khỏi bệnh, thì căn bệnh đó sẽ được chuyển thẳng vào cơ thể của em, em phải chịu nó thay cho mẹ em”

“em đồng ý” Điều gì cũng có thể khiến Linh mất nhiều giây suy nghĩ, nhưng điều này thì không, em đồng ý ngay lập tức.

Con cá suy nghĩ một lúc, trông nó có vẻ buồn nhưng rồi nó gật đầu và khẽ khàng ‘ta hiểu’

Linh nhắm mắt lại, trong cơn mơ, em thấy được hình ảnh của mẹ, em thấy được mẹ ôm và âu yếm như lúc còn nhỏ. Một hơi thở sâu và dài tự động chuyển vào người em, Linh thở mạnh và cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng, khỏe khoắn, nếu như có thể đến được thiên đường, trước đó, hãy cho em gặp mẹ...

Và, em đã thấy mẹ. Mở mắt ra, em thấy chung quanh thật trắng lệt. Cung điện nguy nga, tất cả làm bằng vỏ ốc, vẩy lấp lánh và cá ở muôn nơi. Trời ơi, nhiều cá quá, chúng lượn thành từng đàn trước mặt Linh. Tất cả quá huyền ảo và lung linh. Bên cạnh Linh, trên hai khán đài cực kỳ rộng, người ta đứng lên rất nhiều, tất cả đều mang

đầu và mang cá, có cả vài con cua và mực, thủy sản nữa. Ở giữa khoảng không, lơ lửng trong mặt nước, có ba chiếc ghế võ ốc xinh đẹp, hai bên ghế trên kia đã có người ngồi. Một là mẹ em, bà đang nhìn em âu yếm và vô cùng thỏa mãn. Người còn lại là một cụ già, đeo vương miện vàng lấp lánh.

“lại đây, con yêu, phụ vương con đã chờ con lâu quá rồi” Mẹ Linh cất tiếng nói

“phải” cụ già lên tiếng “con đã vượt qua thử thách cần thiết, con yêu mẹ con và yêu biển cả, con xứng đáng là nàng công chúa tuyệt vời nhất, hãy lên đây và ngồi bên cạnh ta”

Linh đã làm như thế, em bay và ngồi trên chiếc ghế bằng võ ốc trong tiếng vỗ tay hân hoan của các cư dân biển cả. Con cá bạc, anh trai của Linh đang bơi bên cạnh em, miệng ngậm một cái vương miện bằng san hô lấp lánh, biểu tượng của một nàng tiên, công chúa biển cả...

HẾT

Mùa Thứ Năm

Những bức thư chưa gửi

Ngày này ngày nay có một cô bé 18 tuổi sống ở một ngoại ô xa xa. Nhỏ có một khuôn mặt rất bình thường, không đẹp cũng không xấu, điều này cũng có nghĩa là chẳng ai thèm để ý đến nhỏ, chẳng cần biết nhỏ đang làm gì hoặc thể nhỏ có tồn tại hay không. Nhỏ học trong một lớp chuyên Anh. Chỉ hai năm đầu thôi, năm thứ ba, cũng là năm cuối cùng phổ thông trung học, nhỏ bất ngờ chuyển sang lớp chuyên toán, không ai biết tại sao ngoại trừ một đứa bạn rất rất thân của nhỏ. Đứa bạn duy nhất có khả năng chấp nhận sự yên lặng triền miên gần như bệnh tự kỷ của nhỏ, người bạn kiên nhẫn chờ đợi để lắng nghe những nỗi buồn mà thậm chí nhỏ chẳng thể nói ra. Lòng nhỏ xốn xan vì yêu một chàng trai. Chàng trai ấy cũng học cùng một lớp với nhỏ, và người ta chẳng bao giờ quan tâm hoặc có cử chỉ nào cho thấy người ta biết nhỏ tồn tại, điều này được căn cứ và minh chứng bởi hiện tại thực tế. Nói nào ngay, đây cũng không phải là do lỗi của chàng trai ấy. Ba mươi thành viên trong lớp chuyên toán là ba mươi cái mặt mốc đeo kính cận, có

nghĩa là chỉ toàn một sách, cả nam lẫn nữ, không có lấy một xì tin đúng nghĩa. Tính tình kỳ quặc của các thành viên trong lớp làm người ta vừa nghe đã sợ chạy mất dép.

Trong trường chẳng ai thèm chơi với bọn học sinh lớp đó. Họ gọi nôm na lớp đó là lớp Kỳ Cục. Diễn biến trong lớp rất bình lặng và chạy theo quy luật ba vòng: học, ăn và ngủ. Ở các khoảng giữa của những từ đó không hề chêm vô vài ghi chú đại loại như: game, mua báo với bạn, ăn quà vặt, trà sữa... Vậy đó, nên cuộc sống của cô bé từ khi chuyển vào lớp chuyên toán quả thật rất khó khăn. Đành rằng trước đây cô bé cũng rất lặng lẽ, nhưng cô bé vẫn còn một người bạn thân để tiếp xúc. Từ khi chuyển qua lớp bên cạnh, chẳng có ai ngoài những cặp mắt kiếng lạnh lùng. Tất cả rất chán, cả bản thân nhỏ nữa, chán ngắt à.

Một ngày nọ cô bé quyết định viết thư tình để thổ lộ tấm lòng với chàng trai. Chỉ để người ta biết vậy thôi chứ nhỏ không hy vọng nhiều lắm. Nhỏ cặm cụi bỏ ra ba ngày để viết và đưa cho nhỏ bạn thân xem. Nội dung bức thư như sau:

“Gửi Phúc,

Mình viết thư này nhân ngày valentine. Thật ra mà nói, mình yêu Phúc vô cùng. Mình yêu Phúc ngay từ cái hồi mình thấy mặt Phúc trong lớp chuyên toán lần đầu tiên. Nhưng mình không dám nói vì mình là một đứa không có bản lĩnh. Bạn là học sinh giỏi nhất trường, bạn được chọn để phát biểu trước toàn trường nhân ngày lễ khai giảng. Có thể bạn không nhận ra nhưng hầu như từ sau buổi lễ đó, mình luôn để ý đến bạn. Mình yêu mà thậm chí mình không biết

mình đang yêu. Chỉ là mình luôn cảm thấy hình bóng của bạn hiện hiện trước mắt mình. Mình viết những lời này sến kinh khủng nhưng cũng ráng, bạn đừng có cười nha. Cái tên của bạn từ khi được xướng lên trước toàn trường, mình đã thầm khắc dấu nó vào trong tim. Từ trước đến giờ, mình nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ dám nói ra đâu. Ba năm trôi qua, mình vẫn ém nhem nó, cố lờ nó đi, nhưng không được Phúc ạ. Mỗi phút trôi qua như tỉ lệ thuận với nỗi nhớ của mình với Phúc. Thời gian càng trôi, tình yêu của mình càng lớn hơn. Đây là năm học cuối, có lẽ nỗi sợ phải chia tay Phúc vĩnh viễn đã châm ngòi cho cái tình yêu vớ vẩn của mình nổ bùng ra. Mình không kiểm soát được bản thân và trở nên rất ngốc nghếch. Ngốc mọi lúc mọi nơi, ngoài những khi học bài thì hầu như lúc nào mình cũng nhớ đến Phúc. Thú thực là mình cực kỳ dở văn, mình đã tham khảo rất nhiều thư mẫu và thậm chí còn có ý định nhờ bạn viết giúp rồi sẽ copy sửa lại. Nhưng mình nghĩ tự viết dù sao cũng hay hơn, thế là mình hỏi mẹ và tham khảo ý kiến của người có kinh nghiệm. Mình xem rất nhiều phim tình cảm và giờ thì mình có một số ý để viết cho Phúc. Mình sẽ không đưa vào những lời thoại ươt ợt át trên phim kiểu như: tình yêu em là cánh bướm, lẻ loi bay phấp phới trước mặt anh mà anh không hề biết, thậm chí còn cho em là đứa phiền nhiễu và đập em như đập một con ruồi nhặng. Chắc chắn mình sẽ không viết như thế vì tình yêu của mình với Phúc hơi cục và thô lắm. Mình sẽ nói với Phúc như vậy: tình yêu của mình với Phúc như những cái đùi gà béo ngậy mà mình vẫn thèm ăn. Mình nhớ Phúc rất nhiều, ăn cũng nhớ mà ngủ cũng nhớ. Nhớ như nhà khoa học yêu các định lý, định lượng, hay là nhớ như thị kho yêu mắt ruốc. Máy cái này là mình đệm vô cho đỡ căng thẳng thôi, mình đùa đấy, bạn cười được một tý thì tốt vì mình sắp nói thật lòng đây.

Mình đã thầm yêu Phúc ba năm rồi. Ba năm trôi qua kể từ khi mình nhìn thấy Phúc đứng trên bục sân khấu của trường, ba năm trôi qua kể từ lúc mình xin đi học thêm chỗ mà Phúc vẫn theo học. Mình tìm mọi cách để gặp Phúc. Nói là gặp nhưng mình chỉ dám ngồi xa xa chỗ của Phúc. Mình tìm cách ngồi ở một góc bàn, chỉ để nhìn thấy Phúc mỗi lần Phúc đang suy nghĩ. Thời gian trôi qua, trái tim của mình dường như nặng hơn từng chút một. Năm đầu tiên mình là học sinh lớp chuyên anh, lớp của mình cách lớp của Phúc một chu kỳ thời gian. Có nghĩa là mình học buổi sáng còn Phúc học buổi chiều. Cũng còn may, chúng ta học chung một căn phòng. Mình quả thật là một cô gái cực kỳ ngốc nghếch khi cố tình tìm chỗ của Phúc để xin ngồi, trong những lúc cô giáo đổi chỗ, mình vẫn cố xin ngồi lại chỗ ấy. Dù không hiểu nhưng may mắn làm sao, cô giáo đã đồng ý và mình nghiễm nhiên ngồi cái bàn ấy suốt một năm trời. Và may mắn làm sao, Phúc cũng không đổi chỗ. Vậy là năm đầu, mình chỉ được thấy Phúc ở lớp học thêm và thỉnh thoảng còn được nhìn bạn khi mình đi học thể dục. Chắc chắn, chắc chắn là bạn không hề biết mình vẫn luôn quan sát và theo dõi bạn, bởi vì mình chỉ đặt tất cả biểu hiện đó ở trong lòng. Khuôn mặt tỉnh bơ của mình dường như hiển hiện rõ nhất mỗi lần thấy bạn xuất hiện ngang qua. Mình yêu bạn và không biết vì sao, càng yêu lại càng muốn giấu. Không hẳn vì mình sợ, mà chỉ vì mình không muốn bạn biết và xa lánh mình. Đó cũng là một nỗi sợ, nhưng mình không muốn ghép nó vào từ sợ đầu tiên vì mình nghĩ, có một số nỗi sợ còn ghê hơn nhiều. Vậy, năm đầu mình chỉ gặp bạn có thể thôi, mình không thể nói chính xác là bao nhiêu lần giống như trong sách, vì mình có đếm nỗi đâu, nhưng mình biết là ít ghê lắm, nhưng mình vẫn rất trân trọng.

Sang năm thứ hai Phúc bắt đầu đi học cùng buổi với mình, ngay sát

bên cạnh phòng học của lớp chuyên Anh. Vậy là từ đó, tụi mình là hàng xóm với nhau rồi, mà lạ thay, bạn cũng ngồi cùng vị trí với chỗ ngồi của mình, sắp đặt của số phận chăng? Nghe sến thật. Và sau đó, chúng ta đã gần nhau hơn một chút, mình có thể thấy Phúc, hình dung ra khuôn mặt của Phúc, mỗi khi quay đầu ra phía sau, chỉ cách mỗi một bức tường. Mình đã rất hạnh phúc vì điều đó, đối với mình, nó thật là vĩ đại, mình vui còn hơn được điểm cao nữa. Nhưng sau nữa học kỳ đầu, mình quyết định xin cô chuyển chỗ, mình không muốn ngồi cái bàn cùng vị trí của Phúc nữa, mình đã chuyển ra ngồi cạnh cửa sổ hành lang. Hầu hết các nam sinh của lớp chuyên Toán đều hay đứng trước cửa phòng mỗi giờ vào lớp. Và mình chỉ có cơ hội đó để nhìn Phúc nhiều hơn một chút. Mình đã đi học rất sớm, nữa học kỳ sau, mình ngày nào cũng chờ cho đến khi Phúc vào lớp mới yên tâm học bài. Thời gian cứ thế mà trôi, cho đến một ngày trước kỳ nghỉ hè. Có lẽ tâm trạng lúc đó của mình cũng tương đương với tâm trạng lúc này, khi mình đang liều mạng viết thư cho Phúc. Đó là giờ lớp Phúc đang sinh hoạt còn lớp mình thì đã về hết mất rồi. Không ngờ lớp Phúc ở lại lâu quá, còn mở tiệc liên hoan nữa, mình đã chờ hơn hai tiếng đồng hồ. Nhưng mình không ngại, mình còn thấy đỡ hồi hộp hơn, mình lảm nhảm lại những gì mình định nói với Phúc. Mình sẽ nói, nói rất nhiều, suy nghĩ của hai năm trôi, suy nghĩ của cả một mùa hè, những dự định mà mình định làm để thổ lộ với Phúc. Mình đã muốn nói tất cả với Phúc ngay hôm đó, mình đã ở lại lớp như một con ngốc, chỉ mỗi mình thôi. Và lớp Phúc cũng đã ra về, thôi rồi, Phúc đang đi với bạn của mình. Mình đã liều mạng, cả đời mình chưa bao giờ cảm thấy nhịp tim đập mạnh như thế, thật sự là quá nhanh, quá mạnh, mạnh đến mức mình như muốn ngừng thở. Mình đã đến rất gần, ngay sau lưng Phúc, chỉ cần nói nữa thôi, chỉ cần gọi Phúc một tiếng... Nhưng mình đã không làm và rẽ qua một hành lang khác để về. Một mùa hè nữa

trôi qua, những lá cây bắt đầu chuyển đỏ, một tháng, hai tháng, ba tháng, mấy chiếc cuối cùng bắt đầu hóa xanh gần hết. Mùa hè kết thúc mà không có Phúc, nhưng đến lúc đó, mình lại chột hy vọng. Hy vọng sẽ có Phúc trong tay, hoặc là hy vọng, ít nhất Phúc sẽ biết một chút tâm sự của mình.

Năm thứ ba, mình đã chuyển lớp. Chuyển sang một lớp chuyên rất khó, nhưng cuối cùng mình cũng đã xin được. Và giờ, chúng ta là bạn cùng lớp. Khi tờ giấy báo dự tuyển tốt nghiệp phổ thông phát ra, mình đã hoảng sợ và muốn khóc hết sức. Mình thậm chí còn hơi nhói đau trong ngực. Phúc học giỏi quá, Phúc sẽ vào một trường đại học nào đó mà chắc chắn mình không thể theo nổi. Từ lâu mình đã biết, mình và Phúc là hai loại người khác biệt nhau hoàn toàn.

Nhưng dù sao, đã tới lúc mình can đảm. Mình nghĩ rất nhiều, mình quyết định viết một bức thư cho Phúc, và đó là lý do tại sao bức thư này ra đời. Mình hít một hơi rất sâu và viết, sau khi viết mình đã nhiều lần kiểm tra kỹ có sai lỗi chính tả nào không. Và bây giờ, mình sẽ trao nó cho Phúc.

Thân,

...

“tại sao mày không ký tên?” Nhỏ bạn nhướn một bên chân mày lên thắc mắc.

“tao không thích” Nhỏ lầm bầm nói.

“thế làm sao nó biết?” Nhỏ bạn thờ dãi chán nản.

“không cần phải biết” Nhỏ nói rồi quay ngoắt bỏ đi thẳng.

Ngày hôm sau, nhỏ gồng mình và giữ cho bản thân thật bình

tĩnh. Trước khi nhỏ kịp thực hiện ý định của mình, nhỏ bỗng khựng lại vì thấy lớp học bỗng nhiên rất lao xao. Nhỏ tự hỏi phải chăng đây là hiệu ứng của ngày valentine? Ngày valentine, là lễ tình nhân của phương Tây và tầm ảnh hưởng của nó đã lan rộng tới lãnh vực của những người phương Nam cổ hũ nhất. Cụ thể là hiện tượng yêu đương, cái mà hai từ chỉ hiệu trên định nghĩa trong tự điển giáo khoa, đã bắt đầu xuất hiện trong lớp học Kỳ Cục. Lần đầu tiên trong cả năm tiết học hôm đó, xuất hiện những tiếng xì xào, thích thú có, kích động cũng có (nhưng chỉ hơi hơi thôi, dĩ nhiên đây cũng là một sự tiến bộ khá đáng kể). Nguyên nhân là ở bàn học của một bạn nam có dấu hai bức thư dán hờ. Đó là nhân vật nam chính, người mà cô bé đơn phương tận ba năm nay. Lòng ngực của nhỏ như rạn ra, đã có tới hai người viết thư thổ lộ với Phúc. Vậy thì cô bé còn gọi nó đi làm gì nữa. Nước mắt tự dưng chảy ra lúc nào không biết, nhỏ quẹt nước mắt chạy ra khỏi cửa. Nhỏ không biết tại sao nhỏ lại làm như vậy, bây giờ nhỏ đã hiểu tại sao các cô gái trên phim thường khóc nấc lên rồi chạy ra ngoài. Giờ thì nhỏ cũng hiểu, nhỏ sến y chang các cô gái kia, chỉ là một chút chiêm nghiệm của thực tế thì đau khổ hơn trên phim nhiều.

Nhỏ đứng khóc trong phòng vệ sinh, càng yên lặng thì nhỏ càng muốn khóc, nước mắt không biết ở đâu cứ tuôn ra trên má nhỏ, muốn ngừng cũng không ngừng được. Nhỏ cứ thế mà khóc. Cánh cửa phòng bật ra, nhỏ bạn thân vừa ngạc nhiên, vừa hốt hoảng.

“sao mà khóc?” Nhỏ cau mày hỏi.

Không nói được tiếng nào, vừa thấy bạn, nhỏ òa lên khóc to hơn, bù lu bù loa như một đứa con nít. Tình cảm nhọt nhọt trong lễ khai giảng ngày nào đã sậm màu lúc nào không biết. Những hình ảnh của người ta cứ nhẹ nhàng lướt qua tim, cảm xúc hiện trên khuôn mặt của người ta lúc nào nhỏ cũng âm thầm ghi lại trong trí nhớ.

“nó từ chối mày à?” Nhỏ bạn căng thẳng. “nó có trả lại thư cho mày không”

Nhỏ lắc đầu rồi lại khóc, bảo rằng không có tên thì làm sao trả lại được.

“có chứ sao không, không ngờ thằng này chảnh thế”

Đột ngột nhỏ nín khóc như sợ nhớ ra điều gì, nhỏ chưng hửng ngược mắt lên nhìn bạn. Khi buồn nhất, con người ta lại đâm ra thông minh nhất. Tại sao nhỏ bạn thân lại nói thế, rõ ràng bức thư không có đề tên người gửi mà? Đáp lại cái nhìn thắc mắc trên mặt bạn, nhỏ bạn thân chép miệng:

“là tao sợ mày vẫn không chịu ghi tên nên tao đã chép lại một bức y chang như thế, sau đó viết thêm tên của mày vào”

Thì ra một trong hai bức thư là của nhỏ bạn thân viết. Còn bức thư còn lại. Trái tim của cô bé trưởng thành vừa xẹp lép lại phồng lên một nửa. Nhỏ tự động bước vào trong lớp, cũng may thầy chưa vào kịp. Nhỏ lau khô mặt rồi ngồi vào bàn, lấy cặp ra. Đột ngột, người ta bước đến trước mặt nhỏ. Tim nhỏ như ngừng đập, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên. Hai bức thư dán hờ đang nằm gọn trong bàn tay phải của người ta. Một trong hai bức thư đó có đề tên của mình. Hồn của nhỏ lúc này như muốn lìa phứt ra khỏi xác cho rồi. Làm thế nào bây giờ?

Và chợt, người ta không nói gì cả, chỉ từ từ rút một trong hai bức thư ra và đặt xuống bàn của nhỏ. Cả lớp học nín thính, tuy nhiên có vài cái đầu hơi gượng gạo, trông như muốn há miệng ra cười ghê lắm nhưng cố nín lại. Bức thư kia gọn lọn, chỉ có hai dòng và kèm theo một bức hình...

“gửi...”

Mình không dám viết tên vì không nghĩ mình sẽ gửi, thậm chí mình còn không biết có nên gửi cho bạn không nữa. Từ cái chỗ “thậm chí...” đến “...không nữa” là vừa nãy mình đã thêm vào cho có.”

Người ta chỉ làm thế và lẳng lặng bỏ đi, không quên nhăn nhẹ cái mũi và đẩy gọng kính lên như thường lệ.

Tám hình là một sản phẩm photoshop ghép, một nửa là hình của người ta, còn một nửa là hình của nhỏ. Ở dưới tám hình đề chữ: 3 năm, và hình như có thêm một dòng chữ nhỏ xíu ghi thêm: và mình biết bạn luôn nhìn lén qua cửa sổ.

Hết.

Mùa Thứ Năm

Thần Thoại

Truyện thứ nhất

Năm màu hoa

Phú hộ nhà họ Đường, tên là HỒNG sống ở ngoại thành kinh đô Thăng Long, giàu có nổi tiếng nhất nước. Đến nhà vua cũng vài lần mời lão phú hộ vào cung thưởng rượu. Tuy không có vai vế trong chính sự, nhưng với lượng thuế ông nộp cho quốc khố hàng năm, ông nghiễm nhiên trở thành nhân vật được nể trọng trong kinh đô hoàng triều. Nhưng những thứ đó không làm nên một lão phú hộ được vị nể, tính tình hiền lành, bộc trực, ưa làm thiện của ông được nhân dân hết lòng ngưỡng mộ. Ông có đến hàng ngàn mẫu ruộng ở dưới quê, tính thương người của ông làm cho cả những tên côn đồ, phá phách cũng chẳng dám động chạm. Lúc trước có vài tên bợm rượu, kiếm cớ đến phá một ruộng dưa của ông. Chúng đi ngang qua một thửa dưa hấu, tiện chân đạp bể một trái còn non. Phú hộ đi qua liền chạy đến ôm trái dưa ngồi khóc. Nhiều người thấy thế bảo ông keo kiệt, có mỗi trái dưa mà làm um sùm, chẳng đáng mặt một phú ông. Nhưng ông lại không đánh, không mắng mấy tên bợm rượu, cũng chẳng nói lại những người buôn chuyện kia. Ông không nói không rằng, đem trái dưa bể đó cất ra, để giữa làng, viết một lá thư, bảo mọi người đọc to lên. Nội dung trái dưa là một bài tế, bài tế trái dưa hấu. Một trái dưa hấu còn non mà đã chết sớm. Tuy trong

trái dưa chỉ là mấy mẫu trắng trộn, nhưng nó cũng có một linh hồn. Từ khi sinh ra và lớn lên, dưa hầu mong mỗi có một ngày được người hiền thưởng thức, nhưng chưa gì đã bị đập méo mặt. Bức thư làm cho những tên bợm rượu hối hận, chúng dắt nhau đến xin lỗi phú hộ, ông không những an ủi chúng mà còn cho chúng việc làm trên ruộng dưa kia. Phú hộ ăn ở hiền lành, đồng lòng kiếm được luôn chia cho người nghèo và cúng phật. Tiếng đồn về ông vang xa đến cả nước.

Hiềm một nỗi ông không có con cái, trai cũng không mà gái cũng chẳng có. Buồn lòng, ngày ngày ông bỏ bê công ăn việc làm, giao toàn việc quản lý cho em trai là Đường Kính trông coi. Còn về phần Đường Hồng, ông lên chùa thấp nhang cầu tự, một lòng xin đức Phật ban cho mình một mụn con, con gì cũng được, không phân biệt trai gái.

Một buổi sáng, trên đường đến ngôi chùa sát chân núi. Đường phú hộ thấy có ông cụ đi ngang qua bị vấp té, ông đang ngồi kiệu vội nhảy xuống đỡ cụ già. Phú hộ đỡ cụ đến một phiến đá ven đường, sai người đem nước cho cụ uống. Đường Hồng ngồi bên phe phẩy cây quạt kiếm gió cho cụ già. Phú hộ cau mày nói: “sao cụ lớn tuổi lại đi con đường đầy sỏi thế này? Con cái của cụ đâu?”

Cụ già cười lớn trước vẻ ân cần của phú hộ, cụ mỉm cười đáp: “ta không có con cái, anh cũng chẳng phải quen biết với ta, sao lại tỏ ra quan tâm thế?”

Phú hộ tỏ ra buồn phiền, lắc đầu đáp với cụ già:

“già cả như cụ thì đáng làm cha, làm mẹ thiên hạ, xá gì là con.”

Cụ già gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

“ừ, thôi, mà anh đang đi đâu đó?”

“con đến chùa cụ ạ”

“ta thấy anh hay đi con đường này, chẳng lẽ ngày nào cũng đến

chùa hay sao?”

Phú ông thờ dài đáp dạ. Cụ già gặng hỏi nguyên do, ông ta liền kể lại nguyện vọng của bản thân. Cụ già nghe xong ngẩng đầu cười to, nói rằng:

“a, tưởng gì chứ chuyện đó thì quá dễ”

Phú ông bật cười, không muốn làm cho ông cụ mất vui bèn đáp xuôi theo. Ông cụ vỗ vai phú ông rồi đứng lên, rủ ông đi tản ngoạn. Phú ông bật lên kinh ngạc, sao ông cụ bỗng nhiên đi lại nhanh nhẩu thế. Ông cụ cười cười, dắt phú ông bẻ qua cánh đồng lau bên cạnh, bỏ lại người hầu đứng chờ phía sau. Trước khi đi, phú ông không quên bảo đám người kiếm chỗ có bóng mát mà đứng chờ đỡ mỏi. Ông cụ dắt phú ông đi vòng quanh đám lau, cụ cứ nhìn chỗ này rồi quay sang chỗ kia, hình như đang tìm cái gì đấy. Ông cụ cười hỏi:

“thế anh muốn con gái hay là con trai”

Phú ông thuận miệng liền nói:

“dạ, con trai hay con gái gì thì cũng là con, phân biệt mà làm gì hả cụ”

Ông cụ lại cười ồ lên, nói:

“thế thì dễ quá”

Cụ cuối xuống chỉ tới một đoạn xa xa, bảo với phú ông cứ cuối xuống nhặt ba viên đá. Nhặt xong đem về thoa lên tóc vợ, nhất định sẽ được như ước muốn. Phú ông tưởng cụ già đang đùa, vừa định quay lại đưa cụ về chỗ cũ thì bỗng nhiên, có một luồng gió mát lạnh thổi qua người ông, cuốn mây bay lên trời. Phú ông chợt vỡ lẽ thì ra có thần nhân thử lòng. Phú ông bèn sụp lạy rồi vội vã chạy đến chỗ thần nhân đã chỉ. Ông thấy có rất nhiều viên đá, đủ các màu sắc sặc sỡ, viên nào cũng chứa tới hai ba màu khác nhau trên đó. Phú ông quan niệm thứ gì đơn giản hóa ra lại dễ thương nhất, ông bèn chọn các viên đá chỉ độc một màu duy nhất: màu trắng như nước, màu vàng như nắng và một viên màu xanh ngắt như lúa. Phú ông

làm y lời cụ già đã dặn, đem đá vuốt lên tóc vợ mình. Quả nhiên, sau mấy ngày, vợ ông đã mang thai. Chín tháng sau, bà sinh một lúc ba đứa con gái. Đứa nào đứa nấy nhỏ như hòn đá. Lạ một nỗi, mới sinh ra mà ba đứa đã mang ba mái tóc vừa dài vừa mượt mà, lại còn mang ba màu khác nhau. Bà vợ hoảng sợ la làng, nhưng phú ông lại bảo đó là con của trời, khác người là phải. Từ sau đó, ông cố nuôi nấng ba đứa trẻ, nhưng có cho ăn uống bao nhiêu, cơ thể của chúng cũng chỉ nhỏ bằng hòn đá ông đem về. Đặt tên cho từng đứa theo cái màu mà chúng có. Cô cả có mái tóc màu trắng bạc và trong vắt như nước, ông đặt tên là Bạch Thủy. Cô thứ hai có tóc màu vàng chói như mặt trời, ông gọi là Hoàng Nhật. Cô út dễ thương nhất, có mái tóc màu xanh, gọn và rung rinh như lúa chín, đặc biệt cô bé có hai sợi lông mày dài ngoẵng cũng màu xanh. Ông đặt là Đỗ Mi.

Phú ông thương con lắm, có đi đâu cũng mang con theo. Ở nhà thì ông cũng toàn dành thời gian cho chúng. Ông vui miệng nói ba đứa con đẹp như ba bông hoa, sau này nếu mà chết đi, ông hy vọng cả nhà của mình cũng sẽ hóa thành năm bông, sẽ mãi mãi ở bên nhau. Vợ ông bảo ông nói nhảm, nhưng ông cứ cười hì hì mà nhắc đi nhắc lại mãi.

Tài sản và công việc của ông cứ giao cho Đường Kính xử lý. Gã này làm ăn dối trá, lại có mắc tật nghiện rượu. Bao nhiêu tiền cũng đem đi uống cho thả cửa. Chốc chốc, của tiền cứ thế mà đi sạch, nhiều vụ làm ăn thất bát, bị người ta lừa mất một lúc cả đồng tiền. Sợ bị anh la, gã ta giấu biệt. Đến một hôm, có mấy quan tham nhận hối lộ đến lừa gạt, đổ cho nhà họ Đường tội buôn lậu. Gã Đường Kính vốn ngốc nghếch lại nhát gan, bị lừa cho uống rượu rồi ký tên giấy buôn lậu lúc nào không biết. Đường Hồng vừa nghe thấy liền lên cơn đau ngực, chỉ vài ngày sau là đổ bệnh nặng.

Quan quân xông vào nhà tịch thu toàn bộ sản điền, tiền bạc, phú

ông trong một khoảnh khắc mắt trắng cả gia tài, quá tức tối, ông uất đến liệt luôn cả tay chân. Gia nhân thu dọn lấy cắp mấy món đắt tiền trong nhà rồi chuồn hết. Có đứa còn ác tâm lấy cả nồi lửa đốt nhà. Vợ Đường Kính tên Thị Nuôi bỏ ba đứa con gái nhỏ vào cái tráp, rồi cũng chồng chạy trốn. Thị Nuôi cũng chồng đi khắp nơi tìm chỗ trú. Đi mất mấy ngày cũng chẳng tìm ra chỗ nào có thể ở tạm. Bà cứ chốc chốc đi hết làng này sang làng khác, bà xin người dân một cái ghế kéo, Thị Nuôi đặt chồng trên cái ghế, ngày ngày đeo dây trên lưng kéo chồng đi. Bà đi một chốc lại dừng nhỏ sữa cho con bú. Thấy chồng chỉ nằm một chỗ, không nói được, miệng bị méo do liệt, cứ ư ừ rên lên. Sợ chồng đói, bà gấp một lá bàng ven đường lại, vắt sữa ra rồi đưa cho chồng uống đỡ khát. Đi hết mấy ngày mà cũng chẳng tìm ra nơi trú chân, người thị gầy rộc đi, sữa cũng cạn dần.

Một bà già đi ngang qua thấy thị bèn vẫy tay bảo dừng, bà móc trong túi ra một nắm cơm cùi bẻ nhỏ bảo thị ăn đi. Lạ thay sau khi thị ăn xong, cơ thể bỗng trở nên khỏe mạnh và no căng cả bụng. Bà già cho thị một cây đàn nhị, bảo vừa đi vừa kéo nhạc kiếm cơm. Nói xong chưa kịp để Thị Nuôi cảm ơn, bà cụ bước nhanh rồi biến mất. Trời mưa tầm tã, thị cố lắm mới tới được một ngôi làng gọi là làng Mùi. Thị đi mãi mới thấy một cái chùa nhỏ bỏ hoang, mừng rỡ, thị đem chồng và con gái vào trong chùa trú đỡ. Chỉ định ở vài ngày rồi đi tiếp, nhưng không hiểu sao không khí trong chùa rất ẩm áp và thân thiết với thị. Thị đành xụp lạy phải tội với nhà chùa rồi cùng chồng con ở luôn trong đó. Khi nào muốn cho con bú, thị sợ ô ứ nhà chùa liền chạy ra ngoài mới cho con bú được.

Hàng ngày thị ra ngoài đầu làng kéo đàn cho khách nghe, tiếng đàn nhị thể hiện nỗi lòng đau đớn cứ vang lên tình tang, làm người nào đi qua cũng bật lên tiếng khóc thương cảm. Từ chỗ thị hay ngồi bỗng mọc lên một cây Quế rất to. Thế là thị dựa vào nghề đàn hát mà

nuôi chồng và ba đứa con gái.

Sống trong chùa, con gái của thị trở nên mạnh khỏe. Trước sự chứng kiến đầy kinh ngạc của người mẹ, ba đứa con gái bỗng chốc hóa thành kích thích của một người bình thường. Chúng lớn nhanh như phồng, đứa nào đứa nấy mỗi ngày chỉ bú có chút sữa mà trở nên xinh xắn khác thường. Năm mười tám tuổi, ba đứa đã trở thành ba thiếu nữ như bao người khác. Ba chị em tuy mỗi người có một tính cách khác nhau, nhưng cả ba đều hiếu thuận và có điểm đặc biệt. Đặc biệt là người chị lớn Bạch Thủy, khuôn mặt trong vắt yếu ớt. Mỗi động tác của cô mềm mại tựa như nước chảy. Từ nhỏ Bạch Thủy đã thông minh và hiếu học. Dù biết nhà nghèo và làm thân con gái, không được quyền đến lớp, nhưng Bạch Thủy vẫn lén nhìn trộm vào lớp học hoặc mượn vở bạn học thuộc lòng. Nét hiền lành của Bạch Thủy làm cho mọi người không ai nỡ từ chối cô bé, sau này ngay cả thầy đồ cũng âm thầm dạy chữ cho cô. Bạch Thủy học một hiểu mười, năm mười tám tuổi, Bạch Thủy đã được công nhận còn giỏi hơn cả thầy mình. Nhưng cô bé không đi thi được nên đành dùng chữ nghĩa làm gánh hàng mà bán kiếm cơm. Cô viết những câu đối và đem ra chợ đứng bán, nhưng ngôi làng nghèo nàn thì làm gì có ai thưởng thức chữ của cô. Đến một ngày, Bạch Thủy phát hiện có những đứa bé nghèo cứ len lén nhìn gánh chữ của mình, hỏi ra mới biết các em không có tiền đi học. Bạch Thủy liền về chùa mở một lớp học nhỏ, dạy chữ miễn phí cho con nít trong làng. Dân làng phản đối, người ta bảo rằng không thể để một đứa con gái dạy học được, làm thế chẳng khác nào bôi trấu vào cái chữ. Bạch Thủy không nghe, cứ kiên trì mở lớp. Hễ dạy một buổi là có người đến phá một lần, họ lấy ném vào lớp học. Con nít có đứa vỡ đầu chảy máu, có đứa bỏ chạy tán loạn. Nước mắt lưng tròng, Bạch Thủy không còn kiên nhẫn mở lớp. Cô lại lấy gánh hàng viết chữ mà bán cầm cơm.

Hoàng Nhật tính tình vốn mạnh mẽ, tóc cột cao, mặt quần cột giầy xỏ chân. Nhìn chẳng khác gì một đứa con trai. Hoàng Nhật thì không ham học như chị, cô lại thích những trò chơi mạnh mẽ, thường lén chạy chơi với mấy đứa con trai quanh xóm, hết túc cầu rồi lại đánh khăn, đánh đáo. Thành thiếu nữ mười tám rồi, cô vẫn còn ham chơi như một đứa con nít. Hoàng Nhật chơi rất thân với một anh chàng nhà giàu họ Nguyễn, tên là Qua Đô. Hai đứa chơi với nhau và không giữ kẽ, vui thì cười nói, bực thì đánh nhau, trông chẳng khác thì hai thằng con trai mới lớn. Một lần câu cá, không may Qua Đô bị té, Hoàng Nhật ra sức cứu anh chàng, kể từ đó, Qua Đô yêu Hoàng Nhật lúc nào không biết. Mỗi khi Qua Đô dẫn Hoàng Nhật về nhà chơi, cha mẹ cậu có vẻ không hài lòng vì cho Hoàng Nhật là đứa thất học, lại nghèo mạt rệp. Nhiều lần còn tỏ thái độ thô lỗ với Hoàng Nhật, cô chẳng bao giờ biết nhịn nhục, một là một, hai là hai. Người ta mắng cô, cô mắng lại không khoan nhượng, chẳng thềm vị nể. Một lần còn lỡ lời hỗn láo bị mẹ Qua Đô tát cho mấy bạt tai. Hoàng Nhật tức mình không thềm chơi với Qua Đô nữa, từ đó cậu buồn đến sinh bệnh. Thuốc gì cho uống cũng không khỏi, ngày càng lả đi. Hoàng Nhật biết chuyện buồn rầu, đem tâm sự lại với mẹ. Thị Nuôi thương con gái không biết làm sao liền dạy cho cô bé chơi đàn nhị. Hoàng Nhật tuy có tính con trai nhưng không hiểu sao lại tỏ ra hợp với món nhạc cụ này, càng chơi càng khéo. Cô hạ quyết tâm, thỉnh thoảng lại lén đến thăm Qua Đô. Hoàng Nhật nhận ra mình cũng thương người ta mất rồi.

Cô út Đỗ Mi là đứa quái tướng nhất trong ba chị em. Trong ba đứa con, Đỗ Mi là đứa Thị Nuôi thương nhất. Đỗ Mi có bề ngoài kì dị và xấu xí, hai sợi lông mày dài đến tận cằm, tay chân ngũ đoản, thứ nào cũng chỉ ngắn bằng phân nửa người khác. Đỗ Mi lại vốn đàn độn, chẳng hiểu biết gì nhiều, được cái cô bé rất thương cha, nhìn người cha tàn tật, cô không đành. Ngày nào từ sáng tới tối, cô bé

cứ bóp tay, bóp chân cho cha, cố làm ông hoạt động trở lại. Hai cha con cứ thủ thỉ với nhau mà vui sống, cả ngày chỉ có cha làm bạn nên Đỗ Mi càng thương ông hơn. Nhờ sự giúp đỡ của cô con gái, bệnh của Đường Hồng cũng có chút khởi sắc. Đến năm con gái trở thành thiếu nữ, ông cũng bắt đầu đứng dậy và chuyển động được. Ông đi xin việc làm, nhưng chẳng ai nhận. Đến một lúc có lão làm nghề họa sư nhận Đường Hồng vào làm với mức lương bèo bọt. Đối với Đường Hồng thì chẳng còn gì tuyệt hơn, ông đồng ý với công việc ngay. Tuy đã hoạt động lại được nhưng di chứng thì vẫn còn nguyên đó. Đường Hồng không nói được trôi chảy, miệng của ông vẫn còn méo queo, gắng lắm mới lắp bắp được đủ một câu. Tay chân thì cứ xiên xiên queo queo, nhưng ông cố gắng hết mình. Công việc của ông là xếp tranh trong phòng kho cho ngăn nắp. Những ngày đầu, ông làm cho người ta thất vọng tràn trề, sắp bao nhiêu lần thì bấy nhiêu lần đóng tranh rơi vãi làm râm. Rốt cục, một buổi chiều nọ, người ta bảo ông vào nhận tiền công rồi ra về. Cái mặt méo của Đường Hồng càng co lại nhăn nheo hơn, nước mắt nước mũi chảy tèm hèm tèm huốc. Miệng ông mếu máo co lên rồi lại quặp xuống cố lắp bắp xin xỏ:

“vợ... tồ...i...r...ất...là...tổ...tt...bà...ấy..kéo..đàn...nuô...i...
s.ổng..cả...gia đình... tồ.’

Ông thờ hồng học vì cố quá sức, rồi lại hít hà căng mặt ra, gục mặt xuống gồng mình rặng tiếp từng câu chữ, bàn tay ông co nắm lại giữn giựt như giữ cái gì đó thật chặt:

“cả...nhà...t..tồ...cố...làm...việc. T..tồ...là...th...ằng...đàn ông
mà...không n...uôi...nổi....vợ..con. X..xin...ông cho... t...ôi một cơ
hội nữa”

Nói tới đây thì Đường Hồng chịu, không thể nào gắng thêm được nữa. Nước mắt cứ thế mà tuôn rơi, ông quỳ xuống khóc rờn rờn.

Người ta thấy thế thì ra sức xin ông chủ, cho Đường Hồng tiếp tục ở lại làm việc. Nể những người làm công, lão họa sư cứ thế mà nhắm mắt cho qua. Dần dần Đường Hồng cũng xếp được ngay ngắn đồng tranh trong phòng. Không biết vì sao nhưng từ khi có ông Đường Hồng vào làm việc, tranh của lão họa sư cứ thế mà đất âm âm, khách mua tranh không ngừng ghé thăm.

Cuộc sống của cả nhà Đường Hồng cứ thế trôi qua cho đến một hôm, Hoàng Nhật trở về trong cơn mưa khủng khiếp. Hình hài ướt nhẹp, cô bé nói với chị em và mẹ, cô đã có bầu với Qua Đô. Quá đau lòng và sửng sốt, Thị Nuôi nằm khóc sụt sùi rồi than trời, than đất. Cả Bạch Thủy và Đỗ Mi cũng ôm cô em gái vừa trách vừa thương. Cả nhà quyết định giấu chuyện này với ông Đường Hồng, sợ ông buồn mà ngã bệnh nữa. Ngày hôm sau, Thị Nuôi mua cau trầu dặt con gái đến nhà phú ông họ Nguyễn. Qua Đô bất ngờ nhưng mời bà và người yêu vào nhà trên ngồi. Mẹ của Qua Đô vừa nghe liền tắt tả chạy ra quát mắng hai mẹ con Hoàng Nhật. Bà ta xía xói, bảo rằng người ta chỉ có nhà trai bước qua dạm hỏi nhà gái, chứ làm gì có chuyện nhà gái đi làm chuyện ngược lại. Vả lại bà ta còn nói chuyện bầu bí là do con gái của Thị Nuôi hư hỏng, chứ chẳng liên quan gì Qua Đô. Cậu chàng nhu nhược vừa lên tiếng can ngăn đã bị mẹ đuổi vào phòng sau, tính tình nhu nhược chẳng thể cãi lại, Qua Đô đành liếc nhìn buồn Hoàng Nhật rồi lẳng lặng đi ra sau. Hoàng Nhật coi cái nhìn đó như nát dao găm, chẳng biết làm thế nào. Cô khóc miên man sau lưng mẹ. Thị Nuôi nín nhịn vì con, bà đẩy nhẹ khay cau về phía mẹ Qua Đô, nói:

“thôi thì, chúng nó đã lỡ làm, coi như đây là cái tội của tôi, tôi xin bà cho chúng nó lấy nhau, cũng là cái phước của chúng nó, cũng là cái phước của chúng ta”

Vừa nghe xong, mẹ Qua Đô nổi đóa, bà ta hất khay trầu vào người

Thị Nuôi rồi cho gia đình cầm gậy đuổi đánh hai mẹ con. Hoàng Nhật lấy thân che kín người mẹ, cô bị nhiều roi nện đến thừa sống thiếu chết. Đánh cho đã tay, người nhà họ Nguyễn đẩy hai mẹ con ra khỏi cửa, dập xuống bùn đất trong cơn mưa như thác lũ.

Hoàng Nhật vừa bị lôi ra liền té xỉu, Thị Nuôi cắn răng cõng con gái về chùa. Sau hôm đó, Hoàng Nhật bị bệnh thập tử nhất sinh, lang trung đến khám thì bảo cái thai đã xẩy, còn người mẹ thì chỉ còn chờ chết. Cả mẹ, cha, chị, em đều ngồi quanh giường Hoàng Nhật ngồi khóc. Thị Nuôi chỉ biết lạy tượng Quán Thế Âm cho con gái mau qua khỏi. Đêm hôm đó, Hoàng Nhật bừng tỉnh, chưa bao giờ cô thấy đau đớn về mặt tinh thần lẫn thể xác như thế, thấy người nhà đã ngủ, cô chảy dài nước mắt rồi chụp lấy cây đàn nhị bỏ đi khỏi chùa.

Cơn mưa càng lúc càng to, Hoàng Nhật lết đi trong khi cơ thể bị những cơn gió dữ dập mạnh vào người. Tới trước cửa nhà họ Nguyễn, Hoàng Nhật run lên như cây sậy rồi cắn răng ngồi bệt xuống, kéo đàn. Tiếng đàn nào nề vang lên trong tiếng mưa gầm. Hoàn toàn không ai nghe thấy tiếng đàn chỉ trừ một người. Đêm đó Qua Đô thấy lòng như lửa đốt, vừa nghe thấy việc mẹ cho người đánh Hoàng Nhật, cậu đã muốn nổi điên. Đêm nay, tiếng đàn nào nề từ đâu vang lại làm Qua Đô như điếng người, cậu xông cửa chạy ra thì thấy Hoàng Nhật đã nằm ngất từ bao giờ. Thân cậu run lên, Qua Đô ôm Hoàng Nhật vào người rồi cầm đàn chạy trốn. Người nhà vừa xông ra thì chẳng thấy cậu chủ đâu. Cơn mưa quá lớn đã lấp đi hoàn toàn mọi lối đi cũng như tầm nhìn. Qua Đô bế Hoàng Nhật đi hơn một giờ thì nhìn thấy một ngôi nhà hoang, cậu liền chạy vào trong đặt Hoàng Nhật nằm xuống. Cậu lay mãi, rồi hô hấp, nhưng chẳng thấy Hoàng Nhật đỡ hơn. Nước mắt tuôn rơi, Qua Đô run người đưa tay lên mũi Hoàng Nhật, cô đã tắt thở tự bao giờ. Qua Đô như lặng người đi, cậu gào ré như một thằng điên, bút tóc

cào tai. Cậu hét như gào thi với tiếng trời gầm. Qua Đô như hóa điên, cậu cầm cây đàn nhị trong tay rồi đâm đầu chạy đi trong mưa gió.

Xác của Hoàng Nhật tự nhiên bốc lên một mùi thơm nồng rồi tự hóa thành một bông hoa vàng như ánh nắng. Bông Hoa cắm xuống nền đất gạch rồi phát ra ánh sáng lấp lánh như hoa nắng nổi trong cơn mưa...

Sau khi thấy con trai biến mất, mẹ Qua Đô và phú ông họ Nguyễn cho người xóc xáo đi tìm. Người hầu lòng xục khắp mọi nơi nhưng chẳng thấy cậu chủ đâu. Mẹ Qua Đô thì như phát điên, giận cá chém thớt. Bà ta bảo nhất định là cái nhà họ Đường sống trên chùa kia bắt cóc con Qua Đô. Thế là bà ta nhét tiền cho quan huyện, bảo ông đem lính gông cổ cả nhà Đường Hồng cho vào tù.

Sau khi vào tù, nhà của Đường Hồng bị đối xử hết sức thậm tệ. Người ta không cho họ ăn, cũng chẳng cho họ có thời gian nghỉ ngơi. Hằng ngày mẹ của Qua Đô vào đánh đập và chửi bới, bắt họ khai ra đã bắt con bà đi đâu. Thị Nuôi và Đường Hồng chỉ biết câm lặng nín nhịn mà không phản kháng gì. Bạch Thủy thì khóc suốt mướt còn Đỗ Mi thì ú ớ chẳng biết nói gì. Điên tiết khi thấy con nhỏ Đỗ Mi cứ ư ư, khóc lóc và ôm lấy chân mình. Không biết rằng cô bé đang ra sức cầu xin bà phú hộ, bà ta chỉ thấy cô thật kinh tởm. Tiện tay, bà ta cầm hai sợi lông mày dài giật mạnh lên. Máu từ trên mắt cô bé ứa ra loang loáng, hai sợi lông mày bị đứt ra quấn chặt lấy tay bà phú hộ. Bà ta hốt hoảng la lên rồi ra sức gỡ hai sợi lông mày ra khỏi bàn tay. Nhưng càng gỡ ra thì chúng càng bó chặt lại đau đớn hơn. Cuối cùng, những sợi lông mày cứng lại sắc như dao, quấn trên tay bà ta đến bật cả máu. Khó khăn lắm bà ta mới kêu người lấy kéo cắt ra được. Sợ hãi, bà ta chẳng dám ở lâu thêm nữa liền ra lệnh đi về. Đỗ Mi bị đứt lông mày chỉ còn biết thoi thóp nằm trong

lòng mẹ. Cô không suy nghĩ được nhiều nên cũng không hiểu chuyện, chỉ thấy bà phú hộ bỏ đi mà không mắng chửi mẹ mình nữa, cô bé mỉm cười hài lòng. Trong giây lát, Đỗ Mi nhắm mắt lại rồi nhắm mắt. Cơ thể Đỗ Mi co lại hóa thành một bông hoa màu xanh cắm chặt xuống đất nhà tù.

Vài ngày sau, ba người nhà Đường Hồng được thả ra. Họ về lại ngôi chùa hoang cũ, nhưng Đường Hồng và Thị Nuôi vì nỗi đau mất đi hai đứa con, họ lâm bệnh và nằm bẹp một chỗ, chỉ chảy ra những giọt nước mắt ai oán. Cả nhà chỉ còn trông chờ vào những chữ Bạch Thủy bán ra. Nhưng công việc này của cô chỉ là phụ, làm sao có đủ tiền để nuôi cả nhà ba miệng ăn? Bấy giờ ở làng bên có một cậu ấm tên là Văn Bá. Tên này mới có gần hai mươi tuổi đã nông nghênh đáng ghét. Đối với hắn, mọi chuyện chỉ có mỗi việc vung tiền ra mà tiêu sài. Cha của hắn làm quan phủ nên chẳng có ai dám mở miệng cãi lại hắn. Văn Bá quen thân với thủy thần sông Phù. Thường thường, gã thủy thần lại hiện hình lên ăn chơi với Văn Bá. Nhờ lễ Văn Bá cúng hậu, gã thủy thần hiển nhiên phù hộ cho cha hắn làm quan ngày càng phát to. Nghe tiếng làng bên có cô Bạch Thủy nổi tiếng xinh đẹp, Văn Bá muốn tới xem thử một lần cho biết, thế rồi một ngày trời nắng, hắn gọi thủy thần lên và cùng qua làng bên chơi. Vừa thấy nhan sắc của cô, cả Văn Bá và thủy thần đều mê đắm. Thủy thần nghe Văn Bá nói sẽ bắt cô ta về làm vợ, mới nghe hắn đã tỏ ra không hài lòng, nhưng chỉ bầm bụng làm thinh. Tối đó thủy thần hóa thành một người mua chữ, tới hỏi xem Bạch Thủy muốn bán chữ như thế nào. Vốn ngây thơ và dễ tin người, Bạch Thủy vừa đem chữ ra mời khách đã bị thủy thần bắt về sông. Văn Bá biết chuyện vô cùng tức tối, thề rằng từ nay không thềm cúng bái cho thủy thần nữa. Có được người đẹp, thủy thần xá gì chuyện ăn uống, hắn ép buộc Bạch Thủy phải làm vợ của mình. Dưới đáy sông, cô chỉ một lòng lo cho cha mẹ bị bỏ đói. Nước mắt

chảy dài, Bạch Thủy cầu xin thủy thần cho về với cha mẹ. Thủy thần khuyên nhủ cũng có, đe dọa cũng có, nhưng nhất định Bạch Thủy không chịu ưng thuận. Riết rồi hấn nổi điên, hóa phép cho nàng biến thành con cá rồi đem tặng lại cho Văn Bá. Văn Bá vừa thấy con cá liền nổi giận đùng đùng, quát với thủy thần, nếu không trả người thì còn đem tôm cá đến đây làm gì. Thủy thần vuốt giận Văn Bá rồi từ từ giải thích. Con cá này chỉ đến nửa đêm là trở lại thành người, hỏi nó nếu ưng thuận làm vợ Văn Bá thì giải phép, còn không thì cứ làm cá mãi mãi. Đến đêm, Văn Bá chờ cho đến khi cá hóa thành người, hấn ra sức ép buộc cô phải về làm vợ của hấn. Bạch Thủy một mực từ chối, hết ngày này sang ngày khác. Văn Bá đành chịu thua, nhốt con cá trong cái ao to, không chờ cô hiện hình nữa. Chỉ tức nổi hấn bị nhục mặt, Văn Bá cho xích con cá nhỏ lại trong ao, hằng ngày đổ nước dơ vào cho con cá uống. Lạ thay, bao nhiêu nước dơ đổ vào đều biến hóa, mọc thành bèo dạt. Còn riêng bên cạnh con cá thì nảy ra biết bao nhiêu là hoa sen trắng tinh. Văn Bá càng như bị chọc cho lộn ruột. Hấn cho vớt toàn bộ bèo lên rồi đập cho sen nát bậy. Hấn bóc con cá ra rồi hét bảo nhà bếp, tối nay làm thịt con cá.

Trong nhà bếp có bà chuyên thái rau là thiện tâm, bà thương cho cô gái bị thủy thần hóa thành cá. Chờ mọi người đi khỏi, bà tháo xích cho con cá rồi thay một con khác vào. Bà lại thả nó vào ao để trốn.

Nửa đêm, đến hạn giải phép, Bạch Thủy hóa lại thành người.

Không bị xích nữa, cô bé thoải mái lén đi trốn về chùa. Chạy đến gần sáng thì Bạch Thủy mới về chùa được, không ngờ vừa tới cổng chùa, ánh sáng bừng lên, cô lại hóa thành con cá giấy nẩy. Thị Nuôi lúc này đã khỏe được ít nhiều, thương chồng bệnh hoạn, bà cố ra chợ đem đàn đỏi lấy chút tiền mua thức ăn. Nào ngờ thấy có con cá nằm trên đất, bà mừng quá vội đem nó đi nấu canh. Bà đâu biết đó là con gái của mình, con cá đem nấu canh xong bị vớt xương trên

cái chum đựng nước. Đường Hồng ăn canh xong đột nhiên thấy buồn đau vô hạn. Nước mắt ông chảy xuống mà chẳng hiểu làm sao, chỉ biết từ khi nuốt thịt cá vào bụng, ăn bao nhiêu ông lại ói ra hết, rồi cứ nhìn bãi ói mà khóc. Sau cùng ông qua đời trong cơn khóc ngất lên của vợ. Xương cá trong chum hóa thành bông hoa trắng như nước, mọc ngay trên cái chum. Đường Hồng chết đi hóa thành đóa hoa ba màu: trắng, vàng và xanh, như thể ông đang ôm trọn ba đứa con gái trong tay mình. Thị Nuôi quá đau lòng bèn chạy ra cây quế giữa làng treo cổ tự vẫn. Sau khi bà chết đi, hóa thành một đóa hoa đen như cục đất, nằm gọn dưới gốc cây quế, như mãi mãi muốn ngồi đó đợi chồng và con mình trở lại.

Mùa Thứ Năm

Thần Thoại

Truyện thứ hai

Ba Miệng Giếng Thần

Ở phố cổ Hội An, bình thường vẫn đông đúc nhộn nhịp là thế nhưng hiếm có ai biết, một số người vẫn giữ một tập tục kỳ quặc cho riêng mình.

Trước đây, khi các lễ hội xưa cũ vẫn còn được giữ gìn, bà con quanh vùng thường lui tới một góc đồi xấu xí và xa lạ. Một số người không tham gia lễ hội mà chỉ muốn viện cớ để ra khỏi nhà, tìm đến nơi đó. Vào dịp lễ trăng rằm, trung thu, dân tình náo nức đi trẩy hội, cả người tây lẫn người ta đều vui vẻ diện đồ dạo phố. Chung quanh con đường chính, chỗ nào cũng bày lòng đèn đỏ, trắng, đủ các màu sắc lấp lánh bắt mắt khác nhau. Nhưng với một số người lập dị, họ

không làm thế, họ ra khỏi nhà vào buổi hoàng hôn và chỉ trở về lúc nửa đêm tối mịt. Ai hỏi thì họ chỉ cần đáp:

“tôi đi chơi hội, chỉ về hơi muộn một tí mà đã...”

Nhưng hầu hết không ai hỏi, và họ cũng mau chóng cho qua chuyện đó, không bao giờ nhắc lại cho đến lễ hội tiếp theo...

Trong vùng sâu hút, một số ngôi nhà xập xệ, cũ nát vẫn còn nằm đó từ cái thời nào thời nào. Người dân ở đây không muốn xây lại, chẳng đời nào họ muốn đổi kiểu sống của nhà mình, kể cả khi họ có một cái cửa chính bằng gỗ sắp trật bản lè tới nơi rồi, thậm chí còn có cái văng cả máu chót ra nữa. Ấy vậy mà những người chủ ngoan cố và hết sức hoài cổ đó vẫn một mực không chịu bỏ một xu nào ra để sửa chữa hoặc trang hoàng lại ngôi nhà của mình. Đến một lúc, ngay cả những người sống trong nhà đó cũng phải lên tiếng trách móc

“Ông có lẩn thẩn không đấy? trời sắp có bão mà ông vẫn cứ để cái mái tôn cũ xì ấy à?”

“Bà thì biết cái gì? nhà này mà đổi thì cứ đi mà húp cháo”

Rốt cục thì chẳng cái nào trong số những ngôi nhà đó được tu sửa, nhưng ai mà quan tâm cơ chứ? Miễn là họ vẫn còn đủ tiền để trả các khoản điện, nước dân sự, còn thì chẳng ảnh hưởng gì đến các khu phố du lịch xinh đẹp ngoài kia, cứ thế là phận ai nấy sống.

Nguyên nhân của tất cả các sự việc này bắt nguồn từ một truyền thống xa xưa của tổ tiên. Hễ đến dịp hội lễ là bà con lại kháo tai nhau đi “nguyện thần linh” trên ngọn đồi trống phía tây. Ở đó có một cái giếng cổ, bình thường nhìn vào chỉ thấy đó là một cái giếng cạn, nhưng thấy ai thành tâm, nó lại chảy ra một nguồn nước trong veo, uống thứ nước đó thì muốn tài có tài, muốn lộc có lộc, cầu gì được nấy. Nhưng từ trước đến giờ chẳng thấy ai thực gì cầu gì được nấy

cả. Kể cả những người đi “cầu” thường xuyên nhất. Dù rằng nhiều khi, có những lời kháo tai nhau như:

“bà biết sao không? Tôi nghe nói bà Chín nhà xóm bên vừa đi cầu thần về đấy!”

“thế à, thế có được gì không?”

“được quá chứ lại, đã bảo giếng thần cơ mà”

“thế bà ta ước cái gì?”

“bà ta ước có một đứa con trai, thế có được không?”

“không biết, nhưng mà hình như vừa đi bệnh viện về, mừng lắm”

Có đúng hay không, đó là một vấn đề, nhưng chả cần làm rõ hoặc bới móc sự thật. Càng lúc lời đồn về cái giếng cạn càng lan mạnh, đến nỗi bây giờ, nó đã là một cái lệ. Hễ đến mùa trăng tròn, người ta lại lũ lượt đi “cầu giếng”, cầu cho sự khát khao vô vọng...

Nhà bà Mai không có con cái, bà ta nhận nuôi một cô bé ở trại mồ côi về làm con gái. Bà đặt tên cho bé là Hiền, coi như con đẻ. Hiền từ nhỏ đã xinh đẹp và tháo vát, thông minh hơn người. Em được mẹ nuôi cho ăn học đàng hoàng, lớn lên trong tình thương đầm ấm, không bao giờ em phải biết đến cực nhọc. Nhà bà Mai tuy không giàu có, tiền muôn bạc vạn nhưng cũng thuộc dạng dư giả và có đồng ra đồng vào. Bà Mai sống bằng nghề kinh doanh hàng may mặc truyền thống, bán cho du khách nước ngoài đi chơi phố cổ. Làm nghề này cũng an nhàn, bà Mai không mong ước nhiều. Từ khi có con gái để nuôi, bà càng vui hơn và yêu cuộc sống hơn.

Nhưng rồi một ngày, bà mắc một căn bệnh lạ và quái quỷ. Đó là năm Hiền học lớp mười, em vừa tròn mười lăm. Cái tuổi trăng rằm không tạo được cho em niềm vui nào đặc biệt mà còn gây cho em một nỗi buồn không biết cất đâu cho hết. Năm đó, nhằm ngày thu mưa bão, có một gia đình người Hoa sang chơi dạo phố. Như buổi

thường, khách khứa thường dừng lại ở nhiều cửa hàng vải vóc để xem và mua hàng làm kỷ niệm, người nào cũng mua một hay hai món gì đó sau khi đã ghé thăm nhiều lượt hàng quán. Nhưng gia đình người Hoa này chỉ ghé mỗi cửa hàng quần áo may sẵn của bà Mai. Không biết điều gì khiến họ chú ý đến cửa hàng của bà, nhưng bà cũng không quan tâm lắm. Bà cứ để khách tự nhiên xem hàng và lựa chọn. Hiện lúc đó cũng đang rảnh và giới thiệu hàng cho khách hộ mẹ. Gia đình đó gồm ba người, có lẽ là cặp vợ chồng với đứa con lớn. Đứa con gái cũng trạc tuổi Hiền, nó cao và có đôi mắt sắc sảo. Họ không nói gì nhiều nhưng theo Hiền thấy thì họ cũng biết nói đôi chút tiếng Việt.

Một lúc lâu sau, bà mẹ bước tới hỏi bà Mai:

“tôi muốn mua cửa hàng này, bà có bán không ?”

“xin lỗi” Bà Mai hơi ngạc nhiên và tưởng bà này đang hỏi đùa

“tôi muốn mua cửa hàng này, bà có bán không ?” Bà ta lập lại

“tôi không bán nhà” Bà Mai cười rồi phẩy tay

“tại sao ?”

“bà muốn mua gì ạ ?” Bà Mai bắt đầu thiếu kiên nhẫn trước màn đùa dai

Bà kia không nói nữa, lại lặng lẽ đi tìm ông chồng của mình... Bà Mai có vẻ không thích những vị khách này lắm, họ hơi lạ và khó chịu. Bà gạt đầu với Hiền có ý để Hiền đón khách vì bà nghĩ chắc họ chẳng có ý định mua gì đâu. Nhưng trước khi bà vào nhà trong, cô con gái xinh xinh xuất hiện bên cạnh, liếc đôi mắt sắc lẹm nhìn bà:

“bà có muốn bán cửa hàng này không, mẹ tôi sẽ mua với giá rất cao”

“tôi không có hứng, cô trẻ ạ” Bà Mai sẵn giọng và ra hiệu cho cô ta tránh đường

Cô con gái ngừng lại một chút rồi cười khẩy

“trước đây, bà đã ước có một đứa con gái, đúng không ?”

Bà Mai sững người trước câu nói này của cô gái lạ. Cô ta cười giáo
hoạt và bỏ đi trước khi bà Mai kịp hỏi lắp bắp:

“tại sao cô biết ?”

Hiền đứng từ xa và tiếp tục giới thiệu hàng hóa cho khách, không
hề để ý tới vẻ mặt của bà Mai. Một lúc sau, những người khách đi
khỏi mà không mua được một món gì. Hiền chất lười ngán ngẩm rồi
phụ mẹ dọn dẹp.

Từ sau hôm đó, bà Mai đổ bệnh. Không ai biết bà bị bệnh gì, chỉ
nghe nói là bà chỉ nằm một chỗ, không ăn uống được nhiều và thỉnh
thoảng ói mửa vào lúc gà gáy. Căn bệnh kỳ lạ kéo dài gần hơn một
tháng. Hiền buồn bã khi các bác sĩ trong thành phố lần lượt lắc đầu
trước căn bệnh của bà Mai. Công việc buôn bán càng ngày càng
khó khăn, tiền tài eo hẹp tới mức khủng hoảng. Bệnh của bà Mai
ngày càng trầm trọng hơn, Hiền đành bạo gan đi làm thêm cho nhà
của một gia đình khác...

Trên con đường mòn dẫn đến ngôi nhà người bạn, Hiền cảm thấy
không an tâm lắm. Cửa hàng buộc phải đóng cửa vì không có ai
trông coi, buổi sáng Hiền còn liều đem các món đồ trong cửa hàng
trên trường rao bán. Giờ thì Hiền bắt đầu đến xin phụ giúp việc vặt
cho một ngôi nhà cổ qua sự giới thiệu của cô bạn gái thân thiết trên
lớp. Cô bạn nói là nhà này đang cần một người phụ việc, Hiền hoàn
toàn đủ tiêu chuẩn để người nhà ấy nhận vào. Nói gì thì nói nhưng
Hiền không hề thích thú chút nào, dẫu sao thì đây cũng là lần đầu
tiên cô bé phải đi làm người giúp việc, lại còn phải đi đến một nơi xa
lơ xa lác nữa. Nhìn hàng cây rậm rạp ven đường mà Hiền muốn rợn
cả da gà. Chỉ vì cô bạn bảo làm ở đây được trả lương rất hậu nên

cô bé mới dám đi.

Cuối cùng thì cũng đến, ngôi nhà xi măng cũ xi xi như được xây từ trước công nguyên ấy. Chưa bao giờ Hiền thấy cái cổng nhà nào quái dị và cổ lỗ sĩ như cái ở nhà này, nó cong queo và rỉ sét, kiểu này thì trộm vào dễ như chơi. Nhưng nội cái vẻ sâu thẳm của ngôi nhà cũng đủ làm các tay trộm mặt rệp nhất cũng phát ngại ngừng khi có ý định đột nhập. Căn nhà ở ngoài nhìn vào trông như một cái chuồng gà khổng lồ, đây đó có chấp vá thêm vài cái hốc khác như chuột ở. Nhìn chung thì gia chủ dù muốn dù không cũng sẽ tạo cho khách khứa một cảm giác cực kỳ dễ khủng hoảng tinh thần. Hiền tự hỏi ai mà dám đến đây chúc tết nhỉ? Thôi cứ phải vào xem thế nào đã.

Ngôi nhà không có chuồng cửa mà cài một cái chén trước cổng, bên cạnh có một cái muống nhỏ. Hiền rút cái muống ra đánh một cái cheeng lên chén. Cô bé hơi nghi ngờ về độ vang của kiểu chuồng cửa này, dám đây là cách mà mấy người điếc bẩm sinh hay dùng để thách thức nhau lắm. Ấy vậy mà cũng có một ông chú tất tả chạy ra đón khách. Trông ông ta hiền và có khuôn mặt nhân hậu. Ông cười với Hiền và mời cô bé vào nhà. Sau khi hỏi han, ông ta chấp nhận Hiền vào làm việc ngay, nhưng với điều kiện, cô bé phải thuộc một số nguyên tắc trong nhà.

Gớm, Hiền vừa đi vừa tự nghĩ thầm, nhà cửa lập dị mà cũng nhiều nguyên tắc ra phết. Cô bé vừa đi vừa tự nhẩm thầm trong bụng những lời nói mà người đàn ông vừa bảo. Hiền có thể làm việc từ lúc hai giờ đến cỡ hoàng hôn. Cô bé chỉ làm những việc được sai và cấm tiệt không được làm những thứ không được bảo phải làm. Ngoài ra cô bé cần giữ cho con chó mực ngoài vườn không được bước chân vào nhà trong, và ngay cả bản thân cô bé cũng không được đi vào nhà trong quá sâu mà không có ai đi kèm. Gia đình đó

chỉ có một cụ già và hai vợ chồng sinh sống, ngoài ra không có con nít và người lạ trong nhà.

Ngày đầu tiên làm việc, Hiền thấy cũng ổn, bà chủ sai gì làm nấy, không bảo thì không đụng vô. Công việc không nặng nhọc lắm vì dù sao Hiền cũng siêng năng và quen sửa soạn việc nhà với mẹ nuôi. Bảo cô bé quét nhà rửa chén thì dĩ nhiên, đó chẳng phải là cái gì nặng nhọc. Nhưng không hiểu sao, con chó mực cứ bị xích cổ ở ngoài vườn, con chó nhìn có vẻ thông minh nhưng đôi mắt cứ ươn ướt, nhìn đến là tội. Nó nằm dài trong một hốc, cho ăn chẳng ăn, cho uống chẳng uống. Chỉ lười nhát nhìn vào trong gốc nhà sau. Hễ có dịp nhìn thấy Hiền đi qua đi lại là nó lại rên ư ử, xin được mở xích ra một tí. Nhưng Hiền nào dám bước qua mặt con chó, cô bé chỉ chăm chăm làm cho xong việc rồi về ngay với mẹ. Bà đang ôm ơì là ôm ở nhà.

Điều lạ là mỗi khi bà chủ cho Hiền cái gì mang về cho mẹ ăn là sáng đó bà không ói mửa nữa, ngược lại còn khỏe ra thêm một tý. Hiền kể lại với bà chủ nghe, bà ta chỉ cười mà không đáp. Hiền cũng không muốn nói nhiều, tính của cô bé là không muốn làm phiền những người xung quanh, hễ họ không có ý muốn làm gì hay trò chuyện về một vấn đề gì với Hiền, cô bé lại thôi không nói nữa. Chẳng mấy chốc Hiền đã làm việc cho gia đình kỳ lạ kia được hơn hai tháng. Cô bé bắt đầu quen với công việc và tạm hài lòng với cuộc sống hiện tại. Tiền lương khá hậu của chủ nhà giúp đỡ khá nhiều cho cuộc sống của Hiền và mẹ em. Một mặt trả tiền học, mặt kia trang trải tiền nhà cửa cũng đỡ. Căn bệnh của mẹ Hiền không giảm nhiều nhưng cũng không có dấu hiệu nặng thêm, cô bé cũng yên tâm phần nào với hiện tại. Sẵn đến trung thu, cô bé còn định bụng sẽ chi tiền thuê người giúp việc, vừa chăm sóc mẹ vừa phụ bán hàng luôn. Nếu mùa trung thu này mà hàng hóa tồn đọng được

bán đi thì ít nhiều cũng thu về được mớ tiền.

Giáp trung thu độ ba tuần, mọi người bắt đầu nô nức đi chùa cầu may, hàng quán chợ đồ sôi nổi bày sạp, người người vui vẻ sắm sửa cho mùa lễ hội lồng đèn. Riêng Hiền vẫn cứ cố gắng làm cho bằng hết công việc được giao, bận rộn nhưng cô bé vẫn cảm thấy hài lòng. Đột ngột chiều hôm đó, bà cụ già cho phép em nghỉ ngơi và chỉ nhờ em đi với bà đến một nơi, xong việc em có thể được nghỉ sớm.

Hôm đó là một ngày kỳ lạ, con chó mực được tháo xích và dắt đi theo bà cụ. Bình thường mắt nó vẫn sáng rực lên khi Hiền có ý định mở dây xích cho nó, nhưng hôm nay thì không, nó càng tỏ vẻ khó chịu và ủ rũ hơn. Hai người bắt đầu cuộc bộ cùng con chó đến một ngọn đồi thấp trông trải về phía tây. Khu đồi xấu xí đầy vẻ âm u và lạnh lẽo. Hiền phải chui theo mấy lùm bụi với cùng bà cụ đến được nơi cần đến. Cuối khu đồi, ở một chỗ thật kín, Hiền thấy có một miệng giếng thô và cạn nước. Ở dưới giếng đầy cát và mạng nhện. Bà cụ bảo Hiền đứng đó chờ, còn bà thì kéo con chó đến sau một lùm cây bụi khác. Người ta nói một cô gái mới lớn thì chẳng thể nào tránh khỏi sự tò mò. Đến một lúc sau không thấy bà cụ quay lại, cô bé chột dợm chân đi theo lối của bà cụ lúc nãy. Hiền vạch gần hai lớp lá bụi thì thấy được một con đường mòn. Cô bé bước dọc theo con đường đó. Không xa lắm, cô bé thấy bà cụ và con chó ở phía xa xa. Nghe thấy tiếng động, bà cụ quay mặt nhìn ra phía sau, theo bản năng Hiền vội núp lệ làng vào lùm cây gần đó.

Hít một hơi thật sâu, cô bé ghé mắt nhìn lại chỗ bà cụ. Ô, bà cụ và con chó đang đứng trước một cái giếng khác, trông y chang cái giếng lúc nãy. Hiền đồng tai lắng nghe, hình như bà ta đang nói với con chó cái gì đấy.

“Thế nào, con ranh kia, mày định bắt tao chờ đến khi nào đây, khi nào tao mới có đủ số vàng tao muốn ?”

“Tôi đã nói với bà rồi, tôi không biết số vàng nào cả, bà có ép tôi cũng vậy”

“Đừng láo, tao biết mày biết cách, mày có nhiều cách, nếu mày không nói, mày sẽ là một con chó mực suốt đời”

“Mãi mãi cũng vậy, tôi không biết và cũng không muốn nói cho bà biết bất cứ điều gì hết”

“Được lắm, mày sẽ phải nói thôi, nếu hôm nay mày không nói, tao sẽ ăn thịt mày”

Hiền hoảng hồn sau khi nghe xong cuộc trò chuyện. Trời ơi, sao lại có những chuyện như thế này, Hiền chợt thấy lạnh ngắt sống lưng, từ trước đến giờ cô bé đã phải làm việc trong một ngôi nhà toàn phù thủy. Làm thế nào bây giờ? Hiền không ngờ trong lúc vô ý, cô bé bị xẩy chân, quệt vào một đám lá gậy nên tiếng động khá lớn. Bà cụ kia quát lên ông ổng:

“Đứa nào đấy ?”

Bà ta chạy vùn vụt lên chỗ của Hiền, ngoe ngoắt cái đầu già nua chăm chăm quan sát tứ phía, Trông bà ta có vẻ vô cùng lo lắng và sợ hãi. Bước chân của bà ta bắt đầu lướt qua chỗ của Hiền, cô bé núp trong một hốc đá. Bà già bước đi chậm rãi, không quên nắm chặt sợi dây xích con chó trong tay. Vài phút sau, Hiền lạnh toát cả người khi bà ta bắt đầu dừng lại trước hốc đá cô bé đang núp. Chân của bà ta sần sùi và sục sạo tìm tòi kẻ phá đám. Bất chợt con chó mực phát hiện ra Hiền, suýt chút nữa nó đã sủa lên nhưng kịp dừng ngay lại. Con chó lắc đầu ra hiệu cho Hiền đừng di chuyển, rồi nó chợt kêu lên với bà già:

“Tôi nghe có tiếng người phía kia”

“Ở đâu ?” Bà ta quay lại quát hỏi ngay

“Phía kia, gần miệng giếng”

“Dắt tao đến đó” Bà già gằn giọng ra lệnh

Bà ta bỏ đi kéo theo con chó mực, nó chỉ kịp hất đầu lên phía trên

con đường mòn, ra dấu bảo Hiền quay lại chỗ cũ. Không chần chừ một giây nào, thừa lúc bà già không để ý, Hiền phóng ngay người nhanh chóng biến khỏi khu vực đó. Cô bé đứng ngay tại chỗ cái giếng thứ nhất và đứng chờ bà già đi ra.

Cỡ năm phút sau, Hiền đã thấy bà cụ lò dò cùng con chó mực đi ra khỏi bụi cây. Bà ta hỏi Hiền:

“Nãy giờ cháu vẫn đứng ở đây chứ ?”

“Vâng ạ”

“Có phải cháu không vâng lời và tự tiện đi tìm thứ gì đó không phải của mình không ?”

Sợ hãi với giọng điệu lạnh lùng của bà già, Hiền phủ nhận ngay:

“Không ạ, cháu không hề rời khỏi đây”

Bà ta không nói gì nữa và lại giao sợi dây xích cho Hiền, bảo cô bé cùng đi về nhà.

Trên đường đi, con chó cố tình kéo Hiền lại thật chậm, cách bà già một khoảng khá xa, nó thì thầm trò chuyện với cô bé:

“cô bé ơi, tôi biết mẹ cô bé bị bệnh và tôi biết cả nguyên nhân lẫn cách chữa căn bệnh đó”

“thật sao, nhưng bạn là một con chó mực, tại sao bạn biết nói, tôi có nghe làm chẳng ?”

“bạn không làm đâu, đích thực tôi biết nói, nhưng tôi không phải là một con chó mực, tôi cũng là một cô bé bằng tuổi bạn đấy”

“ôi, thật vậy sao ?” Hiền ngạc nhiên thốt lên

“ba người sống trong ngôi nhà bạn đang giúp việc thực chất là ba ông kẻ hóa trang thành, nói đúng hơn là chỉ có một người thôi, đó là bà già kia, bà ta rất tham lam và độc ác. Hai người kia cũng có một người là phù thủy, nhưng hắn đã bị cha tôi đánh chết.

Cha tôi hiện giờ đang hóa thành hắn. Người đàn bà còn lại chỉ là một người bình thường. Trước đây lũ độc ác biết tôi là người canh giữ giếng thần nên cố tình giăng bẫy bắt cóc tôi. Để tiện việc tra hỏi,

chúng biến tôi thành một con chó và xích tôi lại. Cứ tới mùa thu, chúng lại hóa thành gia đình ba người đi kiếm những đứa trẻ xinh xắn để ăn thịt. Chúng thường ghé qua các cửa hàng, phù phép cho gia đình đứa bé đó bị bệnh và lả đi, sau đó chúng sẽ dụ dỗ để ăn thịt đứa bé đó.”

“Vậy có nghĩa mình là nạn nhân của chúng rồi”

“Bạn đừng lo, nếu bạn giúp mình, chúng ta sẽ cùng tiêu diệt lũ ác độc đó”

“Nhưng làm thế nào đây ?”

“Đừng lo, tạm thời cứ làm như không có chuyện gì xảy ra cả, cứ yên lặng chờ đợi thời cơ, bạn nhé”

Sau ngày hôm đó, Hiền tìm cách nói chuyện riêng với con chó mực, nhưng nó cứ im lìm như thóc vì lúc nào bên cạnh Hiền cũng có bà chủ nhà kè kè bên cạnh. Không một phút nào lơ là cô bé. Hơn thế nữa, bệnh của mẹ Hiền đột nhiên trở nặng hơn, bà ói nhiều và chẳng ăn uống được gì. Cơ thể bà teo riel lại chỉ còn mỗi nắm xương. Lòng Hiền đau xót như bị muối xát vào, nhưng ngoài nước mắt và những lời an ủi mẹ, cô bé còn có thể làm được gì. Một ngày kia, ông chủ bất ngờ gọi Hiền vào phòng trong và nói với cô bé, ông có cách làm cho mẹ cô bé khỏi bệnh. Bà chủ nhà rất gian trá, mụ phù thủy già kia đã hứa với bà ta, nếu bà ta giúp đỡ mụ, bà ta sẽ có rất nhiều vàng bạc châu báu. Hiện giờ ông đang trá hình và tìm cách tiêu diệt mụ phù thủy già kia. Ông bảo với Hiền, đằng sau nhà ông đã tìm thấy có một cái giếng khác. Đối với mụ phù thủy thì nước giếng đó như một thứ vô tích sự, nó không có tác dụng với mụ, đối với mụ, nó chẳng khác gì nước giếng bình thường. Nhưng đối với người bị phù phép, nước giếng đó có tác dụng giải mọi bùa phép. Vì thế, nếu có dịp, Hiền phải tìm cách vào được nhà sau và đem nước giếng đó về cho mẹ.

Nhưng không có cách gì qua mặt được bà chủ nhà, bà ta không

bao giờ rời tay khỏi Hiền. Nhất cử nhất động của cô bé đều bị bà ta canh chừng. Một hôm, bà chủ nhà có việc phải ra ngoài, hơn lúc nào hết đây là một cơ hội tốt cho Hiền. Ông chủ chỉ cho cô bé chỗ có miệng giếng thần. Nó được giấu kỹ trong một kho thóc xây tạm sau nhà, nếu không có người chỉ thì còn lâu Hiền mới biết được. Ông chủ bảo sẽ đứng ngoài canh chừng, khuyên Hiền phải nhanh tay lên vì bà chủ chỉ đi có một lát mà thôi.

Hiền soi một chiếc đèn dầu vào lòng giếng, mùi ẩm thấp sộc vào mũi cô bé làm mấy lần Hiền buộc phải ngoi lên hít thở. Trong giếng không hề có một giọt nước nào. Bụng giếng cạn khô, toàn là cát với cát. Lo lắng xen lẫn thương cảm cho người mẹ nằm ở nhà, Hiền thầm cầu xin miệng giếng. Cô bé khẩn khoản và chỉ nghĩ đến mỗi hình ảnh mẹ mình lúc khỏi bệnh, chẳng biết lúc nào hàng giọt nước mắt đã nhỏ đầy xuống đáy giếng, thấm vào lớp cát dày đặc. Nước bỗng nhiên từ đâu dâng lên ừng ực, mạnh mẽ và tuôn trào. Không những thế, nước còn bắn thành vòi, tràn lên phía trên thành giếng. Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Hiền lấy một cái chai nhỏ xíu và múc nước bỏ vào đầy chai mà không gặp chút khó khăn gì.

“Con Hiền đi đâu rồi ?” Một giọng nói bỗng vang lên phía nhà trên

“Ồ, tôi vừa cho nó về, nghe như mẹ nó trở bệnh nặng”

“Ừm, ông cũng biết là mẹ nó sắp chết mà, chính mắt tôi đã nhìn thấy ông kẹ phù phép”

Bà ta nói bằng giọng hết sức đắc thắng

Hiền nín hơi, nước trong giếng đã lắng xuống và lại cạn khô như ban đầu. Cô bé lên ra phía trước nhà, nhờ sự hỗ trợ của ông chủ, Hiền ra khỏi nơi đó và trở về nhà ngay lập tức. Cô bé cho mẹ uống thứ nước lạ trong giếng, ngay hôm sau, bà Mai lập tức khỏi bệnh ngay. Bà mừng rỡ và cảm ơn con của mình. Sau khi nghe chuyện, bà lo lắng khuyên Hiền nghỉ việc ngay ở chỗ ngôi nhà đó. Nhưng cô bé không muốn, cô bé muốn tiếp tục tìm hiểu và giúp đỡ con chó

mực. Bà Mai đành chịu thua và tiếp tục để cho Hiền làm việc. Cô bé không đả động gì đến việc mẹ cô khỏi bệnh với bà chủ nhà, cô bé vẫn chăm chỉ như thường lệ và không làm điều gì khiến bà ta nghi ngờ cả. Dần dần, bà ta cũng lơ lửng việc kiểm soát Hiền với con chó mực, thành ra nếu cần thiết, Hiền cũng có thể tranh thủ trò chuyện với nó.

Giáp ngày trung thu, con chó mực bắt đầu dặn dò Hiền:

“ngày mai, mụ già sẽ bảo bạn đi theo mụ một lần nữa, mụ sẽ bắt mình nói ra bí mật của miệng giếng thần và đem về cho mụ thật nhiều vàng bạc, trước khi đi bạn hãy mang theo thật nhiều muối. Chờ mụ sơ ý, hãy đem muối rải mạnh vào cơ thể mụ, mụ sẽ hiện hình ngay”

Đúng như lời chó mực nói, mụ già vẫn bảo muốn Hiền đi với mụ thêm một lần vào ngày trung thu. Nhớ lời dặn của chó mực, Hiền giấu vào túi áo khoác những nắm muối trắng tinh, cô bé kéo khóa lại thật kỹ để không bị mụ già phát hiện. Cô bé làm ra vẻ bình thường, vẫn tiếp tục lễ phép và chăm chỉ. Quả nhiên mụ không hề nghi ngờ Hiền và để Hiền cầm xích giữ chân con chó. Thực chất sợi xích là một kiểu yếm bùa, giữ không cho con chó hiện nguyên hình, sợi xích vô cùng chắc chắn đến nỗi Hiền không làm sao phá ra được. Cô bé đành im lặng bước theo mụ già với con chó đen lủi thũi bên cạnh. Mụ già dừng lại ở cái giếng thứ nhất và vẫn bắt Hiền đứng đó chờ, còn phần mụ tự dắt con chó đi chỗ khác.

Hiền chờ cho mụ già đi thật lâu, sau đó mới lặng lẽ mò theo bà ta. Cô bé lén đi trên con đường mòn hôm qua, vừa đi đến gần miệng giếng, cô bé chẳng thấy ai ở đó cả. Chỉ có con chó mực, nhưng dường như nó đang cố lắc đầu quày quật và ra hiệu điều gì đó...
“Ồi!”

Hiền hét lên, mụ già đột ngột xông ra từ một lùm cây nhỏ, mụ chụp

lấy cổ cô bé và quát lên:

“Ta biết mà, con bé xấu xa, mi và con ranh kia định âm mưu cướp vàng của ta chứ gì, thật là gan cùng mình”

Bà ta thóp lấy cổ họng của Hiền rồi dùng sức xô em xuống miệng giếng. Hiền vùng vẫy chống cự nhưng không cách gì chống lại được sức mạnh của mụ phù thủy. Bà ta giữ cô bé ở trạng thái chổng cheo trước miệng giếng. Con chó mực bồn chồn sủa vang quanh mụ. Mụ phù thủy già khoái trá cười vang:

“Sao? nếu mày không nói, tao sẽ vứt con bé này xuống giếng ngay”
Con chó không còn cách nào khác đành chỉ cho mụ cách lấy vàng từ giếng:

“Nếu mụ muốn lấy vàng, phải bỏ cô bé đó xuống đã, tôi sẽ chỉ cho mụ cách”

“Có thể chứ” Mụ phù thủy hừ giọng, đẩy Hiền nằm ưỡch xuống một gốc cây gần đó.

Cô bé đưa tay lên ngực, cổ hóp hơi để điều hòa không khí, tay mụ phù thủy quá cứng và mạnh bạo khiến cô bé ngộp thở kinh khủng.

“Sao, nói đi, nếu không tao sẽ làm điều tao muốn” Mụ tiếp tục quát con chó mực

Con chó hồi hộp nhìn Hiền, có ý chờ cho cô bé hồi phục và bình tĩnh lại. Nó bảo:

“Bà hãy nhìn vào trong lòng giếng, nhìn cho thật sâu vào và nói lên mong muốn của mình”

Mụ phù thủy tham lam vội đu mình vào sâu trong miệng giếng, hét to:

“Tao muốn vàng, muốn bạc, tao muốn kim cương, đá quý và hồng ngọc”

Nhưng sau một hồi ước muốn, mụ vẫn chẳng thấy có gì hiện lên, mụ tức giận rụt người ra khỏi giếng, định quay sang quát hỏi con

chó, nhưng chưa kịp làm thế thì...

“Cho mù chết này, đồ phù thủy!”

Hiền ném thẳng mấy vốc muối vào mắt mù phù thủy, mù gằm lên rồi ôm lấy cái mặt của mình. Nó kêu lên xèo xèo rồi bật cháy bỏng, mù bắt đầu hiện nguyên hình thành một ông kẹ xấu xí. Hấn tức tối liền xông đến quạt tay tát cho Hiền một cú mạnh bạo. Hấn hè vào dùng năm ngón tay bằng thép đen bóng chuẩn bị quào vào người cô bé. Trong gang tấc, con chó mực chạy đến tấp vào bắp đùi ông kẹ.

Hiền nhân cơ hội vội rút chân lại né kịp. Ông kẹ không chịu bỏ cuộc, hấn phóng mình vọt lên cao, đá vào con chó một cái chí mạng, nó rên lên ư ử. Hiền vội vốc thêm thật nhiều muối nữa và liên tục ném vào người ông kẹ, hấn khôn ngoan dùng vải che lại khắp cơ thể.

Thình lình, ai đó đã cầm gậy phang vào sau cơ thể ông kẹ, làm hấn té xuống xỉu ngay. Không bỏ lỡ thời cơ, Hiền trút toàn bộ số muối còn lại lên người ông kẹ, làm hấn thét lên hàng chuỗi dài đau đớn rồi cơ thể tự động bốc cháy ngùn ngụt.

Con chó mực mừng rỡ, sau khi mù già chết, nó được hiện nguyên hình trở lại thành một cô bé xinh đẹp như trước. Trước khi tạm biệt Hiền để cùng cha trở về trong lòng giếng, cô bé đó chỉ cho Hiền cách lấy vàng bạc từ trong miệng giếng ra:

“cái giếng này có rất nhiều vàng bạc, nhưng mỗi mùa trăng rằm chỉ lấy được một lần và phải được chính mình cho phép mới lấy được. Ngày mai, bạn hãy trở lại đây, mình sẽ làm phép để bạn có thể lấy được đủ số vàng cho bản thân.”

Hiền nhớ kỹ lời dặn dò của cô bé, tối hôm sau, Hiền dắt mẹ đến miệng giếng sau con đường mòn. Quả nhiên, khi Hiền nhìn xuống đáy giếng, được sự cho phép của cô bé kia, vàng bạc cứ trào lên như nước, phủ đầy miệng giếng, Hiền lấy bao nhiêu cũng không hết. Nhưng ngay sau đó, Hiền và mẹ nghe thấy có tiếng động, hàng

đồng người lũ lượt kéo tới trước miệng giếng, dẫn đầu là mụ chủ nhà độc ác. Mụ chỉ cho những người kia thấy, trên tay Hiền và sau miệng giếng kia có rất nhiều bạc vàng, muốn bao nhiêu cũng có. Lũ người kia bị kích động lòng tham liền xông tới bắt mẹ con Hiền và bảo họ trao vàng ra. Hiền hoảng sợ nhưng cố giữ bình tĩnh, cô bé cất tiếng nói:

“Tôi không giữ vàng, bạc gì cả, không tin ông cứ tìm xem”

“Nói láo!” Một lão già râu vểnh thét lên “mày có rất nhiều vàng, nhanh chóng đưa ra đây, nếu không thì không xong đâu”

“Đúng đó, nó có nhiều lắm’ Mụ chủ nhà rí tai lão

“Tôi nói không có, ông bảo có thì ông cứ tìm thử đi”

“Để tao” Mụ chủ nhà quát “con nhãi ranh này”

Mụ xông tới miệng giếng rồi reo lên phấn khởi:

“Đây rồi, toàn là vàng”

Vừa nghe mụ nói, cả đám người lao nhao xông tới. Sợ mất phần, càng lúc càng nhiều lượt người bám vào nhau mặc sức tranh giành. Nhưng chỉ vài phút, họ rên rỉ và có người còn quát tháo um sùm, vừa tức giận vừa đau đớn:

“Mụ điên à, toàn là bùn cát”

Quả đúng như thế, trong miệng giếng, vàng đã kịp rút hết trước khi người ta kịp xông đến. Lòng tham khiến mụ chủ nhà mờ mắt, mụ cứ khẳng khẳng bảo trong giếng có vàng và không ngừng cúi mình chúi xuống miệng giếng. Bất ngờ, bà ta mất thăng bằng, không ai chụp kịp người bà ta lại, bà té xuống và bị chôn vùi trong lớp cát dưới giếng.

Kể từ ngày sau đó, Hiền cùng mẹ đem số vàng có được, phần lớn bí mật đem tặng cho những người nghèo khổ và khó khăn. Cô bé cũng có lần quay lại tìm miệng giếng nước thần, nhưng cả ba cái

đều cạn nước và dần dần không bao giờ có ai thấy chúng được nữa.

Mùa Thứ Năm

Thần Thoại

Truyện thứ ba

Ông tiên và hai cái cây lùn

Ông Sáu nhà bên không có vợ con, cũng chẳng có nhà cửa ổn định. Ông thuê một căn phòng trong khu phòng trọ tập thể dành cho người vô gia cư để sống. Nếu bạn có ý định hỏi ông ta làm nghề gì, bỏ ngay đi, ông ta chẳng đời nào tiết lộ đâu.

Bản chất ông ta không đến nỗi tệ, bằng chứng là có ai tạt ngang xin miếng nước, ông ta vẫn cho, tuy nhiên họ không thể xác thực được thứ nước đó có an toàn không. Đám trẻ sống gần đó bảo: ông ta là một lão phù thủy!

Tại sao chúng lại nghĩ như thế? Không phải là tại chúng rối hơi hay xàm xí đâu nhé! Ngay đến một số người lớn còn cảm thấy thế nữa là. Chính cái sự bất cập thông tin làm cho ông ta trở nên cực kỳ bí ẩn và đáng sợ. Buổi sáng ông đi đâu, buổi trưa ông về đâu, buổi chiều ông làm gì? Chả ai biết. Chỉ dám khẳng định mỗi cái là buổi tối ông ta có về khu nhà trọ để đi ngủ. Đám trẻ rất nghi ngờ, chúng nghi ngờ ông không phải là một con người bình thường, mặc dù chúng không để ý một chi tiết nhỏ xíu là nếu không phải người bình thường, ông ta sẽ chẳng cần về nhà trước bảy giờ làm gì, chẳng lẽ phù thủy mà sợ bị cho leo cồng à?

Mà thôi, quay lại vấn đề chính, chúng ta đang bàn về ông Sáu, biệt

đanh là Sáu kinh dị. Cái tên bắt nguồn từ hai thứ: một là ngữ pháp tiếng Việt, hai là đặc điểm con người. Điểm thứ nhất có thể lý giải như sau: Sáu kinh dị là một từ được kết hợp bởi danh từ riêng (ông Sáu) và tính từ miêu tả tích cách (kinh dị), còn thứ hai thì dễ miêu tả hơn: Sáu kinh dị tức là sáu điều kinh dị của ông Sáu.

Một: không bao giờ thấy ông ta bấm móng tay,

hai: mái tóc trước của ông ta để ba chỏm như con nít thời thượng cổ,

ba: suốt đời ông ta chỉ mặc mỗi một bộ đồ

bốn: ông ta cao hơn bất cứ người nào mà bọn trẻ từng thấy,

năm: trước khi ra khỏi nhà vào buổi sáng sớm, ông ta cầm theo một cái chai nhỏ,

sáu: đó là tên của ông ta và cũng vì bọn trẻ chẳng tìm ra được thêm một điều nào kinh dị nữa. Đó là điều mắt thấy tai nghe của bọn nhóc.

Ông Sáu kinh dị càng lúc càng làm cho bọn trẻ quan tâm nhiều hơn. Lý do là vì khu nhà mà ông trọ, càng ngày càng có nhiều người bỏ đi hơn, bây giờ cả khu chỉ còn bốn người ở trọ, ngoài ông Sáu còn có bà Ba bán mía, anh Năm bán cóc, chị Bảy bán tôm. Mỗi người đều có nét kỳ lạ khác nhau, nhưng ông Sáu là kỳ nhất, vì thế bọn trẻ chỉ nghi ngờ mỗi mình ông ta.

Nhưng nghi ngờ thì cũng chỉ mãi là nghi ngờ, ngày nọ, thằng Cún quyết định cầm đầu lũ nhóc trong xóm xung phong đi tiêu diệt kẻ kinh dị.

Ngày hôm đó là một chủ nhật khá đẹp trời, Cún ta không đi học và chỉ phụ mẹ đi chơi. Mẹ nó không bao giờ có thời gian rảnh rỗi, vì thế Cún rất muốn chơi bớt giúp mẹ, để khỏi phí phạm thời gian. Như thường lệ, Cún tập hợp lũ bạn nổi khổ lại. Bé Mi, bé Xíu và bé Ti. Cún chơi toàn với con gái, vì thế nó nghiêm nhiên trở thành đại ca cầm đầu. Lũ con gái toàn răm rắp nghe theo lời nó. Mỗi đứa có một

tích cách khác nhau, nhưng chẳng hiểu sao chúng lại chơi thân với nhau đến thế, dường như mới để ra là chúng đã muốn chạy qua nhà kết bạn với nhau rồi hay sao ấy. Đối với chúng, cuộc đời hạnh phúc nhất có ba điều: một là búp bê, hai là rô bô, ba là ông Sáu kinh dị. Trừ búp bê và rô bô, ông Sáu kinh dị là niềm vui chung của cả nhóm, chứ nếu mỗi lúc bọn con gái hứng lên chơi búp bê thì thế nào cũng cho Cún ra rìa. Vậy là mỗi lúc tập trung lại, Cún toàn moi ông Sáu ra để nói, thành thật thì nó phải nói cảm ơn ông Sáu rất nhiều.

Hôm chủ nhật đó, Cún ta nói với đám bạn rằng, hôm nay nhất quyết phải biết ông Sáu đi đâu và làm gì. Quả nhiên, nói tới đây, không khí hào hứng lên hẳn, bé Ti và bé Xíu rì rầm cái gì đó vào tai nhau rất thú vị. Nhưng mà làm sao để biết đây? Ông Sáu thì đã ra khỏi nhà từ giờ nào giờ nào, làm gì chờ cho bọn con nít như Cún ngủ dậy, đánh răng, ăn sáng xong rồi mới lên đường. Thế là một điều dẫn đo bằng nảy lên trong đầu cu Cún. Bé Ti là đứa lớn nhất bọn, cũng là đứa nhiều chuyện và hay đề xuất ý kiến nhiều nhất. Nói bảo với cu Cún rằng:

“Lo gì, tới nhà ông rồi lần theo dấu chân là ra ngay”

Quả xứng đáng là quân sư quạt mo của nhóm, Ti vừa nói xong là bọn nhóc vỗ tay ầm ầm. Thật ra thì do Ti hay coi phim chường với ba mẹ, nó thấy ông Bao đen (tức là Bao Công ấy) thường sai thuộc hạ theo dõi dấu vết để lại, thế là nó nhớ và thực hành ngay. Bọn cu Cún vừa bước vô cửa thì đã bị ông bảo vệ chặn lại:

“Nè, mấy con đi đâu đó?”

“Mấy con bắt ông kinh dị”

Ông bảo vệ hơi thắc mắc một xíu, ông kệ thì biết chứ ông kinh dị là cái giống gì? Nhưng mà để bọn trẻ chạy lung tung thế này thì có chuyện ông biết tính làm sao. Ông vừa xua bọn nhóc đi thì bé Xíu

lên tiếng ngay:

“Ông mà không cho tụi con vào, tụi con méc mẹ, không cho ông ăn bún chịu nữa”

Công nhận con nhỏ Xíu là đứa bé nhất mà cũng quý nhất. Nó suy nghĩ già dặn hơn mấy đứa kia nhiều, thằng Cún là con trai mà ngổ, con Ti to xác mà rẻ tiền, con Li vừa đen vừa tồ, chỉ có con bé Xíu là hay bắt chẹt người ta nhất, đến người lớn mà nó cũng không tha. Ông bảo vệ quả nhiên nghe xong giật nảy mình ngay, nó mà méc thiệt thì lỗ ba mẹ nó tưởng ông quỳnh nó sao. Món bún của mẹ bé Xíu bán là ngon nhất xóm, mà làm nghề bảo vệ thì tiền bạc chẳng là bao, chẳng lẽ tự dưng mất miếng ăn, thôi thì cho chúng vào rồi ghé mắt trông chừng là được.

Thế là bọn cu Cún công phá được bức thành đầu tiên, để y chang trò Mario hái nấm, chỉ đỡ hơn một cái là chúng không nhảy tung tung như trong game. Mấy đứa kia thì không biết, chứ mập như con Ti mà nhảy thì có mà rụng rốn

Nhà ông Sáu hiển nhiên là khóa cửa, hiện trường cũng chẳng để lại vết tích nào, cu Cún nhăn trán bí lù. Con Li trông tồ thế mà lại hay, người ta nói ngu lâu năm, khôn trong tích tắc quả chẳng ngoa tí nào, nó bảo:

“Cún chạy thẳng về nhà, bảo Cún ra đây đánh hơi”

Người Việt Nam mà nó cứ làm như dân Xi Trum không bằng, cún này với cún kia. Nhưng nói thế thì cu Cún vẫn hiểu. Cún thứ nhất chắc chắn là nó, cún thứ hai là người bạn nối khố của nó. Đó là con chó con lông trắng mẹ nó xin về từ khi Cún còn nhỏ, mẹ nó bảo mặt thằng Cún để ra giống mặt con chó, ông nội vui miệng kêu nó là thằng Cún mà không biết ông ngoại nó đặt cho con chó cũng tên là Cún. Ai thông minh thì kêu con chó là Cún, còn kêu thằng nhỏ kia là Cún F2, nhưng mà gọi F2 thì có vẻ tây quá, người trong nhà không

quen, vì thế cứ gọi là Cún cho lạ, kêu thì kêu, trúng đũa nào tốt đũa đó. Cả nhà cứ nghĩ con chó thì không khôn bằng con người, nhưng mà tiếc là trí thông minh của thằng nhỏ cũng cỡ cỡ ngang bằng con chó. Nhiều lúc kêu con chó thì thằng nhỏ chui ra, kêu thằng nhỏ thì con chó lon ton chạy tới. Đến là khổ, nhưng mà riết cũng quen.

Thằng Cún chạy về kêu con chó ra, trông hai đũa giống như hai anh em, beo béo trắng trắng y chang nhau. Con chó là quả là giỏi, còn cao cấp hơn cả ông chủ vô tích sự của nó. Cún đánh hơi một xiu là vọt đi ngay, mấy đũa kia chỉ việc đuổi theo, mừng húm.

Chạy đi một đoạn thật xa mà chẳng thấy ông Sáu đâu, mấy đũa kia bắt đầu hơi nghi ngờ khả năng đánh hơi của con chó. Thằng Cún cứ liên tục nghệt mặt ra, đến là chán! Còn ba đũa kia cũng chẳng hơn gì, tội nhất là con Ti, đã mập mà còn phải nâng bụng lên chạy, nhìn nó le lười thờ hỏn hển thấy mà thương. Con Li thì không thể biết đích xác được nó có mệt hay không. Cả người nó vừa để ra đã đen thui thui, cứ như chuột cống khổng lồ, mấy lúc trời tối thì không thể thấy rõ, đâu là bóng còn đâu là da nó. Nó mà nhắm mắt một phát là đổ mẹ nó phân biệt được mặt trước với mặt sau. Con Xiu thì càng tội hơn, thân hình loắt choắt gầy gò, thiếu điều muốn cưỡi chó mà đi. Rất tiếc là con chó con không đủ bự để cho nó cưỡi.

Nhìn cả đám thì có vẻ như con chó còn khỏe và sung nhất, nó cứ đánh hơi khìn khịt, vẫy đuôi và chạy đi một cách chuyên nghiệp. Cả bọn chẳng biết làm gì hơn ngoài lết xác chạy theo nó. Trông vẻ mặt nhíu lại hết sức hình sự của con chó thì đôi khi Cún nghĩ, đem nó bán cho mấy ông làm xiếc thì được khối tiền mua kẹo.

Cả bọn rồ cục chạy lên một cái đồi. Đến chỗ này thì con chó dừng lại, không đánh hơi nữa mà “gâu” lên một phát đặc thắng. Chứng tỏ ông Sáu ở gần đâu đây.

“Ông Sáu ơi!” Con Ti kêu lên

“Trời đất” Con Xíu mắng mỏ

Quả là hai đứa, một đứa ngu một đứa khôn, làm như con Ti thì khác gì lạy ông con ở bụi này? Nhưng mà cũng phải thông cảm cho nó, mỗi khi nó mệt thì còn ngốc gấp chín lần lúc bình thường.

Con Xíu hất mặt lên rồi đưa ngón tay suýt, nó suýt một lúc cả chục cái, miệng nó xì xì văng ra cả tá nước bọt. Đây là chiêu độc của con nhỏ. Mỗi lần ai lỡ trông thấy nó suýt thì y như rằng hết muốn mở miệng ra luôn. Thành ra bây giờ con Xíu trở thành đứa tiên phong, nó vẫy tay bảo mấy đứa kia chạy theo nó. Trên đồi vắng lặng, chẳng có gì ngoài mấy cây cao khổng lồ rời rạc nhau.

Bốn đứa đều bằng tuổi nhau, tức là năm nay chúng cùng học mẫu giáo lớn. Ngày thường đứa nào đứa nấy phải lên lớp học với cô giáo, cố tỏ ra ngoan ngoãn để được cái phiếu bé ngoan. Còn giờ thì tụi nó chạy chơi ngoài trời, vừa sướng vừa khỏe mà chẳng sợ bị phát phiếu bé hư. Tụi nó đi một chập nữa mới thấy có hai cái cây lùn bè bè choáng giữa đường đi. Xung quanh toàn là cây cao chổng ngồng, thế mà tự dưng lại xuất hiện hai cái cây lùn xùn, quả là bất thường hết sức. Bé Xíu tỏ ra am tường nhất, nó dùng tay gãi cằm rồi phán:

“Rõ rồi”

“Sao?” Ba đứa kia đồng thanh hỏi

“Ừm, cây ở đây cái nào cũng cao” Bé Xíu ung dung chỉ tay một vòng

“Ừ, rồi sao nữa” Bé Ti gồng mặt, vẻ hỏi hệt

“Mà hai cái cây này lùn xùn hà”

“Ừm” Cu Cún gật đầu lia lịa

Bé Xíu im lặng, nó lại đi một vòng đến gần cái cây. Thấy nó im ru bà rù, bé Li hơi chưng hửng:

“Ờ, rồi sao nữa?”

“Sao là sao?” Xíu thắc mắc

“Trường Xíu biết gì chứ”

“Thì đó” Xíu la lên “xung quanh cây to mà ở đây cây nhỏ, bắt thường quá còn gì”

Bé Ti phụng phịu, thông tin của Xíu chẳng giúp ích gì hơn, tụi nó vẫn chẳng biết ông Sáu ở đâu. Nhưng mà sự lo lắng của bé Ti chẳng kéo dài được hơn nhiều giây. Chỉ một lúc sau, khu đồi đã trở thành công viên mới cho lũ trẻ, ba con bé nhỏ thì ngồi với nhau bứt lá chơi đồ hàng, thằng cu Cún giỡn hót đuổi theo con chó cún. Tụi nó tha hồ hít thở và nô đùa trong bóng mát. Chúng chẳng còn nhớ mục đích đến đây là gì, ông Sáu kinh dị dần bay mất khỏi đầu chúng. Đang chơi vui, bỗng nhiên có một tiếng xùm xụp vang lên làm bọn trẻ giật mình.

“Cái gì thế?” Ti hỏi trống

“Không biết”

Thì ra có một con chim bị gãy cánh rơi xuống chỗ hai cái cây lùn, nó rên lên ư ử trông tội nghiệp hết sức. Tụi trẻ chau đầu vào chỗ con chim, nửa muốn bế lên, nửa sờ sợ bị chim mổ.

Cuối cùng, con cún trườn lên le lưỡi liếm liếm đầu con chim. Dường như con chim có vẻ sợ cái lưỡi của con chó lắm nhưng nó đang đau, lại chẳng biết nói nên đành để con chó muốn làm gì thì làm. Bé Li rùng mình một cái, lẩm lẩm:

“Thấy ghê quá, hay là vứt nó đi

Mấy đứa quay sang trừng mắt nhìn con Li ngạc nhiên, thế mà lúc trước nó cứ bảo nó yêu động vật lắm. Hèn gì mấy con búp bê nhà nó cứ bị bẻ cổ miết. Rất cục không đứa nào dám đụng vào con vật tội nghiệp. Một lúc sau, có tiếng nói vọng tới:

“Ai thế?”

Tụi trẻ hết hồn khi nghe tiếng nói đó, chúng quay lại thì thấy ông Sáu kinh dị đang vác cuốc đứng đằng sau. Ông Sáu người ngòm bản thủ, mặt mũi lấm lem làm bọn trẻ sợ chết khiếp. Chúng hét lên

rồi bỏ chạy tán loạn, thằng Cún loì chơi thể nào lại bị vấp té, ðề lên con chó. Nhìn kỹ lại thì ðã thấy ngón chân va vào ðá, rỉ máu ra. Cún meo meo khóc lên om sòm, bọn trẻ ðã sợ bây giờ lại còn run hơn. Chúng ðứng im như tạc tượng vì sợ nếu bỏ ði, cu Cún sẽ bị ông Sáu bắt mất. Quả nhiên, ông ta vội vàng vác cuốc cau mặt chạy vùn vụt ðến chỗ cu Cún, thằng này vừa thấy ông hùng hổ chạy ðến chỗ nó, nỗi sợ bị lột ðồ ðem hấp làm nó vội nín khe.

“Coi này, chạy cho lắm vào, cháu bị chảy máu rồi”

Ông ôn tồn nói rồi nhìn vào ngón chân bị thương của Cún. Ông bế nó lại sát cái cây lùn bên phải. Ông trèo lên bứt một cái lá màu trắng, áp vào vết thương của nó, lập tức máu ngừng chảy ngay, không những thế Cún cũng chẳng còn thấy ðau nữa. Thật là kỳ diệu! Ông cũng vừa nhìn thấy con chim bị rớt xuống nằm chổng chơ ðó, ông cũng lấy một chiếc lá khác áp vào cánh chim, tự ðưng con chim vỗ cánh rồi bay lên ðược ngay. Nó vỗ cánh chào ông rồi phóng vụt ði mất. Máy ðưa kia cứ thế mà há hốc mồm ra ngó, chẳng biết nói thế nào. Ông Sáu gật gù xoay qua nhìn ðám nhóc, cười cười hỏi:

“Rồi, sao, mấy ðưa con tới ðây làm gì?”

“Dạ”

Bọn con nít riu ríu, chẳng ðám nói gì. Ông Sáu chẳng hiểu tại sao ðưa nào ðưa nấy cứ thò thòm thọt nhìn ông, ông vỗ tay nói với con Ti:

“Sao mấy con tới ðây?”

Ti giật thót bụng khi ông Sáu ðột ngột quay qua hỏi nó, nó ú ớ rồi xổ ra một tràng:

“Dạ, thằng Cún nó bảo tụi con ra ðây kiếm ông ðó ông”

“Kiếm ông á?” Ông Sáu mở lớn mắt ngạc nhiên “Kiếm ông chi vậy?”

“Dạ, mấy người bảo ông là phù thủy, nên tụi con muốn bắt ông ðem về”

Trời đất, con này chắc chắn là bị mỡ lấp nên ăn nói lung tung. Nhìn về mặt của ông Sáu dám ông đang nghĩ như thế lắm. Nhưng mà ông lại cười phá lên rồi gật đầu vui vẻ:

“Rồi, hóa ra là do lỗi của ông mà mấy con ra tận đây hả”

Ông Sáu nói rồi ngồi chàng hảng ra dựa vào cái cây lùn bên phải, ông ngồi như thể bảo rằng: “tao ở đây nè, ngon thì nhào vô bắt đi”. Dĩ nhiên là bọn nhóc chẳng dám nói hoặc làm gì cả, cứ im thin thít đứng nhìn ông lão. Lâu lâu cu Cún còn len lén dòm ông một cái.

Ông hỏi:

“Thế mấy đứa bắt ông rồi định làm gì ông nè?”

“Dạ, mẹ con nói khi nào bắt được cái gì thì đem về cho mẹ nấu bún, chắc bắt ông về con cũng đem cho mẹ nấu luôn”

Ông Sáu nghe xong phá ra cười sặc sụa, con bé này nhỏ thế mà nói chuyện tếu ghê. Không biết bây giờ ông là phù thủy hay là mẹ nó nữa. Ông vẫy tay bảo mấy đứa xích gần lại một chút. Giờ thì tụi nó thấy ông cũng không nguy hiểm gì mấy nên nghe lời ông răm rắp. Ông chỉ vào hai cái cây, hỏi:

“Đó mấy con, hai cây này dùng để làm gì?”

“Dạ, để chữa thương ạ” Ti hồ hỏi trả lời. Đó là nó căn cứ vào thực tế của cu Cún.

“Ừm, nó còn nhiều tác dụng nữa lắm các con ạ. Bây giờ ông sẽ bày cho các con chơi, nhưng mà chỉ hôm nay thôi, lần sau không có bày đặt đi bắt bớ tầm bậy nữa nghe”

Mấy đứa đồng ý ngay, chẳng gì mà lại đi bắt một ông lão tốt bụng như thế. Đã chữa chân cho cu Cún, còn bày trò cho tụi nó chơi nữa, thích quá còn gì. Ông hỏi:

“Bây giờ, các con muốn chơi trò gì?”

“Có trò gì hả ông?”

“Nhiều lắm, muốn chơi trò gì là ông cho chơi trò đó”

“Vậy chơi xích đu nha ông”

“Rồi, xích đu hen”

Ông bước tới chỗ hai cái cây lùn, bứt một cái lá màu trắng và một cái lá màu đen, đan lại với nhau. Ông vút chúng xuống đất rồi thổi phù một cái, trời đất, thì ra ông biết làm phép thật. Từ hai cái lá đan vào nhau, một cái xích đu màu ca rô bỗng hiện ra rồi tự động móc vào hai cái cành khác nhau. Ông Sáu bế Li lên rồi bỏ nó ngồi lên chiếc xích đu, đẩy tới đẩy lui. Một lúc sau ông không đẩy nữa mà để cho xích đu tự đánh. Ông vừa bỏ tay ra, mấy sợi dây leo trên cây bỗng vươn dài thườn thượn, móc vào bụng lũ trẻ kéo lại cho an toàn. Hết đứa này đến đứa khác thay nhau ngồi xích đu, vui ra phết, đứa nào quậy thì cái xích đu tự đánh hơi mạnh lên, đứa nào sợ mà vẫn cố ngồi thì nó cứ đung đưa phe phẩy. Cả con chó cũng được ưu tiên ngồi chung với mỗi đứa, thành ra riêng nó là lòi nhắt, vòng nào cũng có mặt.

Chán xích đu rồi, ông Sáu bắt đầu chỉ cho tụi nhóc chơi trò khác. Ông bứt một lúc thật nhiều lá rồi đan lại thành một sợi dây rất dài, ông làm một lúc hai sợi giống y nhau rồi trải song song ra. Sau đó ông Sáu luồn hết chúng qua giữa hai cái cây, thổi phù một cái. Hai sợi dây oằn cong rồi cứng ngắt. Ông Sáu bảo từng đứa một ngồi lên trên hai sợi dây. Lạ lùng ghê, khoảng không giữa hai sợi dây tự dựng biến thành một cái nệm vô hình, vừa êm vừa nhún. Vừa ngồi lên, từng đứa một tuột mạnh ra phía trước, phóng lên veo véo, con chó con tuột cuối cùng, nó mất đà bắn lên trời kêu cái “véo”. Giọng sủa của nó lạc đi, nghe thành “gú gú gú”.

Nhưng mà cái cầu trượt này cực kỳ an toàn, hễ mấy đứa trượt tới đâu là nó tự động kéo dài ra, bay đến đỡ, lại còn tiếp tục tạo đà cho chúng tuột tiếp. Ngay khi con chó con văng lên trời, cái cầu trượt bằng dây cũng vươn lên, đẩy mấy đứa nhóc lên cao tít tắp. Chẳng mấy chốc chúng đã nhìn thấy đỉnh của mấy cái cây cao kều. Ông Sáu ở dưới thổi phù thêm một cái nữa, hai cái cây lùn bỗng chốc

hóa thành khăng khiu, phóng lên cao vút. Bọn nhóc vừa thấy cây lùn bay lên đã vội bám chặt lấy, ông Sáu cũng leo lên cùng bọn nó, hai cái cây cao bằng nhau rồi lại đan quán lấy nhau, mọc dài ra liên tục. Ông Sáu bảo mấy đứa nắm tay nhau ngồi trên cái cành. Giờ thì hai cái cây lùn đan thành một, nó chở mấy ông cháu bay đi khắp nơi. Ông Sáu nói:

“Ông ra khỏi nhà để trồng hai cái cây này đây các con ạ”

“Trồng có khó không ông?”

“Không khó, nhưng mà mất sức lắm, ở mỗi vùng sẽ có một người như ông, trồng cây cho con nít chơi. Nhưng mà con nít phải ra khỏi nhà thì mới chơi được, chứ ở ru rú trong nhà thì ông không có rủ đâu.”

“Vậy khi nào rảnh, mấy đứa tụi con ra đòi là ông lại bày trò chơi cho tụi con hen”

“Ừ, được rồi” Ông Sáu cười rồi vuốt đầu lũ nhóc.

Hóa ra ông Sáu cũng hiền ra phết, mà phát hiện lớn nhất của bọn con nít chính là hai cái cây của ông. Thì ra ông Sáu không phải phù thủy mà là một ông tiên. Giá mà lúc trước tụi nó phát hiện ra sớm một chút thì có phải hay không. Từ trước đến giờ tụi nó tưởng chỉ có chơi đồ chơi là vui, hóa ra chơi với cây với cối cũng vui không kém, vui nhất là từ tay tụi nó có thêm ông Sáu nữa làm bạn nè.

HẾT

Xóm Cô Chí

Chuyện sau đây hoàn toàn là lời của ba tôi từ cuốn nhật ký của ông. Tôi đã xin và được phép viết lại thành văn xuôi.

Gia đình tôi bây giờ chuyển tới Đà Nẵng sinh sống. Lúc trước quê

tôi ở Huế, hay còn xa hơn Huế nữa cơ, tôi không biết chỗ đó bây giờ gọi là gì, vì lúc tôi ra đi, nó vẫn chưa được đặt tên. Tôi chỉ quen miệng và gọi đó là xóm cô Chí. Nguyên nhân chúng tôi hay gọi như thế bắt nguồn từ tên của một cô giáo. Tôi đã từng học cô giáo đó. Cô Chí.

Vùng quê nghèo lam lũ có rất ít giáo viên. Hầu hết những giáo viên ra trường đều xin được làm việc trên thành phố, không thì cũng xin dạy ở chỗ nào đỡ cực một tí cũng tốt. Cái xóm nghèo đến bàn cùng khổ rách quê tôi thì chả ai dại gì xin tới dạy. Dẫu có muốn đến thì cũng chẳng ai biết chỗ mà chỉ đến. Mà nói nào ngay, làm gì có trường để mà dạy...

Bà con xung quanh đã góp tiền, góp gạo, chính quyền địa phương cũng thương lắm, cố gắng tạo điều kiện để xây cho tụi con nít chúng tôi một cái trường nhỏ. Nhưng cái thời đó, đất nước đã nghèo, quê chúng tôi còn nghèo hơn. Cố lắm cũng chỉ trích ra cỡ gần trăm đồng bạc. Mấy ông xã lớn thuê người xây một cái nhà gạch gần sát dưới cái đồi hoang, đóng bàn đóng ghế, lắp một cái bảng tự tác, thế là cũng được một cái trường. Không ai đặt tên cho ngôi trường, người lớn nghĩ không cần, bọn trẻ chúng tôi lúc đó cũng chẳng biết nghĩ ra cái tên nào hay hay để đặt. Thành ra, cứ thế mà đến học. Nhưng xây được trường rồi thì giáo viên ở đâu ra? Đáng lẽ có một ông giáo già đã hứa đến dạy, nhưng mà chưa kịp xây xong trường thì ông đã đột ngột qua đời. Vậy là sau khi thành lập, trường bị bỏ hoang một thời gian, cho đến khi tôi được mười tuổi rưỡi.

Bọn trẻ chúng tôi thèm đi học ghê gớm, lúc nào cũng mó tay mó chân, làm hết việc này đến việc kia, đứa nào xấp xỉ cỡ tuổi tôi cũng mong được cấp sách đến trường. Khi hay tin cái trường xây xong, chúng tôi mừng rơn. Tôi nhớ có cái thằng Ba nhà hàng xóm cứ rĩ tai tôi miết, lúc nào cũng thúc tôi chạy tạt qua trường nghĩa thử vài cái. Trời đất cái thằng! Trường học mà nó làm như đồ triển lãm không bằng, đến là khổ. Nhưng mà tôi cũng thế chứ có hơn gì nó, tôi cũng thèm được “nghĩa” cái trường một phát. Ngày nào cũng phải nghĩa thì mới ăn cơm ngon được. Ghê thế cơ chứ!

Vậy là chúng tôi thấp thỏm chờ được người lớn gọi đi học. Nhưng mà ngày này qua ngày khác, chúng tôi đợi như mèo đợi chuột, đợi đến mức cái cổ muốn dài ra như cổ cò... Vậy mà chẳng thấy ai bảo đi học cả. Rồi đến một đêm, mẹ tôi bảo có cô giáo đó về xóm mình dạy học, tôi sướng ơi là sướng, rốt cục thì cũng được đi học, sướng!

Trong tâm trí tôi, cô giáo đẹp ghê lắm, hoặc là phải có gì lạ lắm.

Tại vì gọi là “cô giáo” nên cái người dạy học đó buộc phải là cô gái. Tôi đinh ninh là thế. Nhưng sang ngày mai đi học thì tôi mới chưng hửng, hóa ra “cô giáo” là một bà dì già cỡ mẹ tôi. Trời đất, vậy mà tôi cứ nghĩ cô giáo thì phải trẻ ghê lắm chứ. Hôm bữa đó đi học, ngoài tôi ra còn có hơn chục đứa. Cô giáo tự giới thiệu tên cô là Chi, Nguyễn Thị Chi. Có đứa nghe lộn, bảo là trên đầu cô có chí thì đưa con bắt cho, gì chứ bắt chí con rành nhất. Cô cười bảo không phải, mà tên của cô là Chi. Thế là cả lớp cười ồm lên. Vài bữa sau nghe mẹ tôi kể, tôi mới biết, cô đây là nhà giáo giỏi ở trên phố lớn, tình nguyện về đây dạy. Mẹ tôi lúc đó cứ thắc mắc mãi. Tại sao cô đó là nhà giáo đạt danh hiệu giỏi mà tự dưng đòi đến đây dạy cho khổ thân không biết? Mẹ tôi không hiểu, tôi còn không hiểu hơn. Nhưng mà thôi, miễn sao là được đi học, kệ hết!

Cô Chi dạy cho bọn tôi học rất là vui. Cả cô lẫn trò đều nhiệt tình. Cô bắt đầu chỉ từng cái. Tôi thấy mấy cái chữ với mấy con số cái thì tròn, cái thì dẹt, chả hiểu gì hết. Ấy vậy mà tôi cũng ráng thuộc. Cô Chi dạy rồi ở hẳn luôn trong xóm, cô không có chồng cũng chẳng có con cái. Ban ngày cô dạy, ban đêm cô ghép bàn lại làm giường nằm ngủ. Hồi đó, thỉnh thoảng chúng tôi cũng hay tạt qua “nhà” cô chơi. Mẹ chúng tôi thường gọi cái này, cái kia cho cô, nhiều nhất là trái cây, hoặc bánh tráng. Ba tôi bảo cô tội, cho gì cũng nhận. Chắc là tại nhà quê tôi thiếu thốn dữ quá, cô ăn cho quên sầu.

Thế là có trường, có cô. Nhưng mà để đi học cũng không phải dễ. Mình đi học thì ai đi làm, hồi đó chả ai dám coi thường con nít bọn tôi, nhiều khi con nít làm còn kinh hơn người lớn. Bọn chúng tôi muốn lắm nhưng mà cứ phải làm việc liên tục, rảnh rồi mới đến được trường. Cô Chi cứ bảo chúng tôi nên coi trọng việc học hơn. Học mới quan trọng, còn mấy việc khác đã có người lớn lo. Vậy mà có đứa ngô nghê hỏi cô “thế người lớn kiếm ra người lớn ăn, bọn em không làm lấy gì bỏ bụng hở cô?” Cô lúc đó chỉ cười mà không nói, nhưng mà tôi thấy mặt của cô cứ buồn buồn. Công nhận cô giáo khác hẳn người dân quê tôi. Khuôn mặt lúc nào cũng biểu lộ cảm xúc, còn tôi chỉ thấy mấy người xung quanh cứ nhắm mắt nhắm răng mà làm miết, chả buồn, chả khóc bao giờ.

Dần dần, tôi cũng học được khá nhiều chữ nghĩa. Tôi bắt đầu biết viết, biết đọc. Nhưng mà cái mớ chữ đó cứ quay mòng mòng trong đầu. Tôi có cảm tưởng, lúc mà tôi đi hót trấu ấy, mạnh chữ nào trốn được là chúng rủ nhau trốn hết khỏi đầu tôi. Trong đám

bạn, chắc tôi là đũa chậm chạp và ngu độn nhất. Nhiều khi dạy mãi mà tôi vẫn chẳng thuộc được chữ. Cô Chi hay khò vài cái hoặc néo mảy néo vào tai tôi. Nhưng mà mặc cho cô quánh hay néo, tôi cũng chẳng nhớ thêm được gì.

Cô Chí dành phần lớn thời gian ở trường học. Nói thẳng ra là cái chòi có cái bảng và mấy cái bàn. Cô cứ ngồi trong cái bàn đó mà chờ học sinh tới. Thấy có đũa nào tât tảo ôm giấy tới là cô mừng quýnh. Cái thời tôi học chẳng cần thời khóa biểu, rảnh giờ nào là học giờ đấy. Cô Chi thì cứ ngồi sẵn đó, trên cái bàn đầu tiên mà dòm qua cửa sổ. Trông cô lúc thấy chúng tôi còn vui hơn lúc chúng tôi thấy vàng.

Công nhận cô lớn tuổi mà còn khỏe phết, cô xin ông xóm trưởng mượn hảnh miếng đất trước trường. Chắc tại cô ngồi chờ hoài, buồn quá nên kiếm việc gì làm cho đỡ rảnh. Cô hỏi mượn ba tôi cái cày và ít hạt giống. Tôi hỏi cô định làm gì, cô bảo cô muốn trồng khoai cho chúng tôi ăn. Vừa nghe được ăn là tôi sượng gằn chết. Tôi chạy về nhà lấy liền hai cái cuốc, một cái cho cô, một cái cho tôi. Một già một trẻ cùng trồng. Mà dạy học thì cô có thể quánh tôi vì tội chảnh mắng, chứ hổng lẽ tôi quánh lại cô vì cô không vung nổi cái cuốc lên trời? Cô yếu hơn tôi tưởng nhiều, cô chỉ nâng lên một xúu rồi xà cuốc xuống ngay. Tôi nhìn mấy miếng đất cô kéo được mà liên tưởng đến con mèo nhà mình, nó quào nghịch đất sao là cô giáo cào lại y vậy. Chẳng khác tí nào. Nhưng mà cô học rất nhanh, không như tôi, chẳng mấy chốc cô đã biết cách rải hạt giống rồi cày xới đất. Càng làm cô càng khỏe, càng lúc cô càng ra dáng nông dân chuyên nghiệp. Thế là chỉ trong một thời gian ngắn, cô Chí vừa dạy học, vừa trồng khoai để bán. Hình ảnh một bà giáo chân lấm, tay đất tươi cười đầy chất thôn quê dần in đậm vào trí nhớ của tôi.

Tôi nhớ rất rõ, có ngày tôi bị một cái gáo dừa phang phải. Đến giờ tôi cũng không nhớ nguyên nhân, nhưng mà sau cái ngày đấy, tôi bị điên điên.

Phải công nhận là thế, tôi cứ tưng tưng sao ấy, mẹ tôi dắt tôi đến khám tới bệnh viện xã, nhưng mà họ cứ cho vài viên thuốc, uống vào là xong, không khám gì cho tôi cả.

Từ đó, tôi chẳng làm được việc gì nên hồn, người cứ ngu ngu nghê nghê, đụng gì hư đó. Tôi lại còn hay nổi điên, mỗi lần lên cơn y như con chó dại. Tôi lờng lộn và cắn xé đủ thứ, tôi lấy mấy trái bưởi mẹ bán mà quăng xuống đất cho dập hết. Tôi phá như thằng khùng. Tôi quên ngay những gì mình đã làm trước đó. Chỉ nghe mẹ

tôi kể lại, đôi mắt tôi lúc đó trợn ngược, giống như mắt đi tròng đen, chỉ còn lại tròng trắng. Tay co chân quẹo, quặc mình méo miệng, lưỡi lâu lâu cứ ngửa rồi lè cả ra, tôi giống như một cái gì đó lờm lợm.

Cô Chi tới thăm tôi, cô bảo với mẹ cứ cho tôi đi học. Mẹ thấy tôi ở nhà chẳng giúp được việc gì mà còn phá phách hay la ồm tởi nữa. Thế là bà đồng ý cho tôi đi học. Vậy là tôi cứ thế mà thoải mái đến lớp, chẳng cần rớ tay làm gì hết. Lúc đầu mẹ và ba tôi còn siêng đến đón tôi về nhà, nhưng sau không biết sao, tôi cứ khoái ở trong lớp. Riết rồi mẹ cũng nhát, lâu lâu bà đem đồ ăn tới cho tôi và cô giáo, còn thì bà bỏ hẳn để đi làm... Tôi gần như sống với cô Chi. Tôi cứ tưng tưng, cô Chi dạy tôi một chập chắc cũng suýt tưng theo tôi luôn. Cô vừa dạy vừa lo cho tôi, cô lo hết như người mẹ lo cho con trai của mình. Thỉnh thoảng cô còn dạy tôi cách trồng khoai, giống như trước đây tôi đã dạy cho cô.

Tôi nhớ một lần, trong trí óc tôi vẫn còn thoáng hiện lên một hình ảnh đầy nước mắt.

Một sáng hôm sau tôi hơi tỉnh, nhưng lại thấy mặt cô giáo có vết cắt. Tôi hỏi vì sao nhưng cô không nói. Thì ra tối hôm qua, giữa đêm tôi nổi cơn, tôi cầm cuốc chạy ra sân, phang vào mấy luống khoai chưa mọc. Phá cho chúng hư, cho thỏa mãn cơn điên của bản thân tôi. Giống như cái cảm giác ngứa, đúng, phải nói thế. Và tôi muốn làm sao cho hết ngứa, cho đã, vậy là tôi làm mọi thứ, tôi lật bàn, tôi lật ghế, tôi nổi khùng và cầm cuốc phang khắp mọi nơi. Cô Chi cố ngăn tôi lại, và căn cứ vào vết thương trên má cô, có lẽ tôi đã làm cái điều kinh khủng đấy...

Nước mắt tôi chỉ ực trào ra khi tôi hơi tỉnh, tôi ngắc ngư cái đầu khi mà cô Chi cố an ủi tôi. Chính cô là nạn nhân mà lại đi an ủi kẻ hung thủ. Tôi chán chường và thậm chí có lúc muốn chết quách đi. Cô Chi đã vả cho tôi một cái khi nghe tôi nói ra điều đó. Cái tát ấy làm tôi xầm hẳn cả người, cô bảo: “nếu con chết, cô cũng chết”

Giờ tôi biết cô nói thế để hù tôi, nhưng lúc đó tôi cứ nghĩ cô sẽ làm thật. Ánh mắt của cô làm tôi tin cô dám. Và điều đó, tôi không muốn. Tôi bắt đầu tập kìm nén cơn điên của mình. Ngày nào cô cũng dạy cho tôi một chút, một chút. Từng chút một. Thế là tôi cũng qua đi. Mấy hồi thư giãn không học hành, tôi phụ cô gieo giống hay làm cái gì đấy vui vui. Tôi và cô trò chuyện miết, cô cứ cố khơi chuyện cho tôi nói, tôi nói nhiều đến mức tôi quên mất tôi là kẻ tưng tưng. Tôi bắt đầu trải qua ít cơn điên hơn, thoải mái và khỏe hơn. Tôi và cô giáo bắt đầu vượt qua những ngày tháng đau khổ.

Ba mẹ tôi thấy tôi bớt khùng, họ cũng mừng lắm. Hàng xóm cũng vui lây, ngày nào cũng bồi dưỡng cho tôi và cô giáo vài ly nước hay

cái gì đó ngon ngon. Bọn bạn làm tôi vui, nhưng mà tôi vui nhất khi ngày nào cũng thấy cô Chi. Tôi dần thấy mình học cũng giỏi hơn, cô giáo dạy cho tôi nhiều thứ... Một lần, ủy ban trên thành phố ghé xóm, họ biết hoàn cảnh của tôi và quyết định chu cấp cho tôi lên phố chữa bệnh và ăn học.

Cơ hội đến nhưng tôi không muốn đi, tôi không muốn xa quê, xa ba mẹ và xa cô Chi. Nhưng chính cô đã thúc đẩy, cô tạo mọi động lực để tôi cố gắng. Tôi quyết định đi lên thành phố chữa bệnh. Căn bệnh của tôi bắt đầu được cái y sĩ, thuốc men điều trị. Nhưng tôi nghĩ, liều thuốc giúp tôi nhiều nhất, chính là tình thương của cô Chí...

Bây giờ ba tôi có hẳn một gia đình gồm vợ và hai con. Tôi hiếm khi về quê, về cái xóm cô Chí đó nữa. Ba tôi nói ông sợ. Cả ông bà ngoại lẫn cô Chi đều đã qua đời trên cái mảnh đất ấy. Ba buồn lắm, ba chỉ sợ khi mà về rồi, thấy chúng sẽ càng buồn hơn. Ba chỉ bảo khi nào ba chết đi, ba sẽ xin được đem xác về quê chôn. Ba đã nói với tôi như vậy đấy. Chúng tôi nói ông gàn, nhưng mà thật kệ chúng tôi, ông muốn chôn ở cái xóm ấy, cái xóm cô Chí.

Hết.

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.ly

Thời gian: 26/12/2009 4:02:31 CH